

Книга

2

от

порецицата
"Ергенски
Хроники"

Елизабет

Фол

Въдбовна

целувка

Въдбовна целувка

ЕЛИЗАБЕТ БОЙЛ СЪДБОВНА ЦЕЛУВКА

Превод: MarietA

chitanka.info

Никой не предполага, че когато известният лондонски развратник Джак Тремонт целува мис Миранда Мабърли, смятайки я за своята любовница, ще съсипе репутацията на младата дама и ще разруши годеща ѝ. За Джак обаче тази целувка е като никоя друга.

Години по-късно Миранда се крие далеч от Лондон, представяйки се за преподавателка в „Академията за млади дами на мис Емъри“. Там тя си е изградила почтен живот, далеч от погледа на обществото и на опасните мъже. Когато разореният и унижен, макар и все още дяволски привлекателен Джак пристига, за да придружи до дома своята непокорна племенница, Миранда прави всичко по силите си, да избягва мошеника... но успява единствено да попадне в обятията му и да пробуди желание, което е всичко друго, но не и благоприлично.

Миранда иска да избяга от желанията на сърцето си, но нейното решение не е пречка за три ученички-сватовнички, които разпознават истинската страст, когато я видят. Те няма да намерят покой, докато тяхната прекалено почтена учителка и развратният лорд не открият любовта, която е тяхна съдба.

ПРОЛОГ

Лондон, Англия

1801

— Е — навъси се лейди Оксли. — Предполагам, че има и по-лоши неща от това, дъщерята на някакъв обикновен гражданин да се омъжи за сина ти, но лично аз не мога да се сетя дори за едно. Това завинаги би опетнило кръвната ни линия.

Херцогинята на Шевертън, която седеше до възрастната дама, се съгласи.

— Подкрепям мнението ти, скъпа. Наистина.

— Ако може да е някаква утеха, тя е учила при мис Емъри — призна лейди Оксли, макар и неохотно.

— При мис Емъри, казваш? — Херцогинята се завъртя и погледна въпросното момиче, като я огледа от глава до пети, сякаш преценяваше качеството на топ коприна. — Малко е млада, не мислиш ли? Бих казала, че е чиста и невинна.

— О, тя изглежда достатъчно невинна — заяви лейди Оксли, игнорирайки гневните погледи на хората в съседните ложи, които се опитваха да гледат операта. — Значи има някаква надежда. Небеса, повлеканите, които тези търговци пробутват за свои дъщери, са просто ужасни. Най-големият ми страх е, че Оксли ще се ожени за нея и ще открие, че е опозорена. Би било срамота.

Опозорена.

Думата се понесе из ложата на Оксли към всички наоколо.

Мис Миранда Мабърли, обектът на това презрение и спекулации, си пожела да е на хиляда мили от тук. Бузите ѝ горяха от срам и неудобство, не толкова от обвинението на бъдещата ѝ свекърва, колкото от факта, че родителите ѝ бяха настояли да седи тук и да слуша как доброто им име оскърбително се подмята наоколо.

Прииска ѝ се точно в този момент наистина да бъде опозорена.

Младото момиче пое дълбоко дъх и опита да се концентрира върху изпълнението на сцената, а не върху онова, което лейди Оксли

изнасяше в частната си ложа. Не за първи път дамата оплакваше годежа на сина си на публично място и най-вероятно нямаше да е последният.

И все пак, една дума кънтеше в ушите ѝ. *Опозорена.*

Не съвсем опетнена, разсъждаваше Миранда, тъй като би било крайно неблагоприлично, защото въпреки мнението на лейди Оксли, тя бе почтена млада дама. Освен това пълното опозоряване бе далеч над познанията ѝ по подобни въпроси.

Майка ѝ я побутна и прошепна:

— Любезност, дете, усмихни се! След седмица ще бъдеш графиня.

Миранда даде всичко от себе си, за да повдигне ъгълчетата на устните си, но ѝ беше трудно, въпреки начина, по който майка ѝ сияеше от прекрасните новини.

Подобен съюз бе надминал дори планове на мисис Мабърли за дъщеря ѝ. Но мистър Мабърли, *гражданин* с богатството на Мидас^[1] зад гърба си бе избрал за единственото си дете най-високомерния съпруг.

И все пак, никой в това посредничество, маневриране и социално проектиране не бе помислил да се посъветва с Миранда относно брака ѝ.

Нейният брак, искаше ѝ се да отбележи пред своите копнеещи за титла родители, лорд Оксли и всички адвокати, банкери и безбройните кредитори на графа, които уреждаха този благословен и финансов съюз.

Никой ли не осъзнаваше, че в тази сделка, *тя* беше човекът, който трябваше да се омъжи за Оксли? Да вземе името му. Да живее в дома му. Потръпна при мисълта за следващата логична стъпка — да споделя леглото му.

Не че имаше нещо против женитбата за граф. След като бе посещавала *Учреждението за обучение на благородни млади дами на мис Емъри*, тя беше наясно с дълга си към семейството и страната. Но Миранда намираще съюза с *този* граф за изключително противен.

Благородниците би следвало да са елегантни и изискани. Чаровна компания във всяка ситуация. Джентълмени по всяко време и — е, честно казано — мъничко героични.

Твърде много ли искаше?

За съжаление, граф Оксли не бе нищо подобно.

Дори когато майка му се оплакваше от недостойния му годеж, той седеше до бъдещата си булка и се хвалеше на всеки, който можеше да чуе, за чифта първокласни коне, които бе купил от Татершал, след като вече имал собствена богата кобилка. Миранда бе затворила очи и стиснала устни, за да се удържи да не изкрещи на глупавия мъж, че не бива да приготвя тигана, докато рибата е в морето, тъй като не бяха женени. *Все още.*

О, ако беше само леко опозорена, помисли си Миранда. — *Само колкото Оксли да се откаже.* За да има шанса да намери мъжа на мечтите си. Рицар в блестящи доспехи, който щеше да я обича не само заради богатството ѝ. Почтен джентълмен, който да я целува нежно и любящо. Да кара краката ѝ да се подкосяват и сърцето ѝ да препуска.

Но подобна съдба изглеждаше недостижима за нея, когато запалиха светлините и тя се оказа до своя „герой“, който я гледеше похотливо, сякаш бе комбинация от зряла праскова и кофа със злато. Той караше стомаха ѝ да се обръща.

Миранда би предпочела дори да се омъжи за скучния лорд Седжуик, ако вече не бе женен за прекрасната Емалийн.

Ако само лейди Седжуик бе дошла с тях на опера... щеше да постави лейди Оксли на място и да приповдигне сломения ѝ дух по своя блестящ начин.

Вместо това разчиташе само на компанията на лорд Седжуик, а той беше крайно замислен върху някакъв проблем, съдейки по дълбоките бръчки на челото му. Дори и да не бе толкова притеснен, Миранда знаеше, че не е прилично да излее сърцето си пред сериозния барон, независимо от твърдението на лейди Седжуик колко е изключителен.

И така, когато дойде време за антракта, Миранда бързо се извини на майка си. Пренебрегвайки протестите на добрата жена, че не трябва да оставя „бедния Оксли“ сам, тя излетя от ложата, за да потърси местенце, където да избяга, макар и само докато отново угасят светлините.

Откри една ниша в дъното на коридора, далеч от тълпата благородници, които обикаляха около операта, за да покажат новите си рокли и да обменят най-новите клюки.

Там, в уединението на тъмния ъгъл, Миранда се отдаде на крайно неприличен порой от сълзи. Плака, докато звънецът не уведоми, че е време всички да се връщат по местата си. Какво унижение! Тя не беше по-добра от някой кон при Татершал.

Кръвни линии, как ли не! Майката на Миранда произхождаше от добро и благородно семейство, което имаше много по-велика история от всичко, за което лейди Оксли можеше да претендира. И така, призовавайки цялата си гордост, Миранда изтри доказателствата за отчаянието си и изправи рамене, подготвяйки се за остатъка от вечерта.

За остатъка от живота си. Но внезапно, той пое в съвсем различна посока.

— Жизел, моята богиня, колко се радвам да те видя — прошепна в ухото ѝ мъжки глас, като я хвана за ръката и я завъртя. Младото момиче полетя срещу гърдите му и преди да успее да изрече и дума, той пое устните ѝ в изгаряща целувка.

Миранда започна да се бори с негодника. Извиваше се, в отчаян опит да се отскубне от хватката му, а ръцете ѝ забарабаниха по раменете му със свити юмруци. О, небеса!

Очите ѝ се отвориха широко. Лорд Джон Тремонт? Я целуваше? Господи, не знаеше ли, че това е крайно неприлично?

Очевидно не, тъй като устните му дразнеха и нападаха нейните. Когато отвори уста, за да протестира, езикът му атакува нейния, изпрацайки плашеща тръпка към крайниците ѝ — такава, каквато дори не би могла да си представи.

Защото караше коленете ѝ да омекват. Нищо чудно, че в обществото бе известен като Дивия Джак Тремонт.

Защото това — тази магия, която разпръскваше над нея — беше чиста лудост!

Тя продължи да се бори — само защото знаеше, че трябва — и в отговор Дивият Джак я притисна срещу стената, задържа я неподвижно с бедрата си и ясно ѝ показа, че не може да избяга.

Миранда ахна, когато тялото му интимно се долепи до нейното и усети доказателството за намеренията му. То се притискаше срещу нея, твърдо и настоятелно.

А най-лошото бе, че ѝ харесваше да го усеща. Целувката, докосването, чувството от допира на тялото му, я караха да копнее за

по-голяма близост.

О, това не беше прилично.

Тя беше сгодена. За друг мъж. Чието име не можеше да си спомни в момента, дори от това да зависеше животът ѝ.

Можеше да се обзаложи, че той никога нямаше да я целува така.

Нито щеше да изкуши езика ѝ да си поиграе с неговия, да подръпва със зъби долната ѝ устна или да задълбочи целувката си, докато от гърлото ѝ не се откъсне меко стенание.

За един удивителен момент младата жена се притисна към него, отдаде се на целувката, позволи на ръката му да обходи бедрото ѝ по цялата дължина и да се насочи към ханша ѝ. Изкушаващото му докосване я караше да си мисли, че целомъдрието е силно надценявано.

Опозори ме, крещеше тя наум. — *Опозори ме докрай*.

Това беше преди пръстите му да забродят по-високо, да покрият гърдата ѝ и да закръжат около зърното. Докосването му изпрати разтърсващи вълни по цялото ѝ тяло, накара я да стисне бедра, да го пожелае *там долу*.

Миранда си пое дълбоко дъх и се повдигна на пръсти. О, небеса, това беше твърде много! Опита се да протестира, да побегне обратно при годеника си, когато опитните и талантлив пръсти на лорд Джон разкопчаха корсета ѝ и оголиха гърдата ѝ. И сякаш това не бе достатъчно лошо, той се възползва от голотата ѝ, като заброди с устни по меката копринена плът, карайки зърното ѝ да се втвърди и набъбне, а коленете ѝ да се огънат.

— Е, сладката ми, покажи ми къде можем да се усамотим — прошепна той в ухото ѝ, а миризмата на бренди атакува сетивата ѝ. — И ти обещавам, че ще се погрижа да си напълно задоволена, преди да вдигнат завесите.

Имаше и още?

О, небеса, как е възможно? Как можеше да понесе още от това мъчение?

Това, както изглежда, беше най-малкият ѝ проблем, тъй като точно тогава забеляза майка си и бъдещата си свекърва да стоят на няколко крачки от тях. Лейди Оксли ахна шокирано, а майка ѝ изглежда всеки момент щеше да припадне.

— Пусни ме! — запротестира тя, опитвайки да се освободи, но за неин ужас, дантелата на ръкава ѝ се закачи на едно от копчетата му и я задържа в капана на ръцете му.

Достатъчно дълго, за да чуе гласа на лейди Оксли. Оглушителните писъци на дамата сложиха край на годежа на Миранда, оставяйки я напълно опозорена...

[1] Мидас — фригийски цар, фигура от древногръцката митология, символизираща способността да превръща всичко докоснато в злато. ↑

ГЛАВА 1

Академия за млади дами на мис Емъри, Бат, Англия, 1810

— Не разбирам защо е необходимо *този човек* да бъде допуснат вътре — енергично запротестира лейди Филипа Ноулс пред братовчедка си мис Фелисити Лангли, докато слизаха по задните стълби на училището.

— Пипин, когато херцог Паркъртън изпраща брат си да изпълни поръчение от толкова деликатен характер — обясни Фелисити, — не може просто да затръшнеш вратата в лицето му. Дори ако е толкова непочтен и ужасен...

— Развратник — допълни близначката на Фелисити — Талия, която вървеше последна в безшумно промъкващата се групичка.

Тали, както я наричаха, не обичаше особено изтънчения изказ и беше твърде развълнувана от възможността да види мъж с подобна слава. За нея думата *женкар* олицетворяваше най-различни възможности за мечти, също като *пират*, *разбойник* или *контрабандист*. Мисълта, че мис Емъри забрани на всички ученички да излизат от стаите си, докато техният „посетител“ не си тръгне, за нея бе просто непоносима.

Развратник при мис Емъри? Това щеше да бъде исторически момент, който бе невъзможно да изпусне.

— Наистина — каза Тали, — нима мис Емъри очаква от нас да разпознаваме мъжете от този сорт, без никога да сме ги виждали?

Фелисити се съгласи с готовност. Пипин се колебаеше повече от дръзките си братовчедки, но накрая отстъпи и се присъедини към тях, макар и само заради любопитството, което таеше към порочния женкар лорд Джон Тремонт.

— Коя беше младата дама, съсипана от лорд Джон? — попита Пипин.

— Мис Миранда Мабърли — отзова се Фелисити без колебание. — Казват, че я целунал неподобаващо в операта.

Познанията на Фелисити по отношение на събитията в лондонското общество никога не преставаха да изумяват Пипин, особено като се имаше предвид, че допреди две години сестрите Лангли не бяха стъпвали в Англия. Те бяха прекарвали целия си живот обикаляйки света с баща си, лорд Лангли, виден член на Министерството на външните работи.

— О, скъпа — каза Пипин, — тогава защо просто не се е оженил за нея?

Тали завърши историята, тъй като в момента Фелисити преценяваше точния момент, в който да слязат, за да са сигурни, че няма да се натъкнат на съдържателката или на някоя от преподавателките. Особено на учителката им по благоприличие, мис Портър.

— Мис Мабърли била сгодена за граф Оксли по онова време — прошепна Тали. — Оксли анулирал годежа, веднага щом научил за случилото се.

— А Миранда? — попита Пипин. — Какво е станало с нея?

Тали сви рамене.

— Не знам със сигурност. Вероятно обичайното в такива ситуации — след подобно пагубно унижение е била отлъчена от обществото. Не че има значение, все пак е била опозорена. Нима има нещо по-лошо от това?

— Колко тъжно! — прошепна Пипин.

Тъй като Фелисити не искаше историята да бъде разказана, без да се включи, добави:

— Смяя да твърдя, че след това мис Мабърли се е озовала в някой източен харем или се е омъжила за търговец в Колониите. — За Фелисити и двата варианта бяха еднакво позорни. Нейните брачни стремежи бяха насочени най-малкото към херцог, което още от много малка ѝ беше спечелило прякора „Херцогинята“. Тя хвърли последен поглед надолу и щом се увери, че коридорът е безлюден, направи знак на придружителките си да я последват.

Те се промъкнаха безшумно и се натъпкаха в близкия килер. Порано през деня Фелисити бе симулирала мигрена, за да може да напусне часа на мис Портър и да изнесе кофите, парцалите и метлите, които обикновено изпълваха тясното пространство.

След като се скриха вътре, Тали огледа убежището им и въздъхна:

— Предполагам, че това е най-доброто, което можем да направим — каза тя, като пусна на пода четвъртия член на групичката им — Брут, нейния вечен спътник. Макар Фелисити и Талия да бяха получили малкото черно кученце като подарък при завръщането на баща им от Австрия, Брут се бе влюбил в Тали в мига, в който го взе в ръцете си. Девојката нямаше нищо против — е, може би не много, тъй като с големите си кръгли очи и смешно висяща на масури козина, кучето приличаше на миниатюрен клоун. Момичето обичаше да отбелязва, че Брут има сърце на лъв и въпреки дребния си ръст, е безстрашен и лоялен. Кучето незабавно се зае да проучва скривалището им, надуши силните, остри миризми в килера и заклати маймунската си глава в знак на протест.

— Джаф!

— Тали — изсъска Фелисити, — усмири го! Ще съсипе всичко с това душене и джафкане. Продължавам да съм на мнение, че трябваше да го оставим при бавачката Герта. Истинско чудо е, че мис Емъри позволи да го вземем с нас.

Тали вдигна Брут и го притисна близо до себе си, като хвърли гневен поглед на сестра си. Херцогинята го пренебрегна с царствена грация, каквато само една бъдеща съпруга на пер може да притежава.

В Академията на мис Емъри кучетата бяха против правилата, също като женкарите. Въпреки това, всеизвестният чар на лорд Лангли бе убедил обикновено неотстъпчивата дама да позволи на Тали да задържи любимото си куче.

Все пак родословието на Брут можеше да бъде проследено до любимия афенпинчер на самата Мария Антоанета. Тези величествени предци успяха да преборят дори строгите правила на мис Емъри.

— Сигурни ли сте, че мис Емъри ще накара лорд Джон да мине по задното стълбище? — попита Тали. Тя не харесваше много тъмни тесни пространства и в погледа ѝ започваше да се забелязва паника.

— Да — каза Фелисити с обичайната си самоувереност. — Едва ли ще му позволи да се качи по парадното стълбище, защото всеки би могъл да надзърне и да го види. — Тя отвори леко вратата на килера, за да пропусне малко светлина за сестра си. — Освен това, след като

стаята на Бела е в задната част на къщата, това е най-рационалният маршрут.

А рационалността беше на дневен ред.

Лейди Арабела Тремонт — дъщеря на херцог Паркъртън и племенница на лорд Джон, беше изпаднала в немилост. Тя бе първата ученичка в историята на Академията, успяла да скандализира всички, допусайки да бъде заловена, докато се целува с едно от конярчетата. Младата дама щеше да бъде отстранена и изпратена в дома си тайно и дискретно, доколкото това бе възможно в къща, пълна със склонни към клюки млади дами.

Тали притисна Брут по-близо и се огледа из скривалището им, усещайки как то се превръщаше в затворническа килия.

— Херцогиньо, не знам колко дълго още ще...

Думите ѝ секнаха, когато звънецът над входната врата силно издрънча. Почти незабавно се разнесе потропването на твърдите ботуши на мис Емъри. Момичетата затаиха дъх и напрегнаха слух, надзъртайки през откренатата врата, като се молеха да успеят да видят своята плячка.

— Оттук, милорд — каза мис Емъри.

Сега оставаше само предсказанието на Фелисити да се сбъдне и мис Емъри да поведе лорд Джон към тях.

И разбира се, стана точно така.

— Огледай го добре — прошепна Фелисити в ухото на Тали. — Искам да го нарисуваш за „Хрониките“. — „Хрониките на Херцогинята“ представляваха изключително подробен журнал, в който бяха описани всички приемливи ергени в Англия, в случай че не успее да открие своя херцог, което беше малко вероятно. Тя се обърна към братовчедка си: — Пипин, и ти също. Имаш набито око за детайли и ще се погрижиш Тали да пресъздаде образа му достоверно.

И тогава моментът настъпи. Четири чифта очи се насочиха през процепа към необичайната гледка.

Негодникът прелетя покрай скривалището им за миг и всичко, което успяха да видят, бе гърбът му, докато се изкачваше по стълбите към спалнята на племенницата си.

— Аз никога... — прошепна Тали.

— Нито пък аз — добави Пипин.

За пръв път Фелисити запази мълчание, втрещена от това, което бяха видели. Лорд Джон изобщо не изглеждаше така, както очакваха.

— Мислех, че ще бъде...

— Не, аз бях убедена, че ще е...

Фелисити го каза най-кратко:

— Та той е ужасен!

Ужасен беше думата, която лорд Джон Тремонт би намерил за особено подходяща в този случай — макар и не в същия смисъл като Фелисити. В момента всяко друго място, дори затворът Нюгейт, му изглеждаше много по-привлекателно от необходимостта да изтърпи дори още за миг престорено учтивата компания на мис Емъри. Неодобрително извитите вежди върху изпитото лице на жената и зле прикритите неодобрителни погледи, които му отправяше, бяха поредното напомняне за ниското мнение, което обществото имаше за него.

Той, който някога бе всеобщ любимец и най-желан гост в Лондон, се бе превърнал в момче за всичко на брат си! Беше му възложено да прибере посрамената си племенница у дома при пълна дискретност, вместо да остави Паркъртън сам да се унижава с подобна задача.

Херцогът и неговият изпаднал в немилост брат не можеха да се понасят и ако не беше обещанието на Негова Светлост да изплати част от кредитите му, дори семейното чувство за чест не би могло да накара Джак да дойде до Бат от негово име. Но тъй като херцогът бе спрял издръжката му и напълно го бе обезнаследил след инцидента с Мабърли, това бе предложение, което не можеше да си позволи да подмине.

И ето го тук, стъпвайки по тънкия лед в това женско царство, понесъл като обикновен лакей безбройните кутии за шапки, сандъци и куфари на племенницата си, вместо да си е у дома и да си гледа своите работи.

От вниманието му не убягна фактът, че бе отведен към задната част на сградата и че наоколо нямаше никой. Най-вероятно ученичките бяха затворени в стаите си от страх, че ако дори само го погледнат, тяхната деликатност щеше да бъде опорочена — сякаш младите

английски дами притежаваха такава. Той си наложи да пренебрегне обидата и насочи мислите си към много по-належащи въпроси от поведението на блудната си племенница.

Небеса, може би ако брат му бе харчил по-малко за рокли и обувки и повече за уроци по благоприличие, момичето нямаше да напуска преждевременно училището и нямаше да го извикат от Съсекс, за да изпълни тази позорна задача.

Унесен в нерадостни мисли по време на четвъртото си слизване по стълбите, натоварен с багажа на Арабела, той не обърна внимание накъде отива и когато слезе от последното стъпало, се сблъска с някого.

И не просто с някого, откри скоро той, когато нараменият багаж изхвърча във въздуха заедно с кошничка с принадлежности за шиене. Конци и преди, и малки парчета дантела се смесиха с абсурдно многото вещи на Арабела. Плетката се разнищи, конците се заплетоха и във въздуха се разнесе женски вик „Милостиви небеса!“. Джак осъзна, че прелестното създание също ще падне и обви ръце около пицните ѝ извивки.

Дама.

При това не млада, бъдеща дебютантка, а истинска, зряла жена.

Джак прекалено добре познаваше женските извивки, беше посветил години на съблазнителното им изучаване. Макар че бе минало известно време от последната му интимна близост с жена, вроденият му талант напомни за себе си, кръвта закипя във вените му и той я придърпа по-близо.

За да я предпази от падане.

— О-о-о — ахна тя, когато се сблъска с него, а гърдите ѝ се притиснаха в неговите и пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му. Ръцете ѝ бързо се свиха в юмруци и започнаха да го удрят, застрашавайки и без това нестабилната му позиция.

— Внимавайте, мис — каза той.

Със сигурност не можеше да бъде обвиняван, че я е предпазил от нараняване, нали? Е, вярно, че ръката му бе попаднала върху извивката на приятно закръгленото ѝ задниче, а другата се бе увила около нежното тяло, като дланта му почиваше под идеално оформените гърди. Но той го беше направил за нейно добро.

Джак огледа жената в обятията си и почувства леко замайване. Ако за тази задача му се полагаше отплата, то със сигурност я бе получил с това кратко отклонение към развратното си минало.

Първокласен подарък, с червени устни и прекрасна кожа с розов оттенък. Като се вземеха предвид и останалите ѝ дадености, нима можеше един бивш развратник да бъде обвинен, че се е поддал на изкушението, което се криеше под грозната черна вълнена рокля? Освен това бе изминало ужасно дълго време, откакто за последно бе сторил нещо, с което да поддържа славата на Дивия Джак Трмонт.

Е, можеше ли да го винят, ако се самозабрави и сведе устни към нейните, за да вкуси от игривото им обещание; да се увери, дали и останалите ѝ прелести могат да бъдат сравнени с целувката ѝ...

Тогава Джак забеляза косата ѝ.

Дяволите да я вземат! Тя беше червенокоса!

Как го беше пропуснал?! Този цвят просто не можеше да бъде подминат. Дори стегнати и прибрани в старомоден кок, той знаеше без съмнение какво е скрито в този затвор от фиби и панделки — *червени, изкусителни пламъци от страст*.

Едва не я захвърли върху купа с багаж, когато усети как полузабравената му страст се разбужда и кара кръвта да препуска във вените му подобно на хунски орди.

Тя се препъна и като всяка порядъчна жена му отправи възможно най-оскърбения поглед.

Не бе сигурен дали заради разпилените шивашки принадлежности, или от смущение. Ако трябваше да бъде честен, не го и интересуваше. Мотото на семейство Трмонт беше: *Justus esto et non metue*, което означаваше: *Бъди справедлив и не се страхувай*, но Джак беше добавил още нещо към това смело кредо — *... и без червенокоси*.

Проклети, изкусителни, мистериозни създания! Истински червени хрътки от ада, изпратени, за да го погубят!

За щастие, дамата не изглеждаше особено доволна от срещата им. Ясното ѝ чело се сбърчи и тя се отдръпна от него, сякаш бе болен от чума.

— Ти! — изсъска тя, а поздравът ѝ прозвуча като обвинение или като предупреждение „залости вратата“.

Блестящият, изпълнен с ужас поглед на зелените ѝ очи събуди чувството му за чест. Въпреки онова, което брат му, а очевидно и мис

Емъри и поверениците ѝ мислеха за него, напоследък той се държеше като джентълмен... е, поне през повечето време.

— Лорд Джон Тремонт на вашите услуги — каза той, като извика на помощ позабравените си маниери и дори успя да направи приемлив поклон.

— Ъъм — заекна тя, като продължаваше да го гледа очаквателно, с ръце поставени на кръста.

Сега вече започваше да се дразни — нима беше нужно да изглежда толкова ядосана? Той всъщност дори не я бе целунал. Само стара мома като нея, жена, успяла да избягва брака толкова дълго време, можеше да гледа така оскърбено.

— Знам кой сте — каза тя и се наведе, за да събере разпилените си принадлежности. — Трябваше да сте си заминал досега.

Дотук с любезното гостоприемство и предложението за чай и бисквити.

Заболя го, че жена, която никога не бе срещал, се отнасяше към него с открито презрение. Моментната му слабост вероятно се дължеше на пристрастеността му към червенокоси или на факта, че тя изглеждаше проницателна и интелигентна. Докато събираше вещите на Арабела, пресиленото ѝ мълчание го дразнеше. Сякаш можеше да чуе как изправя гръб и изпъва рамене.

Реши да опита отново.

— Трудно е за вярване, че едно момиче се нуждае от толкова много шапки и рокли — каза, надявайки се да намали напрежението. — Смятам, че няколко урока по благоприличие в повече, вместо постоянните разходки по магазините, биха ѝ се отразили добре. — Докато нареждаше кутиите за шапки на племенницата си, му се стори, че видя проблясък в очите ѝ. Сякаш споделяше неизказаното му мнение, че лейди Арабела Тремонт притежава повече рокли, отколкото е разумно.

— Между другото — продължи, приемайки леката ѝ усмивка, като пукнатина в старомоминската ѝ броня, — не разбрах името ви.

Тя го погледна, а изражението ѝ идеално имитираше гневния поглед на мис Емъри. Докато се взираше в него, Джак си помисли, че между тях се надига буря. Сякаш седеше на тръни заради нещо толкова просто като едно представяне. Най-накрая жената пое дълбоко дъх и съвсем кратко се представи:

— Мис Портър.

Дявол да го вземе, толкова трудно ли беше?

— Учителка ли сте тук? — попита я, надявайки се да ангажира дамата дори и в най-лек намек за разговор. Беше минало дълго време, откакто бе разговарял с жена.

В отговор получи отсечено кимване. *Дотук с размяната на любезности*, помисли си той. Като се наведе, за да изправи една преобърнатата чанта, попита:

— А какво преподавате?

— Благоприличие — долетя краткият отговор.

Джак се сви. Спомни си за забележката относно нуждата на Арабела от допълнителни уроци по благоприличие.

О, да, пак обърка всичко. Беше я прегърнал доста интимно — и ако трябваше да бъде честен, смяташе да целуне една стара мома, която учеше младите дами да избягват точно такива ситуации. Освен това бе обидил и способностите ѝ като учител.

Можеше да чуе как брат му го обвинява, че не е способен да се появи в което и да е общество, без да допусне греховната си природа да надделее над здравия разум.

Разбира се, порочната същност на Джак би отговорила, че истинският грях е дама, с извивките и изкушаващата червена коса на мис Портър, да бъде уловена в капана на този музей за стари моми. Особено сега, когато му предоставяше превъзходната гледка на закръгленото си задниче и извивките на глезените, докато се навеждаше, за да вдигне кълбо прежда.

О, да, беше минало ужасно много време, откакто за последен път се беше радвал на женска компания, след като дори един поглед към глезените ѝ можеше да накара въображението му да се развихри.

В апогея на развратните си дни, Джак би могъл и да се изкуши да я придърпа в обятията си и да ѝ каже, че намира косата ѝ за божествена, гърдите — за съблазнителни, а устните ѝ — идеални за целувки. Тогава, вместо да допусне дамата да изрази протеста си, щеше да докаже твърдението си, като завладее устата ѝ, погали гърдта ѝ и я притисне толкова близо, че да усети властта, която една красива жена можеше да притежава над несвършен мъж като него.

Като отпрати още един поглед към превзетата, строго морална учителка, си представи, че ако направи подобно изявление, тя ще

изпадне в апоплектичен шок и това ще бъде краят ѝ. Както и неговият.

Проклятие, щеше да му отнеме още десет, не, петнадесет години, за да преодолее последствията от подобна пагубна сцена.

Тя събираше последните от разпилените си принадлежности и бързо ги прибираше в кошничката, като цъкаше презрително с език и мърмореше тихо за състоянието на преждата и някакви „изтървани бримки“. Джак се стараяше с всички сили да се върне към собствената си работа, но просто не можеше да спре да я гледа.

Мили боже, ако съществуваше жена, която се нуждае от нещо наистина важно, за което да се тревожи, това беше мис Портър. Нейният живот се състоеше в порядъчно сгънати салфетки, идеални реверанси и указания за правилна стойка. Вероятно прекарваше дните си, като учеше младите момичета как да отпращат покани, най-правилно да разположат гостите за вечеря и най-важното: как да избягват развратниците.

Доста скучно съществуване, заключи той, за жена, чиято коса намеква за страстна натура и остър език, който би могъл да набучи на шиш всеки мъж, толкова лесно, колкото и да го вбеси до лудост.

Джак въздъхна. Колкото и да го натъжаваше нечий пропилян живот — а той знаеше едно-две неща по въпроса — не можеше да стори нищо. Ако си бе позволил да целуне мис Портър, резултатът щеше да го отведе в самия ад, а Паркъртън най-вероятно щеше да откаже да изплати дълговете, които бе обещал да погаси.

И така, вместо да позволи на мис Портър да опита от порочното изкушение на една целувка, той се наведе, за да събере останалите чанти на Арабела. Под тях лежеше последното съкровище от кошницата на учителката, което тя някак бе пропуснала.

Сребърно копче.

Той го завъртя в пръстите си и осъзна, че не е обикновена дрънкулка, а е много скъпо — най-вероятно от мъжко сако или жилетка.

Джак вдигна поглед към нея и се зачуди дали не я бе подценил. Тя пазеше мъжко копче като спомен? Допусна, че е вероятно от дрехата на обичан брат или от одеждата на святия ѝ баща, викария?

Или от любовник?

— Това ваше ли е? — попита я възможно най-невинно.

Мис Портър погледна към него и сведе очи към протегнатата му ръка. Бузите ѝ незабавно се обагриха в червено. Ръката ѝ се стрелна толкова бързо, че той едва осъзна как пръстите ѝ профучават над дланта му и сграбчват копчето, сякаш бе злато.

— Благодаря ви — каза рязко.

През все още отворената му длан премина тръпка, а един смущаващ гласец нашепваше в ухото му.

Спомни си.

Да си спомня какво? — помисли си той, като сви длан и пъкна ръка в джоба на самото си, за да остави топлината на вълната да прогони ледената тръпка, пронизала пръстите му. Тази мисъл ехтеше в главата му и сякаш го водеше към отдавна забравен неприятен спомен.

Джак бе научил един много важен урок — че отминалите дни е най-добре да бъдат забравени.

Ами мис Портър? Какво криеше нейното минало? Светкавичната ѝ реакция предполагаше скандал, който бе по-добре тя също да забрави. Все пак, поради някаква причина се бе вкопчила в спомена. Пазеше го, за да ѝ напомня нещо и той не можеше да не се зачуди какво я бе разделило с предишния собственик на копчето? Подлецът — кой друг би бил такъв идиот, че да остави тази червенокоска да му се изплъзне, я беше изоставил, принуждавайки я да се погребее в този затвор и да прекара живота си, учейки разглезените малки момиченца как да се държат в обществото.

— Мъжко копче, мис Портър? — каза той внимателно.

Тя го погледна и отново изпъкна предизвикателно рамене. Каквото и да мислеше за хапливите забележки и рязкото ѝ държание, всичко изчезна, когато забеляза страха в най-красивите зелени очи, които някога бе виждал. Те бяха приковани в него с огорчение, което не можеше да проумее, и го изпълваха с вина заради онова, което бе помислил за нея по-рано.

Имаше само една причина жена да гледа по този начин. Когато някой мъж е опустошил сърцето ѝ и я е оставил да устоява сама на напора на скандала.

— Аз... аз... — заекна той. — *Съжалявам* — опитваше се да каже, но думата заседна в гърлото му, когато видя мъката ѝ.

Джак изпъкна рамене и се изправи както подобаваше на благородник, а не като лакея на брат си, и каза:

— О, проклятие! Съжалявам, мис Портър. Който и да е бил той, е пълен глупак да ви остави тук. — След което лорд Джон Тремонт се върна към унижителната задача да събере последните вещи на племенницата си и остави мис Портър да гледа след него със зяпнала уста.

Тя стоеше като вкоренена на сред коридора, а през ума ѝ преминаваха хилядите отговори, които би могла да даде на Дивия Джак Тремонт. Но когато откри правилния, вече беше късно — той си беше заминал.

Отново бе излязъл от живота ѝ.

— Ужасен мъж! — промърмори възпитателката, несъзнателно повтаряйки оценката на ученичките си.

Беше налетял на нея като пристанищен хамалин, едва бе успял да се извини прилично и има дързостта да я задържи... не просто да я задържи, а да я *пожелае*, като истински развратник.

Е, някои неща никога не се променят. Или по-скоро — поправи се тя, — някои мъже. Той и преди си беше пропаднал човек, който не се интересуваше от останалия свят, и си бе останал същия негодник.

Мис Портър пое дълбоко дъх и приглади полите си, надявайки се, че това ще успокои треперещите ѝ ръце и препускането на сърцето ѝ. Не че мъжът я вълнуваше, съвсем не. Просто беше толкова... толкова... обезпокоително да го срещне пак.

Противно на най-добрите ѝ намерения да се обърне и да се оттегли, тя бавно и неохотно се приближи до прозореца в предната част на къщата и надникна през отворените завеси, както вероятно правеха и поне половината от момичетата в училището, въпреки горещите им увещания в противното.

Взираше се в мъжа, който я бе съсипал с една-единствена целувка.

Тъй като нито бе продадена в харем, нито се бе омъжила за търговец от колониите и не бе станала жертва на някакво драматично унижение, мис Миранда Мабърли бе направила това, което всяка дама, притежаваща поне малко здрав разум, би сторила при подобни обстоятелства — бе събрала разбитите късчета от живота си и бе продължила напред с това, което ѝ бе останало.

Тя бе опозорена и отхвърлена. От обществото. От непримиримите си родители.

А когато стана очевидно, че лорд Джон няма намерение да се ожени за нея, бързо бе отпратена при семейство Хиберт — далечни родственици, които живееха в едно отдалечено кътче на северна Англия.

Мистър Мабърли бе бесен заради необратимата загуба на репутацията ѝ и тъй като това сложи край на надеждите му да омъжи дъщеря си за благородник, с което да подобри позициите си, той се отрече от единственото си дете със същото студено безразличие, което го бе направило един от най-богатите *граждани* на Лондон. Той напълно изтри Миранда от счетоводната си книга, подобно на потънал кораб или трюм, пълен с мокри бурета с барут.

Северната английска провинция предлагаше твърде малко изкушения за Миранда, която бе израснала сред шума и суетата на Лондон, особено след като семейство Хиберт решиха, че е техен морален дълг да се погрижат да я задомят, преди неприличните ѝ склонности да се проявят отново и да посрамят почтения им дом.

Освен това девойката предполагаше, че бедната двойка се надява баща ѝ да ги възнагради, ако я види почтено омъжена. И така, те ѝ доведоха първо викарий, после вдовец, а след това и земевладелец, за да си избере един от тях.

Но Миранда се бе вкопчила в детската си мечта и се надяваше да се омъжи за мъж, който ще отговаря на първоначалните ѝ изисквания. Някой благороден и честен, чаровен и смел, и още нещо, което срещата ѝ с лорд Джон бе издълбала в сърцето ѝ — мъжът на мечтите ѝ трябваше да бъде страстен.

Целувката на Дивия Джак ѝ позволи да надзърне към греховния свят на страст и съблазън, който така и не успя да прогони от паметта и копнежите си.

И макар годините да минаваха и потока от приемливи мъже да се бе превърнал в тънка струйка, тя все още не можеше да се откаже от мечтата си. Не че времето не я бе принудило да осъзнае, че ще трябва да се съгласи на някои компромиси.

Самотната английска провинция можеше да откаже всеки от високите изисквания. И все пак, ако трябваше да се омъжи, какво значение имаше изискаността, ако мъжът не можеше да накара сърцето

й да препуска бясно? И не се ли надценяваха смелостта и благородството, ако устните му бяха така неустойимо прелъстителни.

И така, Миранда бе продължила да чака. И да чака. И да чака. Молбите към родителите й оставаха без отговор, макар да знаеше, че Хиберт получават периодично писма от адвоката на баща й, заедно с пари за издръжка.

Но нищо не пристигаше за нея.

Тогава, през един зимен ден, докато разглеждаше стар брой на известния „Журнал за дами“, тя прочете следната бележка:

Починали:

15 август, в дома им в Мейфеър, мисис Джейн Мабърли, съпруга на Матиас Мабърли.

Миранда изпусна вестника и ахна. Тя изпрати спешно послание на баща си, като яростно настояваше да разбере как се бе случило това и защо никой не я бе уведомил. Когато писмото й остана без отговор, тя изпрати ново, по-разкайно, в което го умоляваше да й позволи да се върне у дома. Щеше да се грижи за къщата и двамата да споделят скръбта си. Можеше ли да се върне у дома?

Но отговор така и не получи.

Тогава се намеси ръката на провидението. Мистър Хиберт се спомина рано през лятото, а за своя радост, съпругата му го последва още преди есента да позлати листата на дърветата. Това бяха тъжни събития, все пак възрастната двойка беше много добронамерена към нея. Миранда видя в това възможност да си отиде у дома.

Скоро след погребението на мисис Хиберт пристигна писмо за нея. Тя го отвори с треперещи пръсти, убедена, че ще бъде разрешение да се върне у дома. За неин ужас, се оказа кратка бележка от адвоката на баща й, с която й се нареждаше да отпътува на север, където щеше да живее при далечна братовчедка на господин баща си. В плика имаше и известна сума, с която да покрие разноските по пътуването. Ни повече, ни по-малко.

Пликът и писмото изпаднаха от ръката й и известно време не можеше да помръдне от шока. Тогава нещо в нея сякаш се скъса. В душата й бушуваха гняв към лорд Джон, ярост към упорития отказ на

баща ѝ да я приеме отново и яд към себе си, задето бе допуснала да пропилее живота си.

Бе прекарала последните пет години в очакване животът ѝ да започне наново. Но нямаше да чака нито ден повече. Миранда пригответи пътната си чанта и си купи билет за пощенската кола. Щеше да отпътува на юг, но не към Лондон, а към Бат.

През изминалите години бе водила редовна кореспонденция с учителката си, мис Емъри — милата дама изглежда бе единственият човек, който все още се интересуваше от нея. В последното си писмо тя бе споделила, че преподавателката по благоприличие е избягала с морски офицер. Ситуацията бе твърде скандална, което правеше почти невъзможно намирането на дама, която да заеме свободната позиция.

Миранда се усмихна на себе си. Иронията бе съкрушителна. Кой би могъл да научи младите дами как да пазят репутацията си по-добре, от някой, който знае от собствен опит какво означава да я изгубиш?

Мис Емъри се колебаеше дали да приеме предложението ѝ, тъй като трябваше да мисли за доброто име на учреждениято. Тогава Миранда измисли решението — щеше да смени името си, а престижът на Академията да остане непокътнат.

Така мис Миранда Мабърли престана да съществува, а мис Джейн Портър стана новата преподавателка по благоприличие. От този ден нататък младата жена предприе още някои промени и се закле никога повече да не мисли за развратника, който бе съсипал живота ѝ.

До днес мис Емъри ѝ бе осигурила идеалното убежище. Но ето че *той* отново нахлу в живота ѝ.

Вече поуспокоена от шока да види лорд Джон толкова отблизо, Миранда — или мис Джейн Портър — си позволи да го разгледа добре, за да разбере как се е променил през изминалите девет години.

Всъщност, беше доста различен...

Контето, което обществото обожаваше заради изтънчения му вкус, беше безследно изчезнало. Как бе пропуснала да забележи протритото сако и ботушите, които сякаш не бяха виждали прилично лъскане от години? А косата, която винаги бе оформена *а ла Брут* или в друга модерна прическа, сега изглеждаше, сякаш бе орязана с кухненски нож — дълга и неравна, той я носеше сресана назад в жалък

опит да изглежда цивилизовано. Освен това беше посивяла около слепоочията. Сиви кичури у лорд Джон?!

Ръката ѝ се стрелна към собствената ѝ глава и докосна строгия кок. Небеса, ако той изглеждаше толкова стар, на какво ли приличаше тя? Дали беше толкова различна?

Сигурно.

Мъжът я бе държал толкова близо, гледаше я в очите и ако не се лъжеше, отвратителният звяр дори възнамеряваше да си открадне целувка. И все пак не я бе познал. Дори не му се бе сторила позната.

Пое дълбоко дъх и опита да успокои препускащото си сърце. Не я бе разпознал!

Шокът от това разкритие почти я събори, докато се опитваше да разбере как би могъл да не знае коя е.

Защото дори след всички тези години, тя не бе забравила тъмния цвят на косите и сините му очи, широките гърди и внушителната му височина — е, вероятно имаше доста неща у лорд Джон, за които не си спомняше, но това не означаваше, че не би го разпознала навсякъде. Дори раздърпан и пропаднал, както изглеждаше сега.

Така че как можа да не я познае? Пое дълбоко дъх, когато друга, смущаваща мисъл изникна в главата ѝ.

Ами ако лорд Джон я бе разпознал, но нямаше желанието и доблестта да го признае? Какво очакваше? Той я бе съсипал и нямаше какво да ѝ предложи. Не знаеше защо бе допуснала, че с времето Трмонт ще развие чувство за чест и отговорност.

Миранда дръпна завесите и се извърна от прозореца, осъзнавайки, че в някакво глупаво тъмно кътче на сърцето си винаги бе мечтала, че един ден той ще я потърси, ще заяви, че не е могъл да забрави целувката ѝ и ще възстанови съсипаната ѝ репутация с предложение за брак.

— Хъм! — възкликна тя. Лорд Джон я бе задържал и захвърлил отново, като дребна монета. И още по-зле — той я съжаляваше!

Съжалявам, мис Портър. Който и да е бил той, е пълен глупак да ви остави тук.

— Да, ти беше глупак — измърмори тя. Но не по-голям от нея. Та тя бе живяла с тези нелепи романтични надежди толкова години! Сега беше на двадесет и пет, разумна, улегнала жена, която не се поддава на глупави спомени за целувката на някакъв мъж.

Пъхна ръка в джоба на престилката си, а пръстите ѝ се сключиха около малкия сребърен сувенир от онази съдбовна нощ — копчето, което бе паднало от сакото му. Спомен от един негодник, който я бе целувал до безпаметност, оставяйки я без дъх.

И който я съсипа напълно.

Не знаеше защо го пази или напротив...

Миранда потрепери. Тялото ѝ пламтеше там, където ръцете му я бяха докосвали, а отворените ѝ устни сякаш очакваха целувка. Затова, когато се обърна и отново погледна през прозореца, разбра, че лорд Джон Тремонт все още я вълнува. По някаква причина. Някак си. Дори след всички тези години я оставяше без дъх.

— Ужасен, отвратителен мъж.

Входната врата се отвори и мис Емъри нахлу вътре, затръшвайки я след себе си с решителен замах.

— Ето ви и вас, мис Портър — каза работодателката ѝ, като застана до нея при прозореца. — Всичко това е ужасно неприятно, но моля ви, не мислете, че неблагоприятното на лейди Арабела ще се отрази по някакъв начин върху вас. Все пак тя е Тремонт.

Миранда кимна в знак на благодарност, но не каза нищо. Мис Емъри, която никак не харесваше тишината, продължи невъзмутимо:

— Скъпа, настоявам отново да размислите относно заминаването си. Сигурна ли сте, че искате да си тръгнете след края на учебния срок?

Миранда кимна и се усмихна на дамата.

— Да. Мисля, че ще е най-добре да си отида. — Наскоро бе получила наследството си, а заедно с него и известна независимост, нещо, което никога не бе мислила, че ще притежава. И така, бе купила къща в Кент и бе поканила една по-възрастна братовчедка да отиде да живее с нея. Това беше съвсем благопристойно.

Мис Емъри не беше убедена, че тези планове са разумни.

— Скъпа, тревожа се за вас.

— Напълно способна съм да се грижа за себе си — каза ѝ Миранда. — Вижте какво направих с вашите сметки и бюджета на училището. Вие най-добре от всички знаете, че няма да пропиляя парите на баща си.

Мис Емъри махна с ръка.

— Да, не оспорвам находчивостта ти в бизнеса — снижи глас и продължи шепнешком, — но, Миранда, скъпото ми момиче, светът не се състои само от счетоводни книги, а животът не може просто да се впише в една колона. Страхувам се, че си била прекалено защитена...

— Защитена? — възрази тя, поклащайки глава. — Мисля, че много добре знаете, че аз...

— Да, да, знам всичко. Но това е било преди години — каза мис Емъри. — И само една целувка. Крайно време е да спреш да се криеш.

— Не се крия, аз... — възрази Миранда.

— Запазваш благоприличие — каза дамата. — Да, знам. Но, скъпа, няма от какво да се срамуваш или да криеш. Точно обратното. Освен това новопридобитото ти богатство най-вероятно ще улесни пътя ти обратно към обществото. Предполагам, че дори ще ти помогне да намериш мъж, който...

— Имате предвид брак? — Миранда поклати глава. — Не. Не мисля. Много съм далеч от подобно безумие.

Мис Емъри настоя.

— Но един съпруг би ти осигурил защитата, от която се нуждаеш. Ще те предпази да не бъдеш наранена. Не е правилно жена на твоите години да разчита само на себе си. Да *бъде сама*.

— Ще бъда достатъчно добре — каза ѝ Миранда, като потупа дамата по ръката и ѝ се усмихна. — Мис Емъри, единственото, което искам, е да живея тих и скромн живот. Според адвоката ми, Роуз Котидж е прекрасна къща, а икономката има отлична репутация. Ще бъда съвсем доволна да прекарам остатъка от дните си в благотворителност, която майка ми толкова обичаше и в грижи за розовите си градини.

Дамата отправи последна молба:

— Когато заминеш отгук, ще трябва да се справяш сама. Искан ми се да размислиш. Светът е пълен с...

Миранда изпъна рамене и погледна навън към вече празната улица пред тях.

— Напълно осведомена съм за хората, които човек може да открие по света, а от преподаването на благоприличие при вас през последните четири години придобих усет за добро поведение. Малко вероятно е някога да направя нещо неприлично или неуместно.

Като вдигна кошничката си, тя кимна на дамата и се запъти нагоре по стълбите към стаята си.

— Точно от това се страхувам, скъпа — прошепна мис Емъри, докато наблюдаваше прецизните, сдържани движения на Миранда. — Точно от това се притеснявам най-много.

ГЛАВА 2

Три месеца по-късно

Бъдещето на Миранда Мабърли беше планирано идеално и тя мислеше, че държи живота си под контрол. Но ето че посещението на лорд Джон бе променило всичко.

Копчето, което онази нощ бе паднало от сакото му, беше скътано в кошницата ѝ за шиене през всички тези години, но не го бе забравила. Напоследък то бе започнало често да напомня за себе си. Извади го от скривалището му и го мушна в джоба си. Опипа гладката му повърхност и проследи гравираниите на лицевата част орнаменти.

Спомни си целувката му... спомни си онази нощ... сякаш ѝ нашепваше то.

Често се улавяше, че търси малкото бляскаво копче сред панделките, конците, иглите и куките за плетене и всеки път се кълнеше, че го вади за последно. Небеса, щеше да вземе проклетото нещо и да го подари на първия срещнат просяк! Но понечеше ли да излезе през вратата, за да се раздели с малкия сребърен спомен, нещо сякаш я възпираше.

Гордост, вероятно.

Казваше си, че не е нужно да се отърве от него, за да забрави лорд Джон. Можеше да го направи. И така тя го връщаше отново на дъното на кошницата. Там беше в безопасност. Далеч от очите. Но не и от ума.

Скоро Миранда осъзна, че онази среща е отворила кутията на Пандора вътре в самата нея, което бе много, много по-опасно от спомените, навявани от едно копче. Объркан шепот от желания, които я примамваха, завладяваха ума и нараняваха тялото ѝ. Тя мислеше, че е прогонила тези грешни чувства от години, но ето че сега се бяха върнали неканени.

Потъваше в мечтания, когато планираше уроци, плетеше или още по-лошо — те се промъкваха в нощите ѝ и носеха сънища, каквито една почтена стара мома не трябваше...

Сънища, в които тъмнокоос мъж я примамва в мрачен ъгъл, улавя я в капана на ръцете си и не ѝ позволява да избяга. А тя... тя като че ли не иска да бяга, докато този дявол нашепва изкусителни предложения в ухото ѝ, върху устните ѝ... Тогава се събуждаше и сядаше в леглото, трепереща от възбуда, ядосана на себе си, изпълнена с разочарование и с копнеж сънят да продължи, да бъде прельстена.

Затова, когато най-сетне дойде време да напусне Академията на мис Емъри, Миранда изпусна облекчена въздишка и събра багажа си, готова да изгради един нов живот. Дори бе решила да остави копчето, но в последната минута все пак го прибра на дъното на чантата си, твърдо решена да намери нов дом на досадното малко парче сребро през следващите две седмици.

Три от ученичките в Академията — Фелисити и Талия Лангли и тяхната братовчедка мис Филипа Ноулс, бяха предложили на Миранда място в каретата си, в замяна на което тя щеше да играе ролята на тяхна придружителка по време на пътуването им към Кент. Там младите дами щяха да прекарат лятото в компанията на лейди Калдекот.

Мис Емъри им връчи препоръчително писмо и списък с множество исторически и образователни забележителности, намиращи се по пътя им, с които да запълнят дните си. Предложи им и някои подходящи места, в които да отседат през нощта.

— Очаквам подробен доклад, дами — каза тя на момичетата. — Рисунки, скици и подробен отчет за разходите. Не пропилявайте лятото си в мързелуване и мечти!

После се обърна към Миранда със сълзи в очите:

— Надявам се да намериш отговор на онова, което терзае ума ти през последните няколко месеца, скъпа. И ако не друго, мис Портър, то поне не се страхувай да направиш нещо повече от това да отглеждаш рози.

Седмица по-късно Миранда гледеше мрачната вечер навън и ѝ се искаше отглеждането на рози да беше единственият ѝ проблем. Дъждът безмилостно се изливаше върху каретата, а бурният вятър разтърсваше солидните ѝ ресори. Пътуването им, което до днес страдеше от пълна липса на събития, внезапно се бе превърнало в

истинско мъчение. Докато се спускаха към морето в покрайнините на Съсекс, откъм Канала бе връхлетяла ужасна буря. Тя превърна пътя в кално блато и забави скоростта им до пъплене.

— Мислите ли, че някога ще намерим Тисълтън Парк, мис Портър? — попита Пипин, а в гласа ѝ се усещаше нотка на паника. — Не виждам как мистър Билингсуърт ще може да ни отведе толкова далеч.

В допълнение към списъка с подходящи за посещение места, който бяха получили от мис Емъри, момичетата бяха взели и Пътеводителя на мистър Билингсуърт, за да открият още интересни кътчета. Миранда бързо разбра, че сестрите Лангли са безстрашни пътешественички. Те бяха прекарвали по-голямата част от живота си, обикаляйки света с баща си и се справяха без проблем със закъснението и бурята. Фелисити бе заровила нос във вестника, който бяха купили сутринта, а Тали четеше френски роман, който, Миранда бе сигурна, никога не би получил одобрението на мис Емъри.

Но вече бе станало твърде тъмно за четене и младата жена не можеше да измисли друг начин, по който да ги развлеча. Освен това бе поела отговорност за трите млади дами, а нямаше никаква представа къде щяха да прекарат нощта.

— Надявам се, че ще можем да намерим странноприемница наблизо — тихо промърмори Миранда, усещайки първите пристъпи на паниката, която вече бе обхванала Пипин.

Планът им бе да прекарат нощта в Хейстингс, но по-рано през деня Филипа бе открила интригуваща статия в „Описание на Съсекс от мистър Билингсуърт за образования пътешественик, с детайли за забележителностите за артистичните и исторически настроени ентузиасты“. Разказът в пътеписа им звучеше интересно и сякаш си струваше лекото отклонение от планирания маршрут.

Мистър Билингсуърт бе написал:

Тисълтън Парк е старинен дом на свещеник. Основната жилищна част е построена скоро след пристигането на Уилям Завоевателя в Англия. Изцяло обградена от стени, тя е спомен за отминали времена. Портите се пазят от древни дъбове, чиито гигантски

размери не могат да бъдат подминати. Твърди се, че са засадени от самата Елеонор Аквитанска, преди да бъде изпратена в заточение. Освен тези исторически забележителности, Тисълтън Парк предлага необикновена и живописна обстановка, идеална за пикник на морския бряг. Очарователният собственик на къщата ще ви осигури вкусна и щедра гощавка.

Хората с артистични заложи не трябва да забравят принадлежностите си за рисуване, тъй като ще открият голяма наслада в скицирането на островърхата романтична кула, считана за дело на Албин Фоли...

Това беше достатъчно за Талия — думите „романтична“ и „скициране“ бяха изключително примамливи за нея. А „обяд“ най-вероятно беше онова, което прикова вниманието на Пипин.

Всички романтични представи на Талия бяха забравени отдавна. Тя се тръшна в дълбоката, удобна кожена седалка и драматично се оплака:

— Свършено е с нас! Със сигурност ще загинем тук. — Девойката сложи ръка на челото си, за да придаде изразителност на изпълнението си. — Ще се изгубим и никога няма да ни открият! Това ни очаква.

Настанилият се в скута ѝ Брут нададе жаловит вой, стараяйки се да бъде в унисон с настроението на господарката си, макар Миранда да подозираше, че малкото куче споделя мъката на Пипин заради закъсняващия им обяд. И следобеден чай. И вечеря.

— Не разбирам как можахме да се изгубим — възнегодува Пипин и захвърли „Пътеводителя“. — Упътванията на мистър Билингсуърт са съвсем точни — трябваше да стигнем до Тисълтън Парк преди часове.

Миранда потисна една усмивка. Знаеше, че момичето е разочаровано не защото не успяха да видят интересната сграда, а защото така и не откриха странноприемница или частен дом, където да се нахранят. Фактът, че обичният ѝ Билингсуърт я бе подвел в това отношение, вероятно беше най-обезсърчаващото нещо в младия ѝ живот.

Но, мили боже — зачуди се Миранда, докато се взираше навън в настъпващата тъмнина, — какво щяха да правят, ако не успеяха да намерят подслон? Вече не се надяваше, че ще съумеят да стигнат до Хейстингс. Разполагаха с няколко варианта, но най-вероятно щеше да се наложи да прекарат нощта в каретата. Побиваха я тръпки при мисълта какво би направила мис Емъри в подобна ситуация.

Внезапно впрягът спря. Миранда дръпна завесите и благодарение на една ярко проблеснала светкавица видя тежка желязна порта — очевидно се намираха пред голяма къща.

— Мис Портър — извика кочияшът, — изглежда намерихме Тисълтън Парк. Ще потърсим ли подслон там?

— О, небеса, бъдете така добра, мис Портър! — примоли се Филипа. — Времето за вечеря отмина отдавна, но те може би се хранят по-късно!

Миранда се колебаеше.

— Не познаваме семейството. — Тя погледна отново към тежката порта. Да прекарат нощта на пътя бе едно, но да отседнат в дома на непознатите, които живееха зад оградата... можеше да се окаже пагубно за момичетата. Досега бяха спирали да почиват или нощуват при уважавани семейства, грижливо подбрани от мис Емъри, за да са сигурни, че няма да се озоват в компанията на „определени“ хора. — Мисля, че е по-добре да продължим.

Фелисити незабавно се протегна, взе книгата на братовчедка си и трескаво започна да я разлиства.

— Според мистър Билингсуърт, в Тисълтън Парк живее възрастна дама, сестра на някакъв херцог. Със сигурност една изкуфяла стара дама е в състояние да ни осигури приемлив подслон.

Миранда трескаво размишляваше, гледайки към скритата от бурята къща. Ако някой имаше представа какво се крие зад стените на Тисълтън Парк, това определено беше Фелисити. Момичето се впечатляваше извънредно много от титлите и бе в състояние да цитира местоположението на всеки млад благородник — наследник или втори син в Англия, както и ергените в най-отдалечените части на Шотландия. Роднините на един херцог биха били от голяма полза при търсенето на подходящ съпруг, така че нямаше причина за съмнение в твърденията на Фелисити.

Мис Портър погледна още веднъж към калния път и мрачната призрачна къща пред тях и установи, че нямат друг избор, освен да помолят собственика за подслон.

— Влизай вътре, Стилингс — каза тя на мъжа и каретата се наклони напред. Конете най-вероятно бяха също толкова нетърпеливи да се скрият от дъжда, колкото и кочияшът.

Преминаха през огромната порта и къщата изведнъж се появи пред тях — призрачен замък с тъмни, неосветени прозорци.

— Не знаем дали твоята стара мома е в резиденцията — отбеляза Миранда.

— Все някой ще ни пусне вътре — отвърна Пипин. — Трябва да има слуга, лакей или иконом, а може би дори и готвач.

Всички в каретата разбираха какво намеква Пипин. Вътре трябваше да има някой, който би могъл да приготви прилична вечеря.

Екипажът спря пред къщата, а Стилингс отиде до вратата и почука по масивните дъбови дъски. Сякаш след цяла вечност, вратата се откряна леко и иззад нея проблесна тънкият сноп светлина от единадесетствена свещ. Последва кратка дискусия и Стилингс се върна при каретата.

— Беше секретарят, мис Портър — обясни мъжът. — Не е много услужлив. Каза, че можем да потърсим подслон в странноприемницата в Хейстингс.

— Колко далеч е това? — попита Миранда.

— На повече от двадесет мили оттук, мис — отвърна Стилингс.

Пипин изстена.

— Двадесет мили! Та това е нелепо! — Миранда придърпа пелерината над главата си. — Ще се обърна лично към господарката на къщата. Двадесет мили, как ли не!

Тя слезе от каретата и изкачи стълбите пред входната врата. Свали качулката и приглади косата си. Знаеше, че винаги е полезно да направиш добро впечатление. Пое дълбоко дъх, хвана чукчето и потропа учтиво на вратата. И зачака някой да ѝ отвори. Очакването се проточи и тя почука още веднъж, този път по-настойтелно. Напълно изгубила търпение от продължителното стоене на вятъра и студа в очакване да им отворят, Миранда заблъска чукчето толкова силно, че се надяваше да събуди цялата къща.

Наистина, нима бе възможно едно място да е стопанисвано толкова зле? Вероятно дамата бе доста стара и прислугата нагло се възползваше от изкуфелия ѝ ум. Най-сетне, след още един порой от почуквания, Миранда забеляза светлината от свещта да се приближава.

Вратата се отвори и пред нея застана огромна неясна фигура. Лицето на мъжа беше покрито с белези, а дългият крив нос бе извит настрана. Никога не бе виждала по-страховит човек. Тя отстъпи несъзнателно назад, извън прикритието на верандата и се озова на дъжда.

Това ли беше секретарят? Наистина, що за дама държеше такъв слуга?

— Както казах преди малко, отивайте си — изрева той — или ще изпратя кучетата по вас.

Дотук с уверенията на мистър Билингсуърт за щедро гостоприемство.

Поток ледена вода от зле поддържаните улуци се изля във врата ѝ, едновременно с грубото предупреждение на мъжа. Намекът за онова, което ги очакваше, ако останеха да прекарат нощта в каретата, бе повече от достатъчен, за да ѝ вдъхне кураж. Освен това Миранда би заложила на Брут срещу всеки мелез, който този невъзпитан мъж би могъл да насъска срещу тях. Затова изпъна рамене и пристъпи напред.

— Бих искала да говоря с господарката ви — произнесе тя с най-авторитетния си тон.

— Няма я — отвърна той и понечи да затвори вратата в лицето ѝ, игнорирайки властната ѝ молба.

Тъй като нямаше никакво желание да прекара нощта, слушайки оплакванията на момичетата и хъркането на Брут, тя се промуши през вратата.

— В Лондон ли е? — попита Миранда.

— В Лондон, как ли не — изрече мъжът подигравателно, сякаш бе задала възможно най-глупавия въпрос. — Не е в Лондон. Тя е на небето, ако изобщо ви влиза в работата.

Мъртва? Тази новина предизвика тръпки по гръбнака на Миранда, които нямаха нищо общо със спуканите улуци и желанието им да изливат съдържанието си върху главата ѝ. Цялата къща и бурната нощ навън бяха като излезли от някой готически роман.

О, проклетие, смъмри се Миранда, сега тя се държеше глупаво.

Готически, друг път!

— Имаме нужда от подслон за през нощта — каза тя. — Вие очевидно не разбирате, аз придружавам три млади дами от Академията на мис Емъри и...

Мъжът не ѝ позволи да довърши. Очите му се разшириха ужасено, чувайки я да произнася думата „дами“.

— Не пускаме уличници в тази къща, дори да са от луксозен бордей, като на тази мис Емъри — заяви той и още веднъж понечи да затвори вратата.

Миранда настръхна. Бордей? Уличници? Как смееше! Сега вече бе твърдо решена да остане, за да види как уволняват този вулгарен, безочлив мъж.

— Повереничките ми са млади дами от висшето общество — произнесе отчетливо тя. — Бащите им са уважавани благородници в кралството. За всяко семейство би било чест да им предложи подслон за през нощта.

Той изсумтя отново.

— На мен ми изглеждате като уличници, а такива като вас ние не допускаме, така че си заминавайте. — Силен гръмотевичен тътен и нов дъждовен порой подчертаха думите му.

Миранда погледна към каретата, където четири нослета бяха притиснати към прозореца.

— Сър, обещавам ви — започна тя, когато от тъмните недра на къщата долетя глас, който прозвуча доста успокояващо.

— Мистър Джоунс, какво става тук? — Мъжът, който зададе въпроса, явно бе образован и изискан — истинско въплъщение на достолепието на лондонска градска къща.

Тогавя Миранда се досети кой би могъл да е това. Икономът! Трябваше да е той.

— Мистър Джоунс, кой е на вратата? — долетя нов въпрос.

— Вижте сега какво направихте — изсумтя недоволено секретарят, докато се опитваше да затвори вратата, преди новодошлият да я забележи.

Миранда въздъхна облекчено. Наистина беше икономът. Никой, освен него, господаря или господарката на къщата, не би предизвикал подобна реакция у друг член на персонала.

— Скитници, мистър Бърдуел. Търсят подслон.

— Не сме скитници, сър — извика Миранда и нехаейки за благоприличието, натисна вратата срещу мистър Джоунс. Тя промуши глава през отвора, за да може да погледне иконома в очите и да му позволи да види окаяното ѝ състояние. Все пак бе израснала в Лондон и знаеше много добре, че никой иконом не обича да вижда дама, изпаднала в беда. — Името ми е мис Портър. Дъщерите на лорд Лангли и граф Станбрук са под моя опека. Наложени са да потърсим подслон за през нощта. Ако ни позволите да влезем и ме оставите да обясня...

Молбата ѝ даде резултат, още преди да е успяла да довърши.

— Да, разбира се, мис — каза икономът и избърза напред, понесъл свещник с две свещи в едната си ръка. — Мистър Джоунс, незабавно отворете вратата.

Секретарят остана на място, демонстрирайки решителност, подобно на Брут в преследване на катерица.

— Но, мистър Бърдуел — каза секретарят тихо. — Не бива да допускаме непознати. Още по-малко ято госпожички, ако разбирате какво имам предвид. Ще донесат само неприятности. Аз не бих могъл да поема отговорност, ако започнат да се мотаят наоколо. Освен това те ще искат топло мляко, плата с пилешко и сладкиши, гореща вода и всякакви глезотии, каквито ние не...

Понеже никоя дама, особено бивша учителка по благоприличие, не би желала да присъства на подобен разговор, Миранда нямаше намерение да изгуби напредъка, който бе постигнала с икономом.

— Изобщо няма да ни забележите — побърза да обещае тя. — Ще си стоим в стаите. Всички сме твърде уморени, за да продължим нататък, а и конете ни имат нужда от почивка.

— Ето, видя ли — каза Бърдуел на разгневения мистър Джоунс, като го избути от вратата и я разтвори широко. — Добре дошли в Тисълтън Парк, мис Портър.

Този сигнал бе достатъчен за момичетата. Те се изстреляха бързо от каретата и заподскачаха по стълбите, за да се скрият по-скоро от дъжда. Миранда остана доволна, като видя, че Галия е проявила достатъчно здрав разум и е скрила Брут под пелерината си. Надяваше се само малкото куче да остане скрито достатъчно дълго, за да получат стаите си и едва тогава да обяви досадното си присъствие.

Трите млади дами се втурнаха в къщата, разпръсквайки кал навсякъде, което предизвика ново огорчено изсумтяване от страна на мистър Джоунс, който стоеше отстрани, кръстосал големите си месести ръце пред масивните си гърди, а намръщената гримаса не напускаше грозното му лице.

Междувременно, мистър Бърдуел оглеждаше гостите си с изражение, каквото само един лондонски иконом можеше да притежава. След миг на размисъл, той кимна към секретаря.

— Мистър Джоунс, ако обичате занесете багажа горе в източното крило. Ще настаним младите дами в Синята стая, а в съседната спалня — мис Портър.

— Не мога, мистър Бърдуел — каза секретарят, изтъквайки поредното възражение, — когато господарят разбере...

— Господарят? — попита Миранда. — Нима собственикът е в резиденцията?

— Да, мис — отговори Бърдуел, — но в момента не си е у дома. Позволете ми да говоря от негово име и да кажа, че не би имал нищо против вашето пристигане. Той е изискан джентълмен, който дори не би си и помислил да откаже гостоприемството на дома си на дами, изпаднали в беда.

Мистър Джоунс изсумтя невъздържано, с което изглежда целеше да опровергае думите на иконома. Миранда спря и се огледа. Къщата бе слабо осветена, така че голяма част от антрето и издигащите се към тъмните горни етажи стълби оставаха скрити.

Не можеше да види какво се крие в заобикалящия ги сумрак и за миг се почувства пренесена в един от ужасните, изпълнени с напрежение романи на Тали. Обикновено всяка една от нищо неподозиращите героини в тези истории ставаше жертва на злия господар на зловещ замък, не по-различен от тази странна, стара къща.

Тя потрепери и изведнъж се изпълни с предчувствие за безброй приближаващи беди. Внезапно реши да каже на мистър Джоунс да не се безпокои за багажа им и да върне незабавно момичетата в каретата, когато силен порив на вятъра премина през отворената врата и ги обля с поток от студен въздух, който бързо прогони страховете ѝ.

Предчувствия! Какво ѝ ставаше? Държеше се като глупачка.

Беше нужен само поглед през отворената врата, за да си представи как би прекарала нощта навън, в компанията на три

оплаквачи се момичета и нехранимайкото Брут. Изведнъж мисълта за удобствата на стаите, пък били те прашни и мрачни, започна да ѝ изглежда твърде привлекателна.

— Господарят ви у дома ли е? — попита Фелисити, сякаш задаваше напълно невинен въпрос.

Тези думи мигновено разпръснаха блуждаещите мисли на Миранда и тя обърна поглед към момичето. Въпреки че повереницата ѝ правеше всичко възможно да запази съдържанието на своите „Ергенски хроники“ в тайна, до Миранда бяха достигнали достатъчно слухове за скандалната енциклопедия, за да се досети какво цели тя с този въпрос.

Поредната прищявка, предположи младата жена. И материал за „Хрониките“ ѝ.

— В момента не, мис — отговори мистър Бърдуел, с което позволи на Миранда миг облекчение, който, за жалост, не продължи дълго. — Очакваме го да се прибере по-късно тази вечер. Вероятно бурята го е задържала.

— Тогава ще можем да го видим сутринта? — попита Тали със зле прикрита надежда.

Бърдуел поклати глава.

— Господарят никога не става преди два. Но съм сигурен, че ще се радва да се срещне с вас, когато се събуди.

Мистър Джоунс отново изсумтя подигравателно.

Миранда лесно можеше да си представи що за „джентълмен“ поддържа толкова западаща къща с подобни съмнителни слуги и спазва установените си градски привички, въпреки че живее в дълбоката провинция. Що за джентълмен би излязъл в нощ като тази?

Развратник, несъмнено. И съдейки по недотам доброто му финансово състояние, един от най-лошите.

— За съжаление, ще трябва да си тръгнем доста преди господарят ви да се е събудил — каза Миранда — и няма да имаме удоволствието да се запознаем с него.

— Но, мис Портър — възрази Фелисити, — не бива да си отиваме, преди да сме благодарили на нашия домакин. Няма да е възпитано.

Момичето каза това така сладко, че на човек би му било трудно да повярва, че е способна да действа с тактическия ум на Уелингтън и

безпощадността на Наполеон, когато събираше „ергени“ за „Хрониките“ си.

— Една добре написана бележка би била достатъчна — отвърна Миранда. — В коя посока са стаите ни, мистър Бърдуел? — Би било за предпочитане да изпрати момичетата по леглата, преди господарят на дома да се е прибрал, вероятно в ужасно състояние.

— Отгук, мис Портър — каза Бърдуел, преди да се обърне към мистър Джоунс. — Погрижи се багажът им да бъде качен, Бруно. — Когато се запътиха към стълбите, той добави: — Щом се настаните, ще се постарая да намеря табла с нещо освежаващо, вероятно сте прегладнели, след като сте били на път цял ден.

— О, благословен да сте, сър — възкликна Пипин.

Показаха им стаите, качиха сандъците, а мистър Бърдуел донесе поднос с храна. Добрите маниери на иконома успокоиха донякъде опасенията на Миранда. Вече бе настанила момичетата по леглата и се запъти към съседната стая, когато осъзна нещо много важно — бе забравила да попита кой е господарят на къщата. За съжаление, нещастната жена, която гледаше намръщено от мрачния портрет над камината, с нищо не подсказваше какво е фамилното име на домакина им.

— О, небеса, каква бъркотия — оплака се тя на киселата дама от платното.

Вместо да се отдаде на тревоги, Миранда се зае с някои по-практични въпроси. Стаята беше студена, а огнището бе празно, така че облече нощницата си, уви любимия си шал около раменете си и се настани в студеното тясно легло.

Силният вятър блъскаше капациите на прозорците, а поройният дъжд обливаше стъклата, което допринасяше за мрачното ѝ настроение. Помисли си, че никога няма да заспи, но денят беше дълъг и неусетно потъна в неспокоен сън, от който се събуди внезапно малко по-късно, дочувайки гласове, долитащи от вътрешността на къщата.

От тона и височината на достигналите до нея фрази реши, че се води спор, но преди да открие някакъв смисъл в тях, чу затръшването на врата и звука на тежки стъпки, понесли се някъде надолу под стаите им.

Измъкна се от леглото и отиде до прозореца. Отначало беше трудно да се види каквото и да е измежду тънките завеси, но при

проблясването на една светкавица ѝ се стори, че забеляза мъжки силует. Той крачеше в нощта, сякаш бурята вилнееше в чаша вода, а огромното му наметало се вееше покрай него.

Имаше нещо в позата, в силата на духа му, в противопоставянето на яростната атака на природата, което я накара да потрепери... и да се отдръпне от прозореца, дишайки учестено. Когато погледна отново, от него нямаше и следа. Цялата сцена бе някак нереална, което я накара да се запита дали всичко не е било част от съня ѝ.

Студът от дъските на пода започна да щипе пръстите ѝ и тя потрепери.

— Миранда, преследваш сенки — измърмори под нос и се уви още по-плътно с шала.

Това — каза си тя — беше последица от дългите следобеди, в които Тали им четеше от колекцията си забранени романи.

Обърна се, с намерението да се върне в леглото, където да сънува нещо благоразумно и уместно, но вместо това се приближи отново до прозореца, за да се увери, че мистериозният фантом беше просто продукт на въображението ѝ.

Всичко, което виждаше, бе бушуващата буря и плющящият по стъклата дъжд, съпроводени от воя на вятъра, който блъскаше по старата къща.

Също като бъркотията вътре в душата ѝ, започнала в мига, в който Дивият Джек Тремонт я бе прегърнал отново, оставяйки нея — една почтена стара мома, да се чуди колко дълго ще трябва да устоява на бурята, събудена в душата ѝ от целувката на един негодник.

Джек Тремонт трябваше да си е легнал отдавна, но будуването в този час на денонощието не беше нещо необичайно за него. За щастие, последните му години в Лондон го бяха подготвили за неугледното състояние, в което завари Тисълтън Парк — имотът, който наследи от своята пралеля, лейди Джозефин Тремонт.

Понякога се чудеше дали би напуснал Лондон, ако знаеше какво го очаква тук. Не че бе имал кой знае какъв избор — преселване в Южна Англия или затвор за длъжници. Тисълтън Парк му се струваше по-малката от двете злини. Колко малко бе знаел тогава.

Той влезе в антрето и съблече прогизналото си палто. Бе прекарал ужасна нощ в дъжда и то за нищо. Погледна назад към пътеката, която водеше към скалите и край морето.

Къде, по дяволите, беше Даш? Защо не бе пристигнал снощи? Тази буря едва ли бе притеснила човека му за свързка. Дръзкият американец не би се поколебал да акостира в подобно време.

Но ето че не бе пристигнал, така че явно ги очакваха лоши вести. Нещо със сигурност се бе объркало. Чувстваше, че е така.

Джак спря. Вече започваше и да мисли като лудата си леля. Беше заради тази къща, това място, този живот. Той не бе подходящ за задачата, която му бяха поставили, но никой не обърна внимание на възраженията му. Наследи Тисълтън Парк, заедно с всичките му тайни. Бе станал господар на всичко това, без значение дали му харесва, или не.

— Хъм — изсумтя той, перфектно имитирайки Джозефин. Единственото нещо, което трябваше да направи на този етап, бе да предотврати измръзването си до смърт. Нуждаеше се от топло ядене и няколко часа сън, ако успееше да заспи, след което щеше да реши как да постъпи.

Запъти се по дългия коридор към трапезарията, когато неочакван шум, разнесъл се откъм източното крило, го закова на място. Звукът беше толкова необичаен за тази къща, че се зачуди дали не го е хванала треска — не беше чувал подобно нещо от години. Това беше кикот. Звучеше като кикот.

Кикот?

Той поклати мократа си глава. Явно проливният дъжд не само го бе измокрил, а и бе напълнил ушите му с вода. Единственото друго обяснение бе, че Тисълтън Парк е обитаван от духове, както твърдеше секретарят му.

Обитаван от духове! Е, това вече е лудост, помисли си Джак и все пак бе обхванат от предчувствие за катастрофа.

Внезапно усети нещо още по-странно — миризмата на прясно приготвени наденички погъделичка носа му.

Наденички? Бърдуел приготвяше наденички за закуска?! Беше си чист късмет, ако сутрин получише дори студен сандвич от неодобряващия го иконом.

Наденичките бяха толкова възможни, колкото и кикотът.

Джак въздъхна, убеден, че полудява, подобно на всички останали Тремонт, живели — или по-скоро заточени — някога в Тисълтън Парк, и продължи към трапезарията.

Той отвори вратата, съсредоточен върху задачите, които го очакваха, след като поспеше малко. Първо, трябваше да напише доклад до Лондон за събитията през изминалата нощ или по-скоро за липсата на такива, а после да се захване с работата по имението. Мястото изглеждаше готово да се срути, а градините бяха в окаяно състояние. Това правеше Тисълтън Парк изключително негостоприемен.

Прекалено непочтен.

Щеше да премине през трапезарията на път към кухнята, неудържимо привлечен не само от носещия се аромат на наденички, но и на бекон и... Джак отново подуши въздуха — ако можеше да вярва на сетивата си, топлата, съблазнителна миризма на току-що изпечени кифлички.

Кифлички?

Господи, беше по-изморен отколкото си мислеше, защото явно халюцинираше. Но, о, чудо! На бюфета пред себе си съзря истинско изобилие и това бе достатъчно, за да го закове на място. Макар и не за дълго.

На харизан кон зъбите не се гледат — не и при оскъден месечен доход като неговия. Той напълни чинията си и се запъти към масата.

Това, което видя, почти го накара да изпусне закуската си. Почти, защото Джак Тремонт можеше да бъде обвинен в много неща, но не и че е небрежен към чиния с храна. И все пак, подобна несръчност можеше да му бъде простена, защото пред него се разкри необичайна гледка.

На масата му седеше жена. Жена? Беше също толкова реална, колкото и наденичките и бекона в чинията му.

— Какво, по дяволите... — успя да изрече, преди тя да скочи на крака.

— Т-т-ти! — изпелтечи непознатата.

Джак постави чинията си на масата, преди да огледа неочакваната и определено нежелана гостенка. Имаше нещо познато в тази обикновена рокля и изумителните зелени очи.

— Какво правите тук? — настоя тя.

— Това е моята къща, мадам — отвърна той, решен да постави жената на мястото ѝ. И тогава си спомни — червена коса, възмутено цупене... — Вие сте палавата учителка на мис Емъри — възкликна той, преди да успее да се спре.

Проклятие! Твърде дълго бе живял далеч от обществото.

Подобно на лейди Джозефин преди него, Джак откри, че да преминеш прямо и директно на въпроса, който те интересува, си има своите безспорни предимства.

— Какво правите в дома ми? Брат ми ли ви изпрати? Казвам ви, мис... мис...

— Портър — напомни му тя нахално.

О, да, имаше право. Пряма и педантична, точно каквато си я спомняше.

— Мис Портър — каза той. — Няма да участвам в поредните машинации на брат ми да ме види...

Преди да завърши изявлението си, отново дочу странния шум някъде горе.

Кикот.

Предчувствието за неизбежна катастрофа го обви отново, подобно на поройния дъжд, който бе дошъл снощи откъм Канала.

— Има и други? — Той не бе човек, който се поддава лесно на паниката, но... още жени? В тази къща? — Това е непростимо. Ако Паркъртън си мисли, че може да пробутва...

— Лорд Джон, няма нищо подобно. Ако само ми позволите да обясня...

Джак не искаше да чуе дори и думичка от нея.

— Бърдуел! — изрева той към кухнята. — Бърдуел! Какво означава всичко това?

— Лорд Джон, подобни демонстрации са излишни — скастри го мис Портър, както само преподавателка по благоприличие би могла.

Джак я погледна гневно. Според вещата му преценка, тя беше стара мома от висшето общество, но това — според скромното му мнение — не означаваше, че трябва да бъде захвърлена на някой рафт. Мнението му, разбира се, бе повлияно от необичайното им запознанството у мис Емъри. Случайният им сблъсък на стълбището му бе дал по-скоро интимна представа за изкусителните извивки, които дамата криеше под тъмния муселин. Ако успееше да я измъкне от

грозната рокля и издърпа фибите от строгия кок, тя щеше да се превърне в истинска красавица.

Джак тръсна глава. Небеса, явно беше в окаяно състояние, щом започваше да фантазира за въргальне в леглото със стара мома, преподаваща благоприличие!

— Мистър Бърдуел! — провикна се той отново. В него започваше да се надига паника.

За щастие, най-последно икономът се появи.

— Да, милорд?

— Какво означава това? — попита той и посочи дамата, сякаш беше заплаха, надвиснала над къщата му.

— О, милорд, виждам, че сте се срещнали с мис Портър и младите ѝ поверенички.

Млади поверенички? Тези думи изобщо не харесаха на Джак. Внезапно вратата се отвори и той се втренчи ужасен в трите млади момичета, които връхлетяха в трапезарията. Три котенца в муселин, които се кикотеха и кокореха.

Три! Е, сега вече беше убеден, че единствената напаст, която не бе спомената в Стария Завет, се стоварваше върху него — порой от жени.

Годините, прекарани в града, бяха изпълнени с пороци, но, господи, по колко начина човек трябваше да изкупи греховете си?

— Гррр.

Джак сведе поглед и видя малко черно куче от съмнителна порода, вкопчено в единствения чифт прилични ботуши, с които разполагаше.

— Изчезвай! — каза той и безрезултатно разтърси крака си.

— Брут! — извика едно от момичетата и щракна с пръсти. — Достатъчно! Това е нашият домакин!

Дребният звяр незабавно го пусна, седна на задните си лапи и се загледа в него, сякаш беше изгубено парче бекон. Свирепото изражение и лъвската козина караха кученцето да изглежда много позлобно, отколкото предполагаше ръстът му.

Момичето пристъпи напред и вдигна ужасния си малък, ръмжащ компаньон.

— Извинете, милорд. Страхувам се, че Брут е настроен прекалено закрилнически. — После закри с ръка ушите на кучето и

каза тихо: — Той има сърце на ловджийска хрътка, но за жалост няма никаква представа, че не е по-голям от кошница за шев.

— Сигурна ли сте, че е куче? — попита Джак.

Игривата госпожичка го изгледа косо с големите си сини очи.

— Разбира се, че е! — Тя вдигна животното към Джак, за да му позволи да го огледа по-добре, сякаш той имаше нужда да се срещне отблизо с подобен ръмжащ, хапещ мелез. — Във вените му тече кралска кръв. Прадядо му е принадлежал на Мария Антоанета.

На гости му бе потомък на кучето на Мария Антоанета? Навярно имаше треска. Това беше единственото обяснение.

Момичето продължи да изброява достойнствата на песа, а тонът ѝ предполагаше, че животното заслужава място в Дебрет.

— Брут е подарък за единадесетия ни рожден ден от австрийския посланик.

Джак продължаваше да се съмнява в качествата на кучето и в прехвалената му кръвна линия.

— Сигурна ли сте, че е било подарък, или горкият мъж просто се е опитвал да отърве страната си от една изключително грозна напаст?

Преди момичето да успее да каже и дума, мис Портър пристъпи напред.

— Милорд, съжалявам, че не са ви осведомили за пристигането ни миналата нощ, но икономът ви ни увери...

Бърдуел! Погледът на Джак се извъртя към него, но потайният иконом беше зает да почиства идеално излъскания бюфет. О, да, това определено беше един от неговите планове. Не стига че брат му постоянно му натякваше да се ожени, ами и Бърдуел не пропускаше удобен случай да спомене, че къщата има нужда от господарка.

Междувременно мис Портър продължаваше да бърбори:

— ... тъй като, разбирате ли, ни връхлетя бурята, а секретарят ви не бе склонен...

Да понася някой друг около себе си, предположи Джак. Бруно Джоунс не се доверяваше лесно, а още по-малко на жени — те го плашеха ужасно, особено дамите.

— ... но тогава вашият любезен иконом ни увери...

Разчитай на Бърдуел да се притече на помощ.

И да рискува толкова много. Паниката на Джак се увеличи десетократно. Ако някоя от тях стъпи накриво, ако дочуят нещо... или

още по-лошо — ако Даш все пак пристигне...

— ... уверявам ви, че нямахме намерение да...

— Мадам — каза той, прекъсвайки я, преди да е стигнала подалеч в любезното си обяснение. — Вие и вашите поверенички не сте добре дошли тук. Искам незабавно да си тръгнете.

Едно от момичетата — високо, русокосо създание, ахна при проявата на тази отявлена грубост, докато другите две — близначки, ако се съдеше по външния им вид — размениха решителни погледи, които предвещаваха само проблеми. Това още повече засили убеждението му да се отърве от жените и високомерното им куче.

— Приемете нашите извинения, милорд — каза мис Портър, събрала цялото си хладнокръвие, и с достойнството на кралица поведе повереничките си към вратата, преди да е казал още нещо грубо и нелюбезно. — Ще си тръгнем до час и няма да се натрапваме на вашето... вашето... *гостоприемство* повече.

Ледът в думите ѝ би бил достатъчен да замрази всяка бутилка в реномираните изби на Уайтс.

— Без да закусим? — прошепна на мис Портър по-високото от момичетата.

— Да, Пипин — отвърна твърдо учителката ѝ. — Без да закусим. Човек не остава там, където е нежелан. Ще си тръгнем, преди Негова Светлост да уведоми властите, че сме задигнали наденичките и кифличките, които мистър Бърдуел набави толкова трудно.

О, беше забравил колко хапливи можеха да бъдат жените. Влагата в големите сини очи на Пипин, предизвикана от мисълта, че може да пропусне закуската си, го изпълни с угриzenia и смътно чувство на вина.

Сълзи! О, небеса! Не и плачът на една бъдеща дебютантка. Можеше да устои на женските сълзи — е, поне вярваше, че може — но влагата в очите на младото момиче беше достатъчна, за да промени решението му.

Не! Той беше направен от по-здрав материал. Беше непочтен. Един съсипан мъж, живеещ в горчииво, самотно изгнание. Джак нямаше да допусне да бъде пречупен от момичешки сълзи. Особено заради наденички!

— Добре, постарайте се да сте си заминали дотогава — каза на мис Портър, сочейки часовника над камината, за да потвърди

уговорката им. — Или ще наредя да извикат полиция.

— Наистина ли, милорд? Без да закусят? — намеси се Бърдуел, като се присъедини към оплакванията на Пипин и застана до гостенките им. — Това е ужасно пропиляване на...

Един мускул на челюстта на Джак трепна и тогава направи грешката да погледне Пипин и големите ѝ мокри сини очи.

— Добре — отстъпи накрая. — Закуска за гостенките ни. Но после, ако обичаш, се погрижи мис Портър и младите дами да поемат по пътя за...

— Вашата кула — каза весело едната близначка.

— Моята какво?

— Вашата кула. — Момичето има куража да се отдръпне от учителката си и да пристъпи напред.

Джак подозираше, че пред него стои една от бъдещите покровителки на Алмак или някое друго грандиозно светско събитие. Само още няколко години и цялото висше общество щеше да попадне под властта на нейната жизненост.

— Възнамеряваме да скицираме вашата кула — каза тя.

Това бе по-скоро заповед, отколкото молба, а Джак не бе човек, който би позволил на една ученичка да му се налага.

— Имението ми не е туристическа забележителност.

— Всъщност е — осмели се да каже тя, а после се обърна към Пипин. — Братовчедке, в теб ли е пътеводителят?

Пипин кимна и ѝ подаде дебелия, подвързана с кожа книга.

— Описанието е на страница седемдесет и четвърта.

Неочакваната му гостенка спокойно запрелиства книгата, докато не намери нужното място, след което му я връчи безцеремонно.

— Ако обичате, милорд, прочетете какво казва мистър Билингсуърт по този въпрос.

Тя посочи съответния абзац и го погледна толкова сладко и трогателно, че той започна да чете, пренебрегвайки всички предупреждения на здравия разум.

Кулата Албин е образец за класическа архитектура, който не бива да бъде пропускан от пътешествениците, осмелили се да навлязат безстрашно в самотната шир на

крайбрежието на Съсекс. Собственичката на Тисълтън Парк лейди Джозефин Тремонт е отлична домакиня и с охота приема гости. Макар някои хора да я смятат за ексцентрична, авторът знае от собствен опит, че тя е една изключително чаровна дама, която с удоволствие развлича посетителите, разказвайки им многобройни интересни истории и...

Абзацът бе много дълъг, но Джак нямаше нито време, нито търпение да продължава да чете подобна безсмислица.

Лейди Джозефин чаровна?! Как ли не! Какво толкова имаше у леля му, че всеки мъж на възраст между петдесет и сто години говореше за нея така, сякаш старият дракон бе самата Венера?

— Мис... — обърна се той към застаналото пред него момиче.

— Мис Фелисити Лангли, милорд — отвърна тя изискано, след това кимна през рамо и представи и другите две момичета. — Сестра ми, мис Талия Лангли и нашата братовчедка, лейди Филипа Ноулс.

— Да, приятно ми е да се запознаем и така нататък, но имам да кажа две неща за вашия... — той затвори книгата и прочете името на автора — мистър Билингсуърт. Първо, Тисълтън Парк има нов собственик.

— Да, но... — започна момичето.

— И второ, за разлика от леля ми, аз нямам време да забавлявам гости или „да разказвам местни истории“. Освен това кулата ми не е отворена за посетители. Затова ще го кажа отново — вие и вашата учителка не сте добре дошли.

— Май ще се простим със закуската — промърмори Пипин, а големите ѝ сини очи се обърнаха с копнеж към бюфета.

Госпожиците Лангли му отправяха погледи, които го заклеймяваха като най-големия скъперник в Камарата на лордовете, а чудовищното им куче се взираше в ботушите му с подновен интерес.

Дори Бърдуел се осмели нелоялно да изцъка с език зад гърба му.

Но унищожителният поглед на мис Портър бе този, който го прободеше право в корема. Той ясно показваше, че не е очаквала нищо друго от него.

Това дълбоко го засегна.

Толкова много ли искаше? Очакваше да го оставят да си върши работата, без разни любопитни котки да си врат носовете навсякъде из имота му. Колкото по-грубо се държеше, толкова по-вероятно беше младите дами да напуснат бързо Тисълтън Парк и да разнесат мълвата за невъзпитаното му държание и липсата на гостоприемство от единия до другия край на Англия или дотам, докдето ги отведеше пътуването им.

Той разчиташе точно на това. Не търсеше уважението на някаква стара мома, пък била тя и червенокоса, с пленителни форми, скрити под строгата благоприлична рокля.

Джак стисна зъби и се опита да си спомни, че сега е непочтен грубиян, а не джентълмен, и в никакъв случай очарователният развратник, когото обществото обожаваше преди време.

Това беше битка, която бе спечелил само частично.

— Много добре. Могат да закусят, Бърдуел, но никакви кули. След като вие, дами, опразните бедния ми шкаф за провизии, искам да си заминете и да ме оставите на спокойствие в собствената ми къща.

От шокираните им погледи предположи, че последното му изявление е свършило работа. Все пак реши да се подсигури за всеки случай и изхвърча от стаята, преди да се е изкушил да отпрати още един поглед към червения кичур, който заплашваше да се изплъзне от стегнатия кок на мис Портър. Имаше случаи, в които дори за един негодник бе препоръчително да избяга.

След като невъзможния лорд Джон излезе, за Миранда стана много по-лесно да овладее ситуацията, както и себе си — да успокои препускащото си сърце и да усмири раздразнената си чувствителност.

Какво толкова имаше в този развратник, че я оставяше така развълнувана?

Целувката му навярно, подразни я тънък гласец, скрит в някакво тъмно кътче на сърцето ѝ.

Целувката му, друг път!

Не, правилно го бе преценила у мис Емъри. Той наистина беше ужасен човек. Как изобщо бе допуснала, че може да притежава чувство за чест? Раздърпаният му външен вид предполагаше нощ, прекарана...

Е, не беше много разумно да гадае как Дивият Джак Тремонт е прекарал нощта.

Както и да е, сега, след като се бе отърсила от шока при новата им среща, реши, че грубото му държание ще ѝ помогне да прогони нелепите мисли за него. След излизането му от трапезарията, Миранда започна да мисли по-трезво.

Първо трябваше да остави Пипин да се нахрани или щяха да слушат оплакванията ѝ, докато успеят да намерят друго топло ядене. А кой знае дали в тази далечна негостоприемна част на Англия ще открият доброжелателен домакин и прилична кухня?

И така, закусиха бързо, а Миранда подканваше момичетата, за да успеят да напуснат къщата, преди да е изтекъл определеният от домакина им едночасов срок.

— Не мисля, че лорд Джон ще повика властите, мис Портър — каза Пипин и погледна през рамо към все още пълния бюфет.

Фелисити вдигна поглед от тетрадката си, където вероятно променяше бележките си относно добрите обноски на лорд Джон.

— Не бих била така сигурна — отвърна тя и отхапа парче от кифличката в чинията на сестра си, преглъщайки го с малко чай. — Знам от сигурен източник, че мъжете на неговата възраст имат склонност да се поддават на пристъпи на меланхолия.

Мъжете на неговата възраст? Миранда прехапа устни, за да не се изсмее. Все пак, вероятно за младите момичета лорд Джон беше старец.

Тя намираще, че Джак изглежда... о, по дяволите, не я интересуваше как изглежда! Той определено вече не беше онзи красив безделник, когото бе срещнала преди години, но времето само бе добавило нова привлекателна нотка към изваяните му черти, придавайки му груб, изсечен вид. Сивите коси по слепоочията добавяха частичка загадъчност... и я караха да се чуди как е прекарал последните девет години.

Наистина, Миранда — каза си тя, — *това не е някаква загадка.* Едва ли развратник като Дивия Джак Тремонт би се променил някога. Дори снощната ужасяваща буря не бе успяла да го задържи затворен и далеч от греховните изкушения.

Тали очевидно не споделяше антипатията на сестра си към тридесет и няколко години на лорд Джон.

— Все още мисля, че изглежда като пират — каза тя, сгъна внимателно салфетката си и я постави на масата.

Миранда тъкмо щеше да я сгълчи заради направената забележка, когато думите на момичето закънтяха подобно на църковна камбана в главата ѝ и изпратиха тръпка по гръбнака ѝ.

Все още мисля.

Все още?

Миранда бавно се обърна и отправи въпросителен поглед към Тали. Внезапно пристигането им в Тисълтън Парк се оказа не толкова невинно и инцидентно.

— Все още мислите, мис Лангли? Кога друг път сте срещали лорд Джон?

Ръката на девойката замръзна, докато се пресягаше за чайника. Издайническа червенина плъзна по бузите ѝ и отговори на въпроса по-добре, отколкото ако се бе опитала да измисли някоя удобна лъжа, с която да прикрие грешката си, или да съчини правдоподобна история, за да я потули напълно.

Фелисити продължи да драска в „Хрониките“ си, сякаш нищо не се бе случило, но Миранда предположи, че тя също има пръст в тази измама.

Пипин беше последната, най-слаба страна на този коварен триъгълник и напълно потвърди подозренията на учителката им — изглеждаше готова да върне безценната си, трудно извоювана закуска.

Това потвърждение се оказа достатъчно за Миранда.

Бяха я измамили. Очевидно момичетата бяха планирали от самото начало да дойдат в Тисълтън Парк, но не поради причините, които изтъкнаха.

О, мис Портър, може ли да отидем до Тисълтън Парк, за да скицираме кулата? Звучи толкова романтично. О, моля ви, може ли да отидем?

Колко невинно звучаха молбите им вчера сутринта. И как глупаво бе постъпила тя, като им повярва!

Но защо? Защо Тисълтън Парк? Отново погледна към Фелисити и подредените ѝ „Хроники“ и отговорът на този въпрос се стовари върху ѝ, подобно на препускаща пощенска кола.

Небеса, не бяха дошли тук с мисълта, че някоя от тях може да се свърже с този опозорен негодник, нали? Усети как стомахът ѝ се свива.

Лорд Джон и едно от момичетата? Та това беше абсурдно!

Не се съмняваше, че домакинът им би се възползвал от невинността на една млада дама, въпреки твърденията, че иска да го оставят на мира. Особено когато откриеше какви богатства биха му донесли момичетата при евентуален брак.

Тисълтън Парк явно не беше достатъчно доходоносен, за да може лорд Джон да си позволи да поддържа обичайния си екстравагантен градски стил. Така че примамливостта на богатата зестра, която да финансира завръщането му в Лондон към пищния и разточителен начин на живот, който предпочиташе, можеше да го изкуши да излезе от мрачната част на къщата, в която се беше оттеглил.

Тази мисъл изпрати вълна от паника през нея.

Миранда скочи на крака и пристъпи към действие.

— Достатъчно злоупотребявахме с гостоприемството на лорд Джон — обяви тя. — Дами, да опаковаме нещата си. — И игнорирайки протеста на Филипа, че не е довършила закуската си, добави категорично: — Сега.

Момичетата проявиха достатъчно разум и не възразиха, но все пак се изправиха неохотно, изоставяйки пиршеството пред себе си и недовършената си задача — каквато и да беше тя.

Пипин не обичаше да прахосва храна, така че пъкна една-две кифлички в джоба си и погледна, за да прецени дали ще се поберат и няколко наденички. Макар Миранда да знаеше, че трябва да я смъмри, точно сега не искаше да рискува поверениците ѝ да се разбунтуват.

Беше на вражеска територия с три обсебени от един развратник момичета. Единствената ѝ възможност беше да ги изведе от Тисълтън Парк възможно най-бързо.

Да ги отведе на сигурно разстояние от лорд Джон Тремонт. Крадец на сърца по начин, който тези три млади дами никога не трябваше да разбират.

Както тя бе разбрала твърде късно.

ГЛАВА 3

Джак влетя в спалнята и захвърли подгизналите си дрехи. Беше твърдо решен да направи това, за което копнееше — да се отдаде на така нужната му почивка. Покатери се в голямото легло, издърпа завивката през главата си и се опита да заспи. Въпреки че бе прекарал цялата нощ на крак, сънят не идваше и той бе наясно коя точно е причината за безпокойството му.

Мис Портър и нейните поверенички. Как, по дяволите, човек би могъл да бъде спокоен, знаейки, че в къщата му има толкова много жени?

Бе наистина великодушно от негова страна, че им даде цял час, за да си тръгнат, но докато лежеше в леглото, изброявайки най-малко хиляда и един начина, по които неканените гости биха могли да му съсипят живота, постъпката му се струваше безразсъдно смела.

И особено хапливата мис Портър.

Обърна се и затвори очи. Не искаше да си го признае, но откакто се бе сблъскал с нея у мис Емъри, червенокосата лисичка и нейното мистериозно копче бяха обсебили мислите му.

Искаше му се въображението му да беше пленено единствено от червената ѝ коса, тъй като винаги бе имал слабост към красавици с бакърени кичури, но... в нея имаше нещо друго — начинът, по който изглеждаше, така дълбоко наранена, бдителността в очите ѝ — всичко това го караше да копнее да научи повече за нея...

Може би наистина трябваше да отиде до града, както Темпъл винаги го караше, и да утоли бушуващата в кръвта му нужда в някой луксозен бордей. Но дори и това не го изкушаваше, тъй като за да отиде в града...

Джак поклати глава. Беше изгорил твърде много мостове в Лондон, за да намери покой там. Не, за добро или лошо, неговият живот беше тук, в Тисълтън Парк.

Леля Джозефин се бе погрижила за това.

Лондон

Пет години по-рано

Чук! Чук! Чук!

Непоносимият шум в главата на Джак беше предвестник на махмурлука, който знаеше, че ще последва трите прекарани в пиене и хазарт дни. Само преди часове лорд Джак Тремонт бе изгубил съзнание, след приключването на поредния запой и определено не бе в настроение да го безпокоят.

Освен това помнеше добре, че бе спечелил предишната нощ, така че едва ли на вратата бе някой кредитор, дошъл да си прибере дълга. Не вярваше и да идват да го предизвикат за забележка, коментар или обида, отправени през последните няколко дни.

Чук! Чук! Чук!

Настоятелният посетител продължаваше да хлопа, сякаш се опитваше да избяга от портите на ада.

Небеса, още малко и щяха да разбият вратата, а той не можеше да си позволи нова, нито пък наема за това пълно с плъхове, жалко подобие на апартамент.

— Какво искаш? — изръмжа, без да става от леглото си — стаята се въртеше бясно и той нямаше особено желание да изпробва краката си.

— Ставай, безпаричен нехранимайко, или ще дам този адрес на брат ти.

Гласът принадлежеше само на един човек, но накара Джак да се изправи толкова рязко, че за малко да изпразни съдържанието на стомаха си в близката кофа.

Мили боже, не и леля Джозефин!

Измъкна се от леглото и се повлече към вратата. Не си беше направил труда да се съблече, преди да си легне, така че видът му бе сравнително приличен.

Ако с подобна дума би могъл да бъде описан Джак.

Пропадналият Джак. Пияното нищожество. Онзи разсипник Тремонт.

Отвори вратата и тя нахлу в стаята, без дори да изчака покана.

Вероятно бе пребледнял, тъй като упоритата старица побутна кофата към него и му обърна гръб, изчаквайки го да повърне. Когато

всичко приключи, му подхвърли кърпа и разполагайки се на единствения читав стол в стаята, отбеляза:

— Какъв поздрав само!

— Лельо Джозефин, какво...

— Замълчи, глупако — прекъсна го тя.

Джак стисна устни. Би пренебрегнал подобна заповед и би намерил кураж да се противопостави на всеки друг, но това беше лейди Джозефин Тремонт. Подозираше, че самият крал не би посмял да ѝ възрази.

— Пропаднал си — установи старата дама.

Можеше да разчита, че пралея му ще премине направо към същината на въпроса.

— Да, но съм щастлив — измърмори той.

Тя изсумтя и с отвращение се огледа из стаята.

— Изглежда съм пристигнала навреме. Все още си жив.

— Колкото и да не му се вярва на Паркъртън.

Старицата се засмя, макар смехът ѝ да приличаше на кикот.

— Брат ти е тесногръд глупак. Би получил удар, ако те види в подобно състояние.

— Идеята не е никак лоша — призна Джак, като избута кофата настрана и се подпря на ръба на леглото. Честно казано не смяташе, че може да се изправи — стаята продължаваше да се върти дяволски бързо. — Лельо Джозефин, какво искаш?

— Време е да заемеш мястото си в семейството.

— Паркъртън не би го понесъл — отвърна ѝ младият мъж.

— Все още те държи отговорен за опозоряването на онази девойка, нали?

Джак сви рамене. Цялото общество го обвиняваше за падението на мис Мабърли и за трагедията, която бе последвала. Дори след годеща на дъщерята на обикновен буржоа с граф Оксли, никой не бе проявил интерес, но една целувка по погрешка я бе изпратила в немилост, а самият Джак бе низвергнат като парий.

— Да... Е, всичко това остана в миналото — каза леля му. — Време е да заемеш полагащото ти се място.

— Не мисля, че обществото ще бъде добре предразположено към мен.

След ужасната грешка с мис Мабърли, братът на Джак — херцог Паркъртън, бе спрял издръжката му напълно. Постепенно успя да обиди и засегне всички свои приятели, докато накрая и Александър Денфорд, барон Седжуик, неговият най-добър приятел, го изхвърли от живота си. Не че Джак не го заслужаваше. Бе объркал всичко и ето сега пред него седеше леля му Джозефин, която дърдореше за дълг и обясняваше какво е „да бъдеш Тремонт“.

— Избрала си грешния мъж — измърмори той, чудейки се дали този кошмар все някога ще свърши.

— Грешният мъж? Глупости! Ще направя от теб достоен Тремонт, дори това да е последното нещо, което ще сторя.

Тези думи ечаха в главата му, когато потъна в дълбок сън, който му донесе само кошмари и никакъв отдих.

До след няколко часа, когато отново се събуди.

Друго настоятелно хлопане отново прекъсна съня му.

— Проклетие — измърмори той, прекатурвайки се на пода. Какво искаше леля му сега?

От другата страна на вратата обаче не стоеше лейди Джозефин, а дребен очилат мъж, който примигваше глуповато на мъждивата светлина в апартамента на Джак в Севън Дайълс.

— Лорд Джон? — запита той, намествайки очилата си. Тонът му предполагаше, че се надява да не се е озовал на правилното място.

— Да — отговори Джак. Нямахме смисъл да отрича фактите. Ако мъжът беше тук да си събере дълговете, нямаше да възразява. Не бе останало какво повече да се вземе. — Е, кой ви изпраща? Галдуел? Родни? Нямам пари да платя на никого от тях.

— Ъм, не. Аз съм представител на мистър Елиът.

— Мистър Елиът? — Джак изпусна въздишка и каза: — Не си спомням да му дължа нещо. — Опита се да затвори вратата, но мъжът настоя и подобно на леля му, си проправи път навътре.

— Тук съм заради вашата леля. Пралеля ви — лейди Джозефин Тремонт. Работа за нейния адвокат — мистър Елиът.

Джак потърка очи.

— Току-що я изпуснахте. Потърсете я...

— Извинете? — възкликна мъжът.

— Казвам, че я изпуснахте. Замина си преди малко.

Човекът го зяпна учудено.

— Казвате, че леля ви е била тук?

— Да — отвърна Джак, започвайки да става нетърпелив. — Преди няколко часа, предполагам.

— Не виждам как. — Носът на неканения посетител се присви от отвратителната миризма, носеща се в апартамента. Разлято бренди и още по-лошо — кофа, която трябва да бъде изпразнена. — Е, това е интересно. Но както и да е, милорд, мистър Елиът ме изпрати, за да...

— Вижте, ако сте дошли да търсите леля ми, тя не е тук. Така че наминете към къщата на брат ми в Мейфеър. Тя вероятно е там и измъчва някой друг пияница, за да го накара да се поправи. — Той отвори вратата малко по-широко. — Всичко най-хубаво и приятен път.

Но мъжът беше упорит.

— Милорд, не съм дошъл да търся леля ви. Дойдох при вас. Идвам заради нейното имение. Налага се да подпишете някои документи и да се извършат определени процедури, за да може да бъде прехвърлен имотът.

Джак поклати глава. Небеса, откъде беше намерил Колдуел снощното бренди? От Темза? Беше дяволски трудно да проследи мисълта на този мъж.

— Какво имение?

— Имението на лейди Джозефин Тремонт, разбира се. Тисълтън Парк.

— А защо леля ми би искала да ми даде къщата си? Къде ще живее тя?

— Да живее ли, милорд? — Мъжът отново запримигва глуповато. — Не смятам, че това ще бъде някакъв проблем. Сега, ако бъдете така добър да ме придружите до офиса на мистър Елиът, той ще ви разясни условията на завещанието й и...

— Завещанието на леля ми? — повтори Джак. Ръцете му настръхнаха и внезапно го завладя предчувствието, че щеше да се случи нещо съдбовно. Усещането бе силно и настойчиво, подобно на ударите по пода от бастуна на старицата. — Да не би да казвате, че леля ми е починала?

— Да, милорд. Преди две седмици. Щях да дойда по-рано, но срещнахме някои трудности, докато ви открием.

— Но тя беше... — запелтечи младият мъж. — Искам да кажа, че тя... — Той хвърли поглед към вратата и се огледа из стаята,

опитвайки се да проясни паметта си.

Ще направя от теб достоен Тремонт...

— Милорд? — попита чиновникът.

Джак тръсна глава и се опита да прогони мъглата от изминалата нощ, преди да изслуша това, което имаше да му каже помощник-адвокатът.

— По дяволите — процеди Джак, поглеждайки към часовника.

Оставаше поне още половин час до заминаването на неканените му гостенки, а превъзходната закуска, приготвена от Бърдуел, си седеше на бюфета и изстиваше с всяка изминала минута. Съмняваше се, че ще успее да придума икономом си да му притопли малко, особено като се има предвид как се бе държал тази сутрин.

С това подобие на извинение, той скочи от леглото и затършува из разхвърляната стая, търсейки сравнително чисти дрехи, които да облече.

Все пак — каза си той — трябва да слеза долу и да се уверя, че посетителките ми ще си тръгнат.

Докато слизаше по стълбите, зърна гърба на мис Портър, която подбутваше повереничките си към входната врата, и си отдъхна.

Идеално! Вън от дома му, вън от живота му.

След като се поздрави, че грубиянските му маниери са ги изплашили достатъчно и те си тръгваха още преди изтичането на крайния срок, той се улови, че наблюдава мис Портър, надявайки се да зърне отново меките ѝ заоблени бедра и чувствените червени къдрици, надничачи изпод бонето ѝ.

Спомни си, прошепна досадният гласец в главата му.

Какво имаше у тази жена, че го караше да се чувства така, сякаш са се срещали и преди?

Може би се бяха виждали в Лондон... Той трепна. Надяваше се да не са. Предпочиташе да забрави тогавашния си живот... В онези времена беше отвратителен използвач, а след катастрофата с Мабърли... е, надяваше се никой да не помни онези дни.

Остана разочарован, че не успя да хвърли още един поглед към дамата, тъй като Бруно с решителен замах затвори вратата след

гостенките им. Сякаш им казваше: *Дори не си помисляйте да се връщате.*

Въпреки възторжените хвалебствия на мистър Билингсуърт, Джак не смяташе, че Тисълтън Парк би могъл да бъде смятан за почтен дом.

Отново погледна към вратата. Вероятно би могъл да излезе и да ги упъти. Беше очевидно, че не можеше да се разчита на пътеводителя да ги отведе в правилната посока.

Точно така — каза си той — само малко помощ. Щеше да ги изпрати по пътя им, с което, поне в известна степен, можеше да им се реваншира.

Продължи да слиза по стълбите с желанието да помогне или поне да зърне за последно мис Портър. Вероятно ако успееше да погледне отвъд скованите ѝ маниери и възхитителните бакърени кичури, щеше да успее да си спомни и да разбере защо тази досадна жена обърква сетивата му.

Когато излезе през вратата, той почти се сблъска с малката групичка дами, които се бяха събрали на парадното стълбище подобно на ято гъски, вместо да се качат в каретата си и да излязат от живота му.

— Отивате да извикате властите? — попита Талия, а от въодушевлението в гласа ѝ ставаше ясно, че копнее да се впусне в ново приключение.

Господи, това момиченце сигурно подлудяваше добрите си родители, а след като порасне, подобна съдба очакваше и някой беден мъж.

— Не — отвърна той, като се опитваше да си придаде разкаян вид заради думите, които бе казал по-рано. — Дойдох да ви пожелаая лек път и да ви дам някои напътствия, които биха могли да ви послужат по-добре от знаменития ви мистър Билингсуърт.

— Това щеше да бъде прекрасно — каза мис Портър, — ако си заминавахме.

Не заминаваха?!? Джак отново усети надигането на паниката в гърдите си, но положи усилия да я овладее.

— Да не би да има проблем с каретата или конете ви? — попита той, готов да предостави най-доброто, с което разполагаха конюшните

му, само и само да види как тези нахални момичета и червенокосата им учителка си отиват.

— Не съвсем — отвърна младата жена, като отстъпи встрани и посочи към портата.

Джак бе ужасен. Оказа се, че снощната буря му бе донесла и други беди, освен нежеланите посетителки и отсъствието на Даш. Огромният дъб, който от векове стоеше на стража до портите на Тисълтън Парк, сега лежеше върху пътя.

Билингсуърт имаше право — зидът, изграден около къщата преди векове, беше уникална гледка. Едва ли обаче някой от строителите му беше допускарал, че стената, проектирана да предпазва обитателите на имението от нахлуването на нашественици, сега щеше да попречи на оттеглянето на тези, които вече бяха вътре?

Очевидно мис Портър споделяше ужаса, предизвикан от гледката на препречилото пътя дърво.

— Лорд Джон, вашите мъже казаха, че това — тя посочи към блокираната порта — е единственият изход. Това не може да е вярно, нали?

В гласа ѝ ясно се долавяше нотка на паника. От какво, по дяволите, се ужасяваше?! Не беше тя човекът с тежестта на целия свят върху раменете си.

— Не може да бъде — промълви Джак, спестявайки на дамите проклятието, което би искал да изрече. Слезе по стълбите, като ги взимаше по две наведнъж и закрачи из двора.

Бяха се събрали мъже от имението, както и някои от жителите на съседното селце, които очевидно бяха чули за падането на величествения дъб. Когато се приближи, те се отдръпнаха и му направиха път.

— Жалка гледка, милорд — каза Джонас, управителят на конюшната му. — Беше великолепно дърво.

— Да, а сега е великолепно пречка. — Джак крачеше от единия до другия край на портата, опитвайки се да измисли как биха могли да отместят огромния ствол, за да освободи пътя за каретата, която да отведе гостите му възможно най-скоро. Обърна се към Джонас и разпореди: — Наеми колкото мъже са ти нужни. Вземете брадви, триони, въжета, скрипец и каквото още е необходимо, за да го нарежете и да го отстраните от пътя.

— О, не бива да правите това, милорд — долетя протестиращ женски глас.

Джак се обърна и се взря в мис Портър — източникът на неочакваното възражение. Тя застана до него, а свитите ѝ в юмруци ръце бяха отпуснати до тялото.

— Това дърво не ви принадлежи. То не е ваше и не можете да го нарежете просто така.

Не било негово? Та това беше нелепо!

— Смея да възразя — отвърна ѝ той. — В случай, че сте забравили, мис Портър, това са *моята* къща, *моята* земя и *моето* дърво. — Джак отново се обърна към Джонас: — Предложи двойна надница на всеки мъж, който пожелае да помогне.

Дамата обаче не можеше да бъде спряна толкова лесно. Тя го улови за лакътя и го придърпа по-близо.

— Виждате ли тази плочка? — попита и посочи малка метална табела, враснала в дървото.

— Да — отговори ѝ.

Никога не бе обръщал внимание на плочката. Предполагаше, че е поставена от някой от блудните му предци. Не беше ли Тисълтън Парк последното убежище за своенравните и чудати членове на прекалено благоприличната фамилия Тремонт? За някой от ексцентричните му предци маркирането на дърво не беше толкова необичайна постъпка.

— Това е гербът на краля — отбеляза мис Портър, — което означава, че дървото принадлежи на короната.

— Каквооо? — заекна той.

Младата дама явно бе осведомена по всеки въпрос, също като леля му Джозефин. Когато се приближи, за да разгледа табелата, макар и само за да я подразни, наистина видя кралския герб.

Какво, по дяволите, искаше владетелят на Англия от дъба на Тисълтън?

— Кораби — рече мис Портър, сякаш бе прочела мислите му. — Дървото най-вероятно е било отдадено — тя огледа обраслата с плевели градина и зле поддържания парк — или продадено на короната за построяването на военни кораби. Това е обичайна практика, тъй като качествените дъбове с подобен размер са много търсени.

— Дамата има право, милорд — потвърди Бруно, приближавайки се към тях. — Натъкнах се на документите преди известно време.

— И не си сметнал за необходимо да го споменеш? — попита Джак.

— Не мислех, че е важно. Дървото нямаше да отиде никъде. Е, поне не и преди снощната буря — отвърна Бруно. — Сега е повалено, а в договора за продажба пише, че не може да бъде местено или рязано, докато човек на краля или някой представител на флота не одобри.

Да не се реже? Да не се мести?

Невъзможно!

Дървото трябваше да се махне. Веднага!

Джак се извърна и поклати глава, обмисляйки дали да не извърши предателство към Короната, като насече проклетото нещо на подпалки, а след това да твърди, че е невинен.

Но после погледна към морето зад тях, към канала, който отделяше Англия от враговете ѝ. Корабите, които пазеха бреговете, бяха здрави и надеждни, изработени от солидни английски дъбове. Неговото дърво можеше да наклони везните в борбата на Англия срещу потисничеството. Величествена, внушителна представа, която бе твърде неудобна, предвид обстоятелствата.

В неговия лагер също имаше врагове, макар за повечето хора да бе трудно да сравнят учителка и три млади момичета с вражеска държава. Джак знаеше твърде добре, колко любопитни и нахални създания са жените и особено младите госпожички. Те щяха да си пъхат носовете навсякъде, да надничат в живота му, да задават въпроси...

— Проклятие — изруга той.

Мис Портър не изглеждаше толкова шокирана, колкото очакваше, че ще бъде. Всъщност Джак подозираше, че тя споделя мнението му и не желае компанията му повече, отколкото той се нуждаеше от нейната... нейната компания. Да, това беше. Нейната компания.

— Сигурно има някакъв начин да се измъкнем оттук? — попита младата жена, а в думите ѝ се прокрадваше паника. Очевидно и тя споделяше желанието му да си тръгнат час по-скоро. Това беше добра

новина. — Ако не можем да преместим каретата си, не бихте ли могли да ни заемете вашата?

Молбата ѝ накара Бруно да изсумти.

— Нямам карета — обясни Джак, — а дори и да имах, тя също щеше да е от тази страна на двора.

— Тогава ще наемем — отвърна учителката и се обърна към Джонас. — Вероятно някой в селото би могъл да ни вземе карета... — Миранда огледа бедните хора наоколо и добави: — Или каруца, която можем да използваме за няколко дни, докато намерим друг превоз.

Конярят потърка брадичката си.

— Едва ли ще намерите нещо подходящо, мис. Всички са навън и разчистват пътищата. Оттук до Хейстингс не може да се намери каруца. Момчетата от Хенри казват, че в цялото графство е дяволска бъркотия. Извинете ме за израза, мадам. — Той сви рамене. — Не виждам как някой би могъл да стигне далеч през следващите няколко дни. Нападали дървета блокират пътищата, дори мостът на кръстопътя е отнесен. Бурята беше ужасна.

— Може да яздите — предложи Джак. — С удоволствие ще изпратя екипажа на графа, щом преместят дървото.

— О, не — запротестира кочияшът. — Негова Светлост не би го одобрил. Той не обича да яздат впрегатните му коне.

— О, да — намеси се Пипин. — Това никога няма да стане. Татко е особено придирчив към конете си. Освен това, мис Портър не язди. — Момичето поклати печално глава, сякаш беше ужасен, непоправим недостатък.

— Не яздите ли, мис Портър? — попита Джак.

— Не, не яздя — отвърна тя и отново намести шала си. — Но уверявам ви, това няма да ни задържи на прага ви. Наблизо сигурно има странноприемница, в която да се преместим, за да не злоупотребяваме повече с гостоприемството ви.

Странноприемница? Възхищаваше се на решителността ѝ.

— Прекрасна идея — възкликна той. — Долу в селото има малък хан — „Добрият Хенри“. Разполагат с няколко стаи, които, бих казал, са съвсем...

— Милорд! — извика шокирано Бърдуел.

Джак се сви. Единственият недостатък на заточението му бе, че Бърдуел го последва и бе донесъл със себе си цялото си лондонско

чувство за благоприличие. И естествено, решаваше да го демонстрира във възможно най-неподходящите моменти.

Икономът се изпъчи царствено.

— Не предлагате мис Портър и младите дами да отседнат при Хенри, нали? — Той понижи глас: — Знаете много добре, че компанията там е крайно неподходяща, както и че стаите се ползват за...

Миранда премести поглед от иконома към Джак и вдигна вежди, очаквайки да потвърди тази информация.

— Да, да, Бърдуел — отвърна той. — Имаш право, навярно при Хенри не е най-подходящото място.

Бърдуел изсумтя. *Навярно?* — питаше погледът му.

— Ако ханът не е подходящ — намеси се дипломатично младата жена, — може би викарият или някой съсед биха могли да ни приютят?

Истинската ѝ цел беше да намери място, каквото и да е то, стига да е далеч от Тисълтън Парк.

Джак донякъде се възхищаваше на упоритостта ѝ, но изпитваше и леко угризение на съвестта. Той съзнаваше, че се бе държал доста грубо, а вероятно и малко арогантно, но това наистина не бе причина за чак такова бързане от нейна страна.

Не че бе опитал да избяга от репутацията си на грубиян и да бъде очарователен... напоследък. А и сблъсъкът им при мис Емъри беше малка грешка от негова страна. Твърде малка, според него, но нямаше да ѝ го каже. Ако тя държеше да си тръгне, нямаше да ѝ пречи. Освен това му бе дала прекрасна идея.

— Да, мис Портър. Къщата е доста просторна и мистър Уотърс е...

— Милорд! — прекъсна го Бърдуел със същия плам, с който бе реагирал и на предложението за „Добрия Хенри“.

Джак погледна през рамо към него.

— Какво има сега?

— Мистър Уотърс? — Бърдуел поклати глава.

— Има ли някакъв проблем с викария? — попита Миранда.

— Викарият е... е, нека да кажем... — възвращащият мъж заекна.

— Това, което моят бдителен, изгарящ от желание да помогне иконом се опитва да каже, е, че викарият е пияница. В неделя сутрин е

достатъчно добре, но през останалото време... е, не мисля, че ще го намерите в най-доброто му състояние.

Младата жена кимна с разбиране.

— Съсед?

— Мис Портър, няма нужда да си тръгвате от Тисълтън Парк — настоя Бърдуел. — Вашето присъствие е чест за лорд Джон, въпреки начина, по който ви посрещна. Вие и младите дами ще внесете в къщата така необходимото й женско присъствие. Трябва да останете. — Икономът отпрати към Джак укорителен поглед.

— Да останем? — Миранда и Джак възразиха в един глас.

— О, съгласете се, мис Портър — примоли се Фелисити.

— О, да, моля ви, може ли да останем? — И Талия се присъедини ентусиазирано към молбата.

— Невъзможно! — отсече възпитателката им и уви синия шал около раменете си. — Може да сме се отклонили, но това няма да ни попречи. — Тя се обърна и направи няколко крачки към мястото, където стоеше кочияшът им. — Мистър Сталингс, страхувам се, че засега не можем да отместим каретата на графа. Бихте ли могли да намерите начин да стигнете до Хейстингс, да наемете карета и приличен впряг и да се върнете за нас възможно най-бързо? Ще се придържаме към графика си, както беше запланувано. Няма да се натрапваме на Негова Светлост за още една нощ.

— Да, мис — отговори мъжът, отправяйки неодобрителен поглед към Джак. — Но съдейки по това, което казват тези момчета, може и да не се върна преди залез, а може би дори и до утре при това състояние на пътищата. — Той се наведе и снижи глас, макар че всички чуха предупреждението му: — Нещо не е наред с това място. Не смятам, че е редно да оставя вас и младите дами сами тук, както и конете, и каретата на Негова Светлост. Графът е много взискателен по отношение на конете си.

— Бъдете сигурен — увери го лорд Джон, — че конете и каретата на графа ще бъдат готови и ще ви чакат.

Мис Портър кимна.

— Мистър Сталингс, не виждам друг избор. Просто побързайте, а аз ще имам грижата за момичетата... и за конете на графа... докато се върнете. — После се обърна към Джак: — Тъй като мистър Сталингс отива в Хейстингс, предлагам да му дадете документите и

той ще ги занесе в корабостроителницата. Ако си спомням правилно, тя е малка, но има сключен договор с флота и би трябвало да са в състояние да изпълнят поръчението на Негово Величество.

Джак, Бруно и Бърдуел се вторачиха в нея. За съжаление, тя прие това като съгласие, обърна се към Стилингс и му даде съответните наставления. Относно делата на Джак!

— Потърси мистър Норман — нареди тя на кочияша. — Обясни му, че е спешен случай. Кажете му, че дъбът е — тя се обърна и погледна дървото — с обиколка около тридесет фута. Така че със сигурност ще изпрати квалифицирани работници.

Стилингс кимна, сякаш беше нещо напълно нормално да приема подобни инструкции от преподавателка по благоприличие.

Джак се съвзе достатъчно, за да попита:

— А вие откъде знаете всичко това, мис Портър?

Миранда сви рамене.

— Баща ми беше търговец. Често работеше с флота. Предполагам, че съм научила това-онова по време на вечеря.

По време на вечеря? Звучеше по-скоро като собственик на корабостроителница.

— Лорд Джон, престанете да ме зяпате. Една жена може да притежава ум. Ако мъжете обръщаха повече внимание на това, което мислят жените, светът щеше да бъде много по-процъфтяващо място. — Тя погледна към работниците и селяните, които обикаляха безцелно наоколо, сложи ръце на кръста си и се намръщи. — В този ред на мисли, бих предложила мъжете да се захванат за работа и да отстранят малките клони и листата. Ще бъде много по-добре, отколкото да стоят и да се кокорят като празноглавци, когато има работа за вършене.

Джак направи всичко по силите си да не обръща внимание на самодоволното подсмиване на Бърдуел.

— Благодаря ви, мис Портър — отвърна той. — Предложенията ви са изключително полезни. — „Вие сте истинска напаст.“ — Междувременно, се чувствайте свободна да останете в Тисълтън Парк, колкото е необходимо. — „Или поне, докато ви удуша.“

Опита се да се усмихне, но думите му бяха изречени насила и не бе в състояние да се принуди да я погледне приветливо.

— Чудя се — обърна се Пипин към доволния Бърдуел, — дали закуската вече е отсервирана?

На близкия хълм, прикрит от друг огромен дъб, висок кокалест мъж държеше далекоглед. Не го интересуваше дървото на Тисълтън, а групичката, събрана около него.

— Кой са тези с Тремонт?

Той подаде далекогледа на мъжа до себе си, който погледна и поклати глава.

— Никога преди не съм ги виждал. Не може да са от кораба на Дашуел, защото още не е акостирал.

— Трябва да се молим капитан Дашуел в момента да се намира на дъното на Канала, заедно с безценния си товар. Ще платим дяволски висока цена, ако пътниците му отново стъпят в Англия.

— *Oui, monsieur* — съгласи се по-дребният мъж. — Ще съсипят всичко, което сте постигнали.

— *Сме* постигнали, приятелю — каза, потупвайки партньора си по гърба. — Все още нищо не е изгубено и имаме много работа за вършене.

Той пое далекогледа си и хвърли още един поглед към дамите, които се връщаха в къщата. Жените вероятно бяха съвсем безобидни, но от опит знаеше, че понякога могат да бъдат смъртоносни като цяло гнездо със змии.

— Разбери кои са тези дами и какво правят с Тремонт.

Събеседникът му кимна с глава и двамата поеха в различни посоки, еднакво решени да видят падането на Англия в ръцете на враговете ѝ.

Точно както бурята бе повалила могъщия дъб.

ГЛАВА 4

След като мис Портър и момичетата се отправиха към къщата, Джак изруга.

— И аз съм на същото мнение, милорд — каза Бруно и се изплю на земята. — Жени! Само проблеми носят, запомнете ми думите.

На стълбите възпитателката погледна през рамо и сбърчи чело — по-скоро раздражено, отколкото замислено, сякаш измерваше дъба и преценяваше каква печалба ще донесе. А може би обмисляше как да накара Джак да приеме още някой от добрите ѝ съвети.

Организирана, пъхаща носа си в чуждите работи стара мома. Очевидно в мис Портър имаше много повече, отколкото можеше да се види с просто око. Макар формите и косата ѝ да бяха като на сирена, тя притежаваше и деловия ум на лондонски търговец.

Наистина опасна комбинация.

— Какво преподава това момиче? — попита Бруно.

— Благоприличие — отвърна Джак, чудейки се как една дама, държаща на добрия тон и маниери, може да притежава подобни познания за бизнеса, свързан с флота. О, тя с готовност бе обяснила, че баща ѝ е бил търговец, но знанията ѝ се разпростираха далеч над тези на обикновена дъщеря, слушала оплаквания от бизнес стратегии и правителствена политика по време на вечеря.

Да, мис Портър бе всичко друго, но не и обикновена.

Мисъл, която Бърдуел изрече на глас.

— Мис Портър е доста необикновена дама.

— Това е един от начините да бъде описана — измърмори Джак.

— Би могла да внесе малко цивилизованост тук — продължи икономът, а тонът му предполагаше, че вече е твърде късно.

Бруно не беше много убеден в последното.

— Те ще донесат единствено разруха, мистър Бърдуел.

— Не виждам как три млади момичета и тяхната придружителка биха могли да ни донесат разруха, мистър Джоунс — отвърна управителят на дома му.

— Ще ви кажа как — продължи секретарят. — Ще си завират нослетата наоколо, ще надничат из гардеробите, ще подслушват зад вратите и ще задават въпроси. А когато си заминат, ще се превърнат в свраки, разнасящи клюки из цялата околност.

— Мис Портър ми изглежда изключително дискретна — настоя Бърдуел.

Бруно изсумтя при тази забележка.

— Нямаме друг избор — каза той и потри месестите си лапи, — освен да ги продадем на капитан Даш и да се отървем от тях. Той би могъл да ги отведе на изток и да получи висока цена от някой от онези чуждестранни султани.

— Мистър Джоунс! — възкликна Бърдуел, а лицето му порозовя. — Говорите за отвличане на дъщерите на уважавани благородници. Да не споменаваме и мис Портър, която е почтена англичанка. Самата мисъл...

Джак вдигна ръце в знак на помирение между двамата си лоялни служители.

— Достатъчно. Никой никого няма да продава. Освен това, не мисля, че дори и неморалният ни приятел Даш би ги взел. Просто трябва дяволски добре да се уверим, че мис Портър и младите ѝ придружителки няма да получат възможност да разкрият някое от... от... странностите в нашето домакинство.

Като например бившия разбойник, който му служеше за иконом, или фалшификатора и някогашен боксьор, изпълняващ длъжността секретар в имението.

— Успех с това — измърмори Бруно.

— Не му обръщайте внимание, милорд — каза Бърдуел, отправяйки унищожителен поглед към Бруно. — Майката на Елтън имаше една поговорка, която добре би послужила в този случай.

Джак се страхуваше да попита. Елтън беше партньор на Бърдуел от дните му като разбойник, а майка му — най-непочтената вещица, съществувала някога — беше върхът на престъпния ум. В съветите ѝ най-често ставаше въпрос за това как да се измъкнеш от Боу стрийт или да направиш така, че забоден в гърба нож да изглежда като инцидент.

— Какво би ни посъветвало да направим Старото Мамче? — попита той накрая.

— Дръж приятелите си близо, а враговете още по-близо.

Бруно погледна икономата.

— Да ги държим по-близо казваш, а? Ха! Все още смятам, че трябва да предложим на капитан Даш да ги продаде. Той е достатъчно алчен. Можете да го убедите, милорд. Ще му дадете част от златните монети, които получихме от братовчед ми. Онези оловните.

— Няма да продавам дамите — каза Джак, надявайки се тонът му да прозвучи достатъчно категорично за Бруно, защото ако имаше някакъв шанс мис Портър и компания да разкрият истината за Тисълтън Парк, това можеше да се окаже единственият им избор.

Но той осъзна, че икономът му има право.

— Ако ще държим гостенките си достатъчно заети, мистър Бърдуел, оставям организацията на вас.

— На мен, милорд? — Възрастният мъж го изглежда подозрително.

Бруно от друга страна, се ухили от ухо до ухо при това предложение.

— Да, ти. Аз нямам време — отвърна Джак, като махна с ръка към дъба. — С цялата тази бъркотия и... — той снижи глас — предстоящото пристигане на Даш с товара ни.

— Но, милорд — настоя Бърдуел. — Не е прилично аз да забавлявам дамите. Това е ваш дълг като господар на къщата.

— Благоприличие и така нататък — каза Бруно, побутвайки Джак, очевидно доволен от този развой на събитията, особено след като никой не желаше да му позволи да се справи с гостенките им.

Младият мъж поклати глава.

— Какво знам аз за забавляването на дами?

Бърдуел и Бруно се спогледаха и се разсмяха гръмогласно.

— Милорд — каза икономът му, щом се овладя, — вие знаете повече за дамите от двама ни взети заедно.

— О, да — добави бившият боксьор. — Спомням си как леля ви казваше, че можете да очаровате всяка птичка и да я накарате да си свали перата... или корсета, или чорапите. Чувал съм, че сте имал три любовници наведнъж и сте можел да посетите всяка от тях за една...

— Достатъчно, Бруно — нареди Джак, вдигайки ръце. — Това беше преди години, а въпросните дами не бяха точно...

— Невинни? — предложи Бърдуел.

— Да, такива — съгласи се Джак. — Никога не съм се вписвал сред тълпите при Алмак и красавиците с очи на кошута от обществото.

— Едва ли е толкова различно — предположи икономът. — Ще ги забавлявате както любовниците си, само че без компрометиращите аспекти на тези връзки. Пикник, вечеря, разходка из имението, може би екскурзия до брега или кулата.

Да ги забавлява? Джак изстена. Бърдуел не знаеше за какво го моли. Това означаваше да бъде в *нейната* компания... и тази на червената ѝ коса.

И на проклетото копче.

Лорд Джон прекара пръсти през косата си и изстена.

Не знаеше защо това копче го притеснява толкова.

Караше го да се чуди що за мъж би предизвикал у жена такава страст, че тя така да се вкопчи в спомените.

Не че имаше дами, таящи нежни спомени за него. Той беше долен развратен мръсник, който крадеше целувки и разбиваше сърца и не мислеше за нищо друго, освен за следващото си ядене и поредната въртиопашка...

Не, мъж, към който жена изпитваше толкова непоколебими чувства, обикновено бе джентълмен, лоялен и елегантен и винаги деликатен. Като стария му приятел Седжуик или дори като грубия му брат Паркъртън.

Какво ли бе разделило мис Портър от избраника на сърцето ѝ?

Войната? Мъжът — несъмнено офицер — вероятно бе умрял при Коруна.

Или пък е бил прекалено високомерен, а тя — твърде бедна, без нужните връзки, за да пребори подобно различие.

О, по дяволите, какво си мислеше? Той затвори очи и потърка пулсиращата си глава. Това беше резултатът от многото години, прекарани в опити да измисли най-необичайните залози за свещените страници на книгата за залози в Уайтс... или от прекалено дългото време, прекарано в самота.

Започваше да става странен като леля Джозефин.

Входната врата отново се отвори и мис Портър излезе, последвана от върволицата ѝ патенца. Всяка от тях носеше чантичка за ръкоделие, което им даваше вид на много работливи.

Бруно подбутна Джак.

— Това е вашият шанс да покажете на Бърди и мен как се прави, милорд.

Преди Джак да успее да измисли любезен и правдоподобен поздрав, мис Портър премина в нападение.

— Лорд Джон — каза тя, поздравявайки кратко. — С момичетата отиваме да скицираме. Щом се налага да ви се натрапим, то поне можем да извлечем най-доброто от ситуацията и да използваме допълнителното време в наша полза, чрез няколко доста необходими урока. — Тя отправи бърз поглед през рамо към повереничките си. — Ако можете да ни упътите към кулата, ще използваме пълноценно останалата част от утрото.

— Ще бъда повече от щастлив да ви покажа — предложи Джак, като се поклони леко и изобрази най-добрата си светска усмивка — онази, която завладяваше и най-коравите сърца. — Да прекарам сутринта с вас, прекрасни дами, би било най-голямо удоволствие за мен.

Галантното му предложение не успя да разтопи мразовития вид на мис Портър. Тя отстъпи крачка назад и се втренчи в него, а веждите ѝ се извиха подозрително.

Или беше изгубил тренинг, или ледената обвивка на учителката се разпростираше много по-надълбоко, отколкото предполагаше.

— О, ще ни заведете ли, лорд Джон? — попита Талия. Изпълнените ѝ с надежда думи ѝ спечелиха укорителния поглед на Миранда.

— Много мило от ваша страна, милорд — отвърна мис Портър. — Но не искаме да пречим на задълженията ви тук. Сигурна съм, че ангажиментите ви към имението изискват вашето присъствие.

— О, разбира се, но смятам, че нещата са овладени...

Погледът ѝ се плъзна към все още шляещите се работници и след кратък момент въздъхна.

Джак игнорира безмълвното ѝ пренебрежение и продължи с галантността.

— Освен това, пътят през скалите може да бъде опасен. Би било небрежно от моя страна да ви позволя да минете оттам без придружител.

— Имаме си Брут — каза тя, като кимна към малкото сърдито куче. — Той е доста стабилен, уверявам ви.

Пренебрегнат заради един пес! Обидата ѝ не остана незабелязана. Бруно едва потискаше усмивката си.

Джак вдигна пръст.

— Но Брут няма да може да ви забавлява с някои от интересните факти относно Тисълтън Парк и историята на нашата почитаема кула. Уроци, които могат да бъдат много поучителни за младите дами.

Мис Портър поклати глава.

— Не бих искала да ви се натрапваме, милорд, нито да се възползваме от новооткритото ви гостоприемство. Та вие ни казахте преди не повече от час „Нямам време да ви забавлявам или да ви разказвам местни истории“. — Тя скръсти ръце на гърдите си, сякаш го предизвикваше да възрази. Когато Джак не успя да измисли какво да каже, Миранда изпусна още една недоволна въздишка и избута момичетата покрай него и слугите му. — Кулата, милорд?

Това беше. След като мъжката му гордост беше напълно стъпкана от твърдото ѝ практично токче, той си даде обет. *В мига, в който това приключи, ще отида право в Лондон, за да овършея обществото така, че да ми осигури място в историята редом до Казанова и всеки друг велик развратник. Сърцето на никоя жена няма да бъде в безопасност от чара ми.*

Включително и това на мис Портър? — подразни го ужасният гласец.

Младият мъж посочи към тясната врата в стената.

— Оттук и следват пътеката. — Не успя да се въздържи и добави злорадо: — Внимавайте покрай скалите, склонът е много стръмен и долу има камъни. Би било ужасен срам, ако паднете.

Зад него Бърдуел го сръчка не много нежно.

— Вечеря, милорд. Поканете ги на вечеря.

Нима икономът не бе видял как дамата го бе насолила? Е, ако не друго, поне можеше да получи и последната частичка унижение наведнъж.

— Мис Портър — извика Джак след нея.

Възпитателката спря и бавно се обърна.

Той се изпъчи и каза:

— За мен ще бъде чест, ако вие и дамите се присъедините към мен за вечеря.

Младата жена изглежда искаше да му откаже, но той осъзна, че я е хванал натясно. Да откаже директно на предложението му би било грубо и една учителка по благоприличие никога не би си го позволила. Един бърз поглед към Бърдуел му подсказа, че хилещият се иконом е предполагал точно това.

— Ако все още сме тук, лорд Джон, това би било много мило — отвърна Миранда през стиснати зъби. След което тръгнаха и момичетата поведоха безгрижен разговор, докато учителката им вървеше напред, сякаш я водеха на екзекуция.

— Прекрасно — каза Бърдуел. — Вечерно парти. Чака ме работа. — Мъжът започна да изброява списъка си с приготовления, но внезапно спря: — О, боже!

— Какво има? — попита Джак.

— Не можем да ги нахраним с овнешко.

Бруно изсумтя.

— Казах ти снощи да не ги пускаш да влизат. Всички жени са еднакви. Пилешко и топло мляко. Всички искат това. Със същия успех можеше да пуснеш и французите!

За първи път Джак трябваше да се съгласи.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги виждат и чуват от къщата, Миранда спря. Момичетата, заети да обсъждат за кого би било по-добре да се омъжат, обеднял херцог или богат барон, не забелязаха и се препънаха в полата ѝ.

Възпитателката им остави около две секунди да се съвземат и се зае с разпита си.

— Незабавно ще ми кажете защо сме тук — настоя тя, готова да стигне докрай, за да разнищи плановете им.

— За да скицираме? — предположи Пипин.

— О, да, да скицираме — добави Тали.

Дори Брут заклати опърпаната си глава, сякаш също мислеше, че точно това е било намерението им.

Тя не им обърна внимание и протегна ръка към Фелисити.

— Тетрадката ви, мис Лангли.

Момичето пребледня и понечи да протестира, но стиснатата челюст на Миранда бе достатъчна, за да го накара да зарови из

чантичката си за ръкоделия. Отначало опита да подаде скицника си, но учителката само поклати глава и кимна отново към чантата. С дълбока въздишка, девойката измъкна безценните си „Ергенски хроники“. Притискайки ги до гърдите си, тя отправи една последна молба:

— Мис Портър, това не е предназначено за четене. Лично е.

Младата жена почувства пристъп на вина, тъй като момичето държеше писанията си в такава тайнственост, на която дори Външното министерство можеше да завиди. Но ако някое от тези вятърничави, луди по титли девойки си мислеха за брак с лорд Джон, Миранда би извършила и държавна измяна, за да ги спре.

— Тогава няма да гледам нищо друго, освен страниците, отнасящи се за лорд Джон.

Пипин и Талия си размениха ужасени погледи.

О, да, значи бе на прав път.

— Но, мис... — възрази Фелисити.

Възпитателката протегна ръка.

— Сега!

Бавно и с нежелание, Фелисити отвори тетрадката и внимателно разлисти страниците, докато не стигна до записаното за лорд Джон. Тя гледаше встрани, когато подаде тетрадката, сякаш не можеше да понесе да види това светотатство.

На едната страница имаше скица на лорд Джон. Миранда предположи, че е дело на Тали, която беше най-талантлива от трите и умееше да пресъздава субектите с неестествен реализъм.

И ето го, почти както изглеждаше през онзи ден в Академията, с дрипавото сако и сресаната назад коса.

Значи тогава бяха шпионирани.

Но откъде и как? И защо бяха изминали толкова дълго разстояние, за да се озоват на прага му?

Поемайки дълбоко дъх, младата жена зачете статията, в търсене на отговори.

Тремонт, лорд Джон

Роден 1772 г., трети син на осмия херцог на Паркъртън (виж също Джеймс Тремонт, девети херцог на

Паркъртън, Тремонт лорд Майкъл). Настоящо местонахождение: Тисълтън Парк.

Мис Портър погледна момичетата. Значи през цялото време са знаели, че лорд Джон е в имението. Вместо да отбележи това щастливо съвпадение, тя продължи да чете:

След като опозорил мис Миранда Мабърли, бивша възпитаничка на мис Емъри, лорд Джон бил напълно отритнат от обществото. Ако може да се вярва на слуховете, той не разполага с никакви доходи, взема участие в залагания и безразсъдно се поддава на различни изкушения. Той е развратник в най-лошия смисъл на думата.

И това беше мъжът, заради когото се бяха отклонили от пътуването си? Можеше само да предполага защо са решили, че си струва да го разгледат отблизо.

Лорд Джон, макар и стар за придирчивите стандарти на тези Хроники...

Миранда потисна усмивката си и се зачуди какво би си помислил той за това, че е описан като „стар“. Тогава прочете думите, които изтриха дори и намека за усмивка от устните ѝ.

... е загърбил модерния градски стил и сега поддържа пиратски вид, който някои дами намират за привлекателен.

Пиратският коментар, предположи младата им възпитателка, вероятно бе дошъл от Тали, имайки предвид увлечението ѝ по всичко

варварско.

Макар възрастта и липсата на титла да го правят крайно неподходящ, беше забелязано, че той изпитва слабост към червени коси и изглеждаше силно впечатлен от мис Портър този следобед във фойето.

Те са били във фойето? Гледали са го как пристига... слиза по стълбите... взима я в обятията си.

Стомахът на Миранда се сви, когато започна да вижда как частите на странния им план се свързват и продължи да чете нататък, с надеждата, че подозренията ѝ са грешни.

Така или иначе изреченията, които последваха, я тласнаха от изненада към смайване.

Като уважавана дама с отлични маниери и вече прилично наследство — ако може да се вярва на прислужницата на Сара Браун — мис Портър би била идеална съпруга за бивш развратник с ограничени доходи, като лорд Джон.

— А-а-аз? — успя да изпелтечи. — Идеалната съпруга за лорд Джон? Искали сте да ме обвържете с... с... с този... — Тя дори не можеше да изрече думата.

— Нехранимайко? — предложи Талия.

— Грубиян? — добави Пипин.

— Развратник — каза Фелисити, без да се разкайва. Сега, след като планът ѝ беше разкрит, нищо не я спираше да говори направо. — Не може да се отрече, мис Портър. Вие с лорд Джон сте идеална двойка.

— Аз? — Младата жена поклати глава. — Не мисля.

Тали избърза напред, хвана я за ръката и я настани върху един голям камък.

— Знам, че е малко трудно за вярване, но той вече изпитва нежни чувства към вас.

Миранда изсумтя. От всички нелепи, безотговорни...

— Вярно е — каза Пипин. — Поне към косите ви. А ако харесва косите ви, е само въпрос на време да хареса и всичко останало у вас.

— Помислете, мис Портър — побърза да добави Фелисити. — Вие можете да сте лейди Джон Тремонт, господарката на всичко това. — Девойката погледна през рамо към наклонената стена и порутения замък отвъд и прехапа долната си устна. — Макар и в такова състояние — призна тя. — Но вие имате усет за тези неща, мис Портър. Бихте донесли значително състояние на лорд Джон. А точно вие най-малко имате правото да забравите кредото на мис Емъри: Дълг на всяка дама е да търси уважаван съюз.

Уважаван съюз с лорд Джон? Ето това беше абсурдно. Той не знаеше нищо за уважението, още по-малко за отговорността. Не беше ли отказал да се ожени за нея, когато Оксли прекрати годеща им? Не че тя искаше да се омъжи за един неверен негодник, но това говореше за характера му.

Защото не бе получила дори шанса да му откаже. Със сигурност щеше. Искеше да се омъжи за джентълмен, за почтен мъж. Не за развратник.

Лъжкия, прошепна тъничък гласец. Щеше ли твоят благороден герой да те целува като лорд Джон?

— Обмисляли ли сте някога, че може би предпочитам да бъда почтена стара мома? — попита младата жена, като стисна ръце в скута си.

Фелисити ѝ отправи поглед, който предполагаше, че подобна мисъл е пълна глупост.

Както и да е, помисли си Миранда, имаше други изисквания в дългия ѝ списък, на които лорд Джон не отговаряше. За миг тя се затрудни да си спомни поне някое, но после, едно след друго, те се завърнаха при нея.

Еlegantен... това беше смешно, имайки предвид опърпания вид на лорд Джон и порутения му дом.

Или начетен. Само ако в това се включваха картите за игра.

Добра компания? Бе демонстрирал възможностите си, когато им нареди да напуснат имота му.

Ами страстта?

Миранда скочи на крака, изплашена от познатата болка на желанието, която бързо се разлива по крайниците ѝ, когато свърза двете понятия.

Страст и лорд Джон... това беше опасна комбинация и не вярваше на обърканите чувства, които бе предизвикала у нея. Те се вслушваха в доводи и здрав разум, колкото сестрите Лангли.

А момичетата бяха стигнали толкова далеч, че не смееше да помисли какво биха направили през оставащото им време в Тисълтън Парк, ако можеха да продължат необезпокоявани. Или още по-лошо, в какво можеха да я убедят предателските ѝ мисли.

Не, беше време да се сложи край на сватовничеството им.

— Макар да е похвално, че искате да ме видите прилично омъжена — всички се усмихнаха при комплимента ѝ, но скоро радостта им беше потушена, — никак не е прилично да сватосвате хора без тяхно съгласие.

Пипин стрелна братовчедките си с поглед „казах ви“ и отстъпи крачка встрани от Фелисити, сякаш за да се отдалечи от предстоящото порицание.

Миранда се върна на въпроса и продължи:

— Не желая брак с лорд Джон и вие незабавно ще прекратите опитите си. — Тя погледна строго всяка една, докато накрая и трите не закимаха в знак на съгласие.

Но в очите на Фелисити имаше блясък, който предполагаше, че момичето не е готово да отстъпи, затова младата жена добави:

— Предлагам да прекараме известно време днес в преглеждане на сметките ви и после, ако и трите сте си попълнили колонките правилно, можем да скицираме прочутата кула.

Те изстенаха, тъй като никоя от тях не харесваше уроците по счетоводство, но не се оплакаха. Знаеха, че може да се наложи да събират и изваждат до края на живота си, ако не внимават.

— Елате насам — каза мис Портър и продължи надолу по пътеката.

Пипин тръгна бавно до нея.

— Разбирам защо не желаете да се омъжите за лорд Джон. Къщата му е ужасна.

Тали се съгласи.

— Толкова тъжно място.

— Да, но с подходящи работници и наставления може да стане съвсем прилична — каза Фелисити.

Миранда завъртя очи към небето. Момичето бе непоправимо.

— В негова защита, конюшната му е достатъчно добра — рече Пипин. — Там има два великолепни жребеца. Странно е, че мъж с толкова оскъдни доходи притежава такива скъпи коне.

— Така е с мъжете като лорд Джон — отбеляза учителката им. — Влагат парите си в скъпи коне и вятърничави рискове, а не за благо на имотите си. За това мис Емъри ви предупреди да не се поддавате на развратници и безделници.

Тали се наведе и вдигна Брут, за да го носи на ръце.

— Всъщност можете ли да наречете лорд Джон развратник? — попита тя. — Не е ли доста стар за подобни неща?

Изобщо не, искаше ѝ се да им каже Миранда. Той определено не беше контето отпреди толкова много години. И въпреки това, когато я бе държал в обятията си в Академията, дори за тези няколко мига се бе почувствала разтърсена и изкушена от чара му и от мъжката сила, която струеше от него.

Не, лорд Джон все още беше опасен развратник. И най-лошото от всичко бе, че като възрастна жена бе добре запозната със значението на това. Всяка частичка разум, която притежаваше, отлиташе в негово присъствие.

Сърцето ѝ започваше да бие по-бързо, дишането ѝ ставаше накъсано, краката ѝ се подкосяваха.

Вероятно в това се изразяваше опасността на развратниците. Те оставяха една дама толкова нервна и разсеяна, че не бе способна да отблъсне порочните им намерения... И биваше привлечена от изкушението, което предлагаша, като от светлина на прозорец в бурна нощ.

Светлина, размишляваше тя, като онази, която разбойниците са използвали, за да примамят безпомощните кораби да се разбият в скалите.

Както и да е, Дивият Джак Тремонт може и да е бил дяволски негодник някога, но тя вече не беше на шестнадесет, а той не беше лъскавото конте отпреди.

Може би неговият позор беше нейно предимство...

Повървяха още няколко минути и завиха покрай скалите, когато пред погледите им изникна величествена постройка. Каменната кула се извисяваше на ръба на скала, ръбеста и недодялана, като пейзажа наоколо. Военен страж, който бдеше над Канала.

Долу, шумът от разбиващите се вълни приспиваше усещанията, докато над главите им чайки се издигаха и спускаха със силния бриз.

В кулата имаше нещо солидно и властно и същевременно диво и древно, сякаш криеше тайните на своенравния вятър, който можеше да стигне до звездите.

Омагьосани от гледката, те ускориха крачка, докато не стигнаха подножието ѝ.

Фелисити се заразхожда покрай основите и погледна към далечния хоризонт.

— Бих се обзаложила, че от горе могат да се видят бреговете на Франция.

— Нека разберем — каза Тали и се запъти към вратата, преди мис Портър да я спре. Последното нещо, от което имаше нужда, бе някоя от тях да падне от отворен горе прозорец.

Но това нямаше значение, тъй като вратата беше заключена.

— Кой би заключил кула? — оплака се Тали. — Това е... е... негостоприемно.

Учителката им потисна смеха си. Със сигурност трябваше да са разбрали това от невъзпитаното посрещане на лорд Джон тази сутрин.

— Елате, дами — каза им тя. — Да се захващаме за работа.

Без да мърморят, трите момичета си намериха подходящо място за сядане и започнаха да събират и вадят разходите за пътуването им до днес. От собствената си чанта младата им възпитателка извади чифт недовършени чорапи и пропъди раздражението си чрез успокояващия ритъм на плетенето.

Утрото мина бързо и накрая момичетата приключиха с досадните сметки. Фелисити се пресегна за „Хрониките“ си и делово вписа някои нови бележки — най-вероятно за лорд Джон, предположи Миранда. Тали извади скицника си и започна да рисува кулата, а Пипин взе любимото си издание на Билингсуърт и зачете на глас останалата част от статията за Тисълтън Парк. Изглежда къщата имаше своето място в историята, от създаването си след битката при

Хейстингс, през времето на Елизабет, чак до Кромвел и завършваше с щедри хвалби за последната господарка, лейди Джозефин Тремонт.

— Чудя се какво се е случило с нея? — каза Пипин.

— Искате да знаете какво се е случило с лейди Джозефин? — долетя отговор. — Е, ще ви кажа. Старицата беше убита.

И четирите подскочиха и се обърнаха. На пътеката до скалите стоеше нисък, пълен джентълмен на неопределена възраст. Носеше моден жакет, яркочервена жилетка и износени ботуши. В ръката си държеше бастун.

— Извинете, сър? — попита Миранда, като се изправи и кимна на повереничките си да сторят същото.

— Момичето попита какво се е случило с лейди Джозефин и аз ѝ отговорих. Беше убита. — Той закуцука, стигна до пейката, където мис Портър седеше допреди малко и се настани на нея. — Лейди Джозефин бе хладнокръвно убита ето там — каза мъжът, като посочи с бастуна към ниските храсти, които се простираха до ръба на скалата.

Тали ахна. При звука от покрусената му господарка, Брут, който хъркаше щастливо, откакто бяха дошли, се събуди. След като задуши въздуха, изглежда не му хареса това, което усети, защото незабавно скочи на крака. Когато забеляза непознатия сред тях, кучето ниско изръмжа и се спусна към него.

Джентълменът се изсмя, когато Брут започна да го обикаля и да лае.

— Какво, по дяволите, е това? — успя да изпелтечи той, като размаха солидния си бастун към Брут.

Тали се спусна напред.

— Кучето ми — отвърна тя и вдигна любимеца си далеч от него.

— Щом казвате — рече човекът, поглеждайки самодоволно животното. — Е, докъде бях стигнал?

— Убийството на лейди Джозефин — напомни му винаги практичната и целенасочена Фелисити.

— А, да, лейди Джозефин.

— Сър, моля ви — предупреди го Миранда. — Вероятно това не е история, подходяща за млади дами.

— Не е кой знае каква история, мис...

— Портър — каза тя. — А вие сте?

— Сър Норис Нешбит. Живея зад онзи хълм — посочи той с бастуна си.

Младата жена довърши представянето, давайки възможност на момичетата да упражнят уроците по обноски, ала едва бяха свършили, когато Фелисити настоя с въпросите си.

— Но щом лейди Джозефин е била убита, как би могла историята да не е интересна?

— Мис Лангли! — скастри я Миранда.

Сър Норис изсумтя и се изплю на земята.

— Мислиш си, че би трябвало да е, момиче, но както казах, няма много за разказване. Излязла е да се поразходи по тази пътека и никога не се е върнала. — Той поклати глава, тревожно леко движение, което предполагаше, че си има собствена теория относно начина, по който дамата бе загинала, и че с малко подканване от тяхна страна би бил щастлив да им я сподели.

— Никога? — подтикна го девойката и му даде точно това, което искаше.

Джентълменът поклати глава.

— Никога. Беше бурна нощ, почти като изминалата. Вятър и дъжд, които се надяваме да не ни връхлетят никога повече.

— Но какво е правела навън във вечер като тази? — Практичният въпрос, разбира се, бе зададен от Фелисити.

— Никой не знае — призна мъжът. — Лейди Джозефин сама си беше господарка. Не слушаше никого. — И потупа по земята с бастуна си. — Великолепна жена. Имаше очите на ангел и гласа на чучулига. Аз самият съм ѝ предлагал безброй пъти, но тя винаги ми отказваше. — Той въздъхна и отново се изплю.

— Значи смъртта ѝ е била инцидент — поправи го Фелисити.

— О, не, мис, беше убийство. На следващата сутрин откриха следи от борба. Очилата ѝ бяха смачкани на земята, а храстите там бяха изкоренени.

— Не е точно доказателство за престъпление — настоя мис Лангли.

— Да, може би, но колко удобно, че веднага след това непрокопсаният ѝ племенник наследи мястото и всичко останало. Много подходящо време, след като беше разорен и затънал до гуша в дългове.

Сега беше ред на Миранда да поеме дълбоко дъх, защото след намеците на сър Норис думите се надигаха в нея като внезапна буря.

Не е вярно.

Тя не знаеше защо изпита непреодолимата нужда да защити лорд Джон, след като бе извършил повече от достатъчно неща, достойни за осъждане. Но убийство? Абсурд.

— Милорд — каза младата жена. — Не мисля, че лорд Джон е способен на такова престъпление.

Зад себе си можеше да усети как момичетата кимат също толкова яростно.

— Познавате негодника, нали? — попита той и повдигна рунтавите си вежди, а устата му се разтегна в усмивка, която предполагаше нещо крайно неприлично.

Мис Портър отстъпи назад — заради убежденията си и гнусните предположения на мъжа.

— Не съвсем — излъга възпитателката. — Срецнахме го тази сутрин.

— Отседнали сме при лорд Джон — добави Тали с необмислено веселие.

— Отседнали сте при него? — Сър Норис отново се изплю. — Мис, не може да говорите сериозно. — Това бе отправено към Миранда.

— Страхувам се, че не е по наш избор — информира го тя. — Един дъб бе повален пред портата му и не можем да си тръгнем без конете и каретата. Скоро ще бъде отстранен. Кочияшът ни отиде до Хейстингс, за да ни осигури нов превоз.

Джентълменът се изправи и се приближи към нея, като я издърпа настрана и застана с гръб към младата им публика.

— Молете се да е така. Не мисля, че осъзнавате с какъв мъж си имате работа.

Миранда нямаше намерение да осведомява сър Норис, че знае точно какъв човек е съседът му. Не че този дебел нисък баронет се интересуваше от чувствата ѝ.

— Той беше непоправим женкар в Лондон, мис. Тези млади дами може и да не познават подобен тип хора, но не мисля, че сте стигнали до тази възраст, без да сте научили това-онова за тях.

Миранда настръхна при удара. *Тази възраст.* Колко възрастна си мислеше този господин, че е тя? Докато мнението на момичетата, че Джак е стар, беше забавно, никак не ѝ хареса, когато за нейните години бе дадена същата оценка.

Сър Норис продължи невъздържано.

— Ако чуете за безвкусните му чудовищни действия, косите ви ще побелеят. — Той ѝ намигна, а рунтавите му вежди се склочиха. — Нека го кажа така. Никой от околността не остана доволен от факта, че той наследи всичко, а още по-малко, че се нанесе. — Ръката му, която допреди малко стискаше лакътя ѝ, сега се плъзна и се премести на хълбока ѝ. — И аз, мис, смятам, че можете да намерите по-добро място, където да отседнете с момичетата.

Вече раздразнена от коментарите за възрастта ѝ, Миранда прие поканата и интимното му докосване с още по-малко самоувереност. А този противен мъж смяташе, че лорд Джон е неподходяща компания? Отдръпна се от него и пое дълбоко дъх.

— Поканата ви е любезна, но ненужна. Кочияшът ни ще се върне скоро и ще си тръгнем възможно най-бързо.

— Както желаете — отвърна джентълменът и сви рамене. — Но когато дяволският Тремонт започне да налита на момичетата, знайте, че аз съм съдията тук и с удоволствие ще се сдобия с причина да обеса копелето.

— Не мисля, че няколко часа в компанията на лорд Джон биха били пагубни за нас — каза му Миранда.

— Ще размислите — изсумтя мъжът. — Но отново ви предупреждавам, той е луд, колкото леля си. Язди из околността посред нощ, посещава „При Хенри“. А кой не би стоял далеч от тази къща през нощта, като знае, че е прокълнатата?

— Прокълнатата? — попита Тали. Очевидно беше подслушвала и бе чула достатъчно, за да се ококори и да притисне Брут до гърдите си.

— О, да, откакто е построена — обясни сър Норис. — Не се ли чудите защо има защитна стена около нея? Е, не е, за да пази от някого отвън! Казвам ви. Построена е, за да държи тези луди Тремонт вътре.

— О, не вярвам в подобни безумици — разпали се учителката.

— Щяхте, ако бяха ваши съседи. Заклучват всеки луд, слабоумен роднина долу за векове. А голяма част от тези Тремонт са странни. Те

са прокълнати. Прокълнати. А лорд Джон, той е най-лошият. Ще ви съсипе всичките, без да се замисли.

— Сър — каза младата жена, свивайки рамене. — Искам да ви уведомя, че лорд Джон ми даде думата си на джентълмен, че сме добре дошли в дома му.

Джак не бе сторил такова нещо, но вероятно щеше да е достатъчно, за да попречи на този стар сплетнически козел да разкаже на целия свят за неблагоприятното им домашно парти в Тисълтън Парк.

— Думата му! — излая сър Норис. — Думата му! — тросна се той пак. — Мис Портър, нали?

Тя кимна.

— Очевидно не сте помислили нито за своята репутация, нито за тази на повереничките си, тъй като ако бяхте, щяхте да преобърнете целия свят, за да ги измъкнете от онази къща. Запомнете думите ми — Дивият Джак Тремонт не е никакъв джентълмен.

ГЛАВА 5

Не е никакъв джентълмен. Думите кънтяха в ушите на Миранда през целия ден. Особено, след като Стилингс се върна твърде късно от Хейстингс и не можаха да продължат пътуването си. Все пак бе успял да намери приемлива карета и нищо нямаше да им попречи да потеглят към лейди Калдекот, веднага щом утрото настъпеше.

Вечеря и още една нощ в Тисълтън Парк и Миранда щеше да си поеме дълбоко дъх и да се върне към живота, който бе запланувала за себе си.

Далеч от развратника, който го бе съсипал.

— Мис Портър, няма да сте облечена с това, нали?

Въпросът долетя от Фелисити, която стоеше на свързващата спалните им врата. Девојката изцъка с език и изчезна обратно в стаята си.

Миранда извъртя очи. Все още я сватосваха, въпреки лекцията ѝ от по-рано. Не можеше да се отрече, Херцогинята бе твърдо решена.

За щастие, момичето нямаше да има достатъчно време, за да осъществи брачните си планове.

За нейно разочарование, Фелисити се върна с малка чанта в ръка, следвана от сестра си и братовчедка си.

Тали погледна учителката им и поклати глава.

— О, не, мис Портър, това няма да свърши работа.

Дори Брут поклати невярващо рошавата си глава.

Миранда не отстъпи.

— И какво му има на сегашното ми облекло?

Момичетата се спогледаха, сякаш опитваха да решат как най-добре да ѝ поднесат лошите новини.

Междувременно, тя бързо надзърна в огледалото и не видя нищо нередно. Кокът беше прилично стегнат на тила ѝ, тъмносивата ѝ рокля бе съвсем порядъчна, а любимият ѝ син шал лежеше скромно на раменете ѝ.

Семпло и прилично облекло за провинциална вечеря — с изключително непристоен и съмнителен джентълмен.

— Нямате ли нещо... — Тали прехапа устна, като наклони глава и заразглежда учителката си от различни ъгли. — Не толкова строго? Бавачката Лусия винаги казваше, че една дама трябва да има малко цвят върху роклята си.

Миранда бе чула достатъчно.

— Ако това е поредната ви сватовническа глупост...

— О, не, мис Портър — възрази Пипин. — Изобщо не. Това, което братовчедките ми имат предвид, е, че е срамота да изглеждате толкова стара, когато не може да сте на повече от двадесет и девет.

— Не съм на двадесет и девет — тросна се тя малко необмислено и отново погледна към огледалото. *Почти на тридесет?* Първо сър Норис, сега и момичетата. Наистина ли изглеждаше толкова стара?

Фелисити изсипа съдържанието на чантата си върху леглото.

— Тогава нека се уверим, че никой друг няма да допусне тази грешка — каза немирницата и измъкна панделки, дантели, комплект луксозни гребени и няколко бурканчета с грим. — Бавачката Таша винаги казваше, че възрастта на една дама трябва да бъде мистерия.

Миранда затвори очи. Сериозно започваше да се замисля относно избора на лорд Лангли за бавачки за дъщерите му. Повечето от това, което момичетата повтаряха, звучеше по-скоро като съвет от опитна блудница, а не от предана гувернантка на малки възприемчиви деца.

Фелисити я приближи с четка в едната ръка и бурканче с червило в другата.

Миранда поклати глава.

— О, не, няма начин.

Тали застана до сестра си.

— Бавачката Рана казваше, че една дама е длъжна да се погрижи да е най-сияйна на масата.

Тя се усмихна на Фелисити и заедно изрецитираха:

— Никога не крийте блясъка си, защото как иначе ще ви забележат мъжете? Вашата искра, вашият огън са най-ценните ви притежания.

И двете въздъгнаха, сякаш току-що бяха споделили лек за всички тревоги на света. Тали огледа преценяващо Миранда.

— Страхувам се, мис Портър, че вашият блясък е доста мъждукащ.

Учителката беше чула достатъчно от глупостите на бавачките им и ги пропъди от стаята си.

— Ще бъда мрачна колкото си искам.

— Но, мис Портър, само за една вечер — запротестира Фелисити.

Дори една нощ беше твърде много според Миранда.

— Сега се заемайте със себе си — каза им тя, опитвайки се да звучи, сякаш наистина беше на двадесет и девет. — Пипин, намери си обувките. Фелисити, измий си бузите. Знаеш, че мис Емъри стриктно забранява всякаква козметика. Тали, мястото на шала ти не е на купчина върху пода.

След като ги отпрати, младата жена затвори вратата между стаите им и пое дълбоко дъх. Упорити малки лисички.

Е, тя нямаше да участва в техните планове.

Преди да слязат долу за вечеря, щеше да ги строи и да им изясни правилата за вечерта. Всяко нарушение, всяко отклонение от указанията ѝ щеше да осигури и на трите уроци по счетоводство до края на пътуването им... Защото тя щеше...

От съседната стая отново долетя кикот и Миранда се обърна по посока на звука. Толкова приповдигнат дух и странно поведение бяха... бяха...

Почти до вратата, се огледа в огледалото и внезапно спря.

Жената, която се взираше в нея, беше като непознатата.

Стара — призна тя, като се приближи до отражението си. — *Кога остарях толкова?*

Та какво друго обяснение можеше да има, задето лорд Джон не я разпозна?

Като извърна главата си на една страна, после на друга, мис Портър опита да реши, какво се бе променило толкова през изминалите девет години.

Може би беше заради кока. Вероятно момичетата имаха право, изглеждаше малко потискащ. Погледът ѝ попадна на панделката, която

бе изпаднала от Фелисити. Вдигна я и за миг се замисли как някой би сложил подобно нещо в косите си.

Всъщност никога не бе харесвала дрънкулки и украшения. За последно беше официално облечена през онази нощ в операта. Майка ѝ бе изтърпяла огромни мъки, за да я види как заприличва на — макар и скромна — бъдеща графиня. И какво ѝ бе донесло това — лорд Джон я бе объркал с любовницата си.

Отправи още един изучаващ поглед в огледалото. Сега нямаше как да я объркат с ничия любовница.

И така трябва да бъде, каза си тя, като остави панделката и приглади строгия си кок, за да се увери, че всяко косъмче е на мястото си. И тогава, поради някаква причина, очите ѝ се отклониха към отражението на една свещ в огледалото. Трептящият, искрящ пламък привлече вниманието ѝ и задържа погледа ѝ.

Като светлината, за която бавачката Рана говореше.

Светлина, как ли не — смъмри се тя. Що за жена беше тази Рана, щом окуражаваше млади момичета да се излагат така?

И то за някого като Дивия Джак Тремонт! Тя поклати глава.

Освен това той беше прекалено страстен, за да бъде приличен съпруг. Щеше да се налага през цялото време да търпи авантюрите и безумните му желания.

Миранда си припомни колко много я бе развълнувал само с една кратка прегръдка в Академията на мис Емъри.

И знаеше твърде добре на какво са способни целувките му. Те караха коленете ѝ да се огъват и гърдите да я болят, копнеещи за докосването му.

Не, не я притесняваше къщата, както бе предположила по-рано Пипин. С известни парични средства и прилично ръководство щеше да стане поносима. И не идеята за брак преобръщаше света ѝ с главата надолу. Това, което целувката на лорд Джон можеше да стори с чувствата ѝ, с разбиранията ѝ за приличие, я караше да трепери.

Неговата целувка бе причината да крие блясъка си през всички тези години.

Ако Миранда смяташе, че може да обуздае Фелисити, Тали и Пипин, много грешеше. Въпреки че съвсем ясно бе инструктирала

момичетата, че вечерята трябва да бъде ръководена единствено от най-добрите им маниери, лорд Джон бе подкопал правилата още в мига, в който влезе в трапезарията.

Домакинът им се настани в стола си и настоя да загърбят обичайните формалности.

— Наричайте ме Джак — каза той на момичетата и те, възхитени от промяната на обстоятелствата, се представиха с прякорите си. След миг Джак, Тали, Пипин и Херцогинята си бърбеха като стари приятели.

— Вярно ли е твърдението на сър Норис — попита Тали, — че тази къща е прокълната?

— Значи сте срещнали сър Норис, така ли? Спотайвал се е наоколо, както обикновено — каза младият мъж. — Сигурен съм, че е бил изключително изчерпателен по въпроса.

Тали закима.

— Сър Норис ни предупреди, че ако останем тук прекалено дълго, ще полудеем също като останалите...

— Талия! Достатъчно! — скастри я Миранда с най-строгия си учителски тон. — Колко пъти трябва да ти припомням да не разнасяш клюки.

— О, но те обикновено са доста по-интересни от истината — възрази Джак и намигна на Тали. — Освен това тази къща наистина е прокълната.

— Наистина ли? — попита Пипин, а Фелисити се присмя на твърдението.

Мъжът кимна.

— Толкова, колкото всяка къща би могла да бъде, но как можем да очакваме друго, след като почти всеки обитател е носил петното на Тремонт.

— Петното на Тремонт? — присви съмнително очи Фелисити. — Никога не съм чувала за него.

Той се наведе и снижи глас.

— Във всяко поколение Тремонт има един от нас, който накрая се озовава заточен тук, и то не без основание.

Джак направи кратка пауза, за да напълни чашата си с вино и Миранда се сети за няколко причини, които правеха домакина им напълно подходящ за тази резиденция.

— Човек би казал — продължи той, — че Тисълтън Парк е бил построен специално, за да крие греховете на семейството.

— Лорд Джон — скастри го Миранда. — Моля ви, недейте да пълните главите на момичетата с такива скандални безсмислици.

— Това не са безсмислици — настоя мъжът. — Мога да го докажа.

— Как? — попита Фелисити, все още скептично настроена.

— Като ви разведа из къщата — отвърна Джак. — Тисълтън Парк е пълен с тъмни тайни и е добре да знаете къде не бива да се размотавате посред нощ, за да не се натъкнете на някой от предците ми.

— Що за глупост? — рече Миранда.

Вече си представяше как сенките, обитаващи тази прокълната къща, са насядали около масата.

— Вие също може да дойдете, мис Портър, и смея да кажа, че накрая няма да сте толкова склонна да ми се присмивате. — Той повдигна вежди и добави: — Но ще очаквам отплата за услугите си.

Отплата? Можеше да си представи каква ще бъде.

— Каква? — попита Тали.

— Да, каквото и да е — добави Пипин.

Джак се облегна назад, скръсти ръце на гърдите си и заприлича на пират, точно както беше описан в „Хрониките“ на Фелисити.

— Да разбере какво крие Херцогинята в безценния си журнал.

Фелисити мигновено сложи тетрадката в скута си и я покри с ръце.

— Това не е журнал, милорд — поправи го Тали, — а списък с...

— Тали! — скастри я сестра ѝ. — Да не си посмяла!

Миранда почувства облекчение, че очевидно някои неща бяха забранена територия. Небеса, тя дори не искаше да си помисли какво би казал той, ако прочете абзаца, който Фелисити бе написала.

... Мис Портър би била идеална съпруга за бивши развратник с ограничени средства като лорд Джон.

Дори не искаше да си представи какво би си въобразил за този малък коментар. Но за нейно учудване, изглежда Джак притежаваше известни скрупули.

— Няма значение, Херцогиньо — каза той на момичето. — Ако съдържанието на тетрадката ти е поверително, как бих могъл да

постъпя другояче, освен да уважа тайната ти? — И пакостливият дявол им намигна. — Това не означава, че не мога да гадая относно темата на тези така важни бележки.

Момичетата се закискаха и Миранда разбра, че развратникът, в този временно появил се джентълмен, няма как да бъде опитомен.

И така вечерята продължи с историите на Тали и цитатите на любимите им бавачки. Фелисити сподели брачните си стратегии за привличането на херцог. Пипин говореше за книги и коне, а през цялото време Миранда слушаше и наблюдаваше Джак.

Не можеше да устои на естествения му чар. И не само заради пленителната искра в сините му очи, докато разказваше една весела история след друга. Джак умееше да увлича слушателите дотолкова, че сякаш и те бяха присъствали на соарето на лейди Дилинг или на скандалния бал с маски на Притчърдс заедно с него.

Нищо чудно, че го бяха смятали за прекрасна компания през годините му в града. Гостът, който със сигурност можеше да оживи и най-скучното събиране.

Но един джентълмен притежаваше и нещо повече от чар, припомни си Миранда.

Освен това тя не можеше да се отърси от усещането, че зад приветливата му компания се крие нещо повече. Той беше прекалено очарователен — дори и за легендарната си репутация.

Само трябваше да погледне как кара момичетата да се смеят с глас с разкази за собствената му бавачка.

— Не мога да повярвам, че сте заключил горката жена в килера! — изкиска се Фелисити. — Никога не бихте успял да го направите с бавачката Герта.

— Само защото тя не би се побрала вътре — отбеляза Тали.

Всички се разсмяха и Миранда усети как се усмихва, въпреки решението ѝ да остане резервирана и неподатлива към чара на лорд Джон.

Всъщност какво лошо имаше да се наслади на една забавна вечер? Подобна компания щеше да бъде рядкост в новия ѝ дом, в новия ѝ живот. Макар да твърдеше пред мис Емъри, че иска да прекара дните си в тих труд, внезапно самотното бъдеще започна да ѝ се струва по-скоро отегчително.

Но ти искаше точно това — напомни си тя. Нали?

— Мисля, че бих се справил много по-добре с някоя от вашите Таша, Лусия или Марта — казваше той на близначките.

Момичетата се разсмяха, а Миранда извъртя очи. Имайки предвид подозренията ѝ относно техните така наречени бавачки, можеше да си представи какви уроци биха изнесли пред един поразителен мъж като лорд Джон.

Тя го погледна косо и откри, че подлецът се взира в нея със страстен изпитателен поглед, който изпрати тръпки по гръбнака ѝ.

Колко неприлично — каза си и се съсредоточи върху чинията си, като опита да не поглежда към него.

До края на вечерята.

Но когато отново вдигна очи само за да се увери, че той не я гледа, негодникът има куража да ѝ намигне.

Какво нахалство!

Наистина ли си мислеше, че може да бъде съблазнена толкова лесно?

Сърцето ѝ трепна и тя колебливо вдигна салфетката към вече сухите си устни. Може би беше най-добре да не изпробва примамливия му чар.

Това така или иначе нямаше значение, реши Миранда, когато Бърдуел се появи, за да разчисти чиниите. Всичко, което трябваше да стори, бе да благодари на домакина им и да придружи момичетата до стаята им.

Да, всичко вървеше почти по план.

Избърса устни със салфетката и я постави до чинията си, като кимна към повереничките си да сторят същото. Те правеха всичко по силите си да се забавят, но Миранда знаеше какви са намеренията им.

Тогова, за неин ужас, Тали изчурулика:

— Джак, вярно ли е, че сте убил леля си, за да спечелите Тисълтън Парк?

Миранда се задави, както и домакинът им, който изплю последната си глътка вино.

Но той се овладя пръв, забърса брадичката си със салфетка и каза:

— А, виждам, че сър Норис е бил в отлична форма днес.

— Той направи някои грозни коментари относно преждевременната смърт на леля ви — обясни Фелисити

дипломатично. — Но наистина не заслужават да бъдат повторени. — Тя остро изгледа сестра си.

Джак се засмя.

— Сигурен съм, че сър Норис ви е проглушил ушите как съм тласнал леля си към вечния ѝ покой в безскрупулните си опити да спечеля тази къща.

— Нещо такова — отвърна Пипин. — Ние му казахме, че е невъзможно.

Миранда се бе съвзела достатъчно, за да се изправи на крака.

— Дами! Достатъчно по тази тема, която, смея да кажа, не е никак уместна. — Тя се обърна към домакина им, който също бе станал от стола си. — Лорд Джон, приемоте извиненията ми за неуместните им забележки. Сега, ако ни извините...

— Мис Портър, няма нужда от извинения — прекъсна я той. — Бил съм обвиняван и в много по-лоши неща. И, Пипин — каза, обръщайки се към момичето, — благодаря ти, че си ме защитила.

Девојката се изчерви.

— Не бях аз, а мис Портър. Тя добре нахока сър Норис, като му каза, че вие сте...

— Пипин! — възкликна Миранда и отправи поглед към Джак, който се взираше в нея с въпросително повдигната вежда. — Не си заслужава да бъде повтаряно — заяви и седна, а мъжът и момичетата последваха примера ѝ.

— Добре сте го нахокали, а, мис Портър? — каза той.

— Не бих го нарекла точно така — отвърна младата жена. — Сега, ако ни извините...

Лорд Джон се усмихна и се обърна към Тали.

— Какво каза знаменитата ви мис Портър на онзи придирчив старец?

— Тя каза... — започна Тали.

— Нищо важно — прекъсна я учителката им. — Достатъчно е да спомена, че не сметнах за прилично да позволя да се злослови относно нашия домакин.

— Мислите, че е злословил по мой адрес? — попита Джак. — Оставили сте професията си да говори вместо вас, мис Портър. По-голямата част от обществото споделя мнението на сър Норис за мен. — Той я заразглежда изучаващо, с което я накара да се почувства

неудобно, след което попита: — Как така вие не споделяте чувствата им, особено имайки предвид грубото ми поведение тази сутрин?

— Аз... Аз... — Тя затвори уста и пое дълбоко дъх в опит да измисли какво да каже. Наистина го смяташе за ужасен негодник, но да изрече гласно подобен укор, бе друго нещо.

Да прекара вечерта с него, да гледа в дълбоките му очи и да си припомня мъжа, който я бе целувал с толкова много страст, я караше да влиза в противоречие с убежденията си.

— Мис Портър не вярва на клюките и спекулациите, които безделниците разнасят — обясни Фелисити. — Тя казва, че човек трябва да използва здрав разум и добра преценка, когато определя нечий характер.

— Така ли? — Джак отново се облегна назад. — И какво ви казват здравия разум и добрата преценка за моя характер, мис Портър?

Помещението потъна в тишина и Миранда се прокле, заедно бе позволила вечерята да излезе извън контрол. Трябваше да задържи момичетата в стаята им и да им занесат поднос там... трябваше...

Това, което не трябваше прави в този миг, бе да вдига поглед към хипнотизиращите му сини очи.

Онова, което видя там, не зачиташе добрата преценка и караше здравия разум да се изпарява пред подобна смуцаваща мистерия.

— Вие сте труден за разгадаване човек — отговори тя искрено.

Джак се загледа в нея миг по-дълго от приличното, сякаш и той самият се опитваше да използва здравия си разум и добра преценка, за да анализира жената пред себе си.

— Добре казано, мис Портър. Но нямаме ли всички ние своите тайни? Бих се обзаложил, че и вие криете няколко. — Красивата вежда отново се повдигна, а пръстите му задърпаха най-горното копче на сакото му. Почти успя да го чуе как тихо довършва намека си.

Като сребърното ви копче.

— Аз? — кратко и неубедително се засмя Миранда. — Не мисля.

О, проклетие! Трябваше да изхвърли това копче още преди години. Нещо повече, трябваше да се омъжи за дребничкия викарий на Хиберт или за вдовеца с рунтавите вежди и четиринадесетте деца.

Наистина, какво го интересуваше лорд Джон, че пази мъжко копче? Не беше негова работа. Не беше негова грижа.

Ако той беше джентълмен...

И все пак, ако беше джентълмен, нямаше да я целуне преди толкова много години, да вдигне воала над невинността ѝ, да ѝ покаже буйната сила на целувката и да я остави с едно копче, което се бе превърнало във воденичен камък за здравия ѝ разум. Малък знак, който я обременяваше с нелепи мечти за героичен тъмнокос рицар, който я язди към самотната къщурка на Хиберт и я отвежда с отнемаща дъха целувка и пламенни молби за сватба в Гретна.

Но вместо това, съдбата я бе оставила на самотните ѝ мечти и ѝ се бе присмяла, поставяйки ужасното копче обратно в неговите ръце.

Е, съдбата може и да се забавляваше за нейна сметка, но все пак Миранда щеше да се смее последна.

Негодникът не разпознаваше нито копчето си, нито нея.

Младата жена отново се изправи.

— Сега, лорд Джон, е време да ни извините.

Последва всеобщ протест.

— Мис Портър, Джак ни обеща да ни разведе из къщата — оплака се Фелисити.

— Така е — съгласи се той и стана на крака. — И бих бил небрежен домакин, ако не удържа на думата си — добави и отправи поглед към Миранда. — Въпрос на добри маниери, нали, мис Портър?

— Смятам, че вечерята беше повече от достатъчна — настоя тя, въпреки надигащите се протести от момичетата. И удостои триото с най-строгия си поглед.

Напълно ли бяха забравили плана им?

Вечеря. После щяха да се извинят. И нищо повече.

Но когато погледна искрящите светлини в очите им, разбира, че за тях никак не е трудно да забравят правилата. Или по-точно, да ги игнорират.

— Лорд Джон, достатъчно дълго ви се натрапвахме — каза възпитателката им. — Мисля, че би било по-добре да използваме времето си, за да приготвим багажа си за отпътуването ни утре сутрин...

— Да си пригответе багажа? Ако това е единственото, което ви задържа горе, бих казал, че ще имаме време за обиколка — прекъсна я той, след което се обърна към момичетата. — Нека бъде обиколка.

— Не — каза Миранда. — Не мисля...

— Хайде, мис Портър — настоя мъжът, като звучеше повече като учител и от нея. — Очаква се да ви разведа из къщата, нали? Бих искал да бъда най-добрият домакин. Но ако вие настоявате да опаковате багажа си, аз ще обиколя с момичетата и ще ги изпратя по-късно.

Младата жена за малко да си глътне езика. После, за неин ужас той излезе от трапезарията, а младите дами го последваха без дори да поискат разрешение.

Докато се съвземе, те вече бяха далеч по коридора и почти не можеше да ги чуе. Тя закрачи решително след групичката и само можеше да си представя колко ниши и усамотени ъгълчета притежава тази къща.

Не е никакъв джентълмен. Този път призивът на сър Норис зазвуча в ушите ѝ като боен вик. Лорд Джон можеше да отклони някое от тези момичета от правия път само през трупа ѝ.

— Срещали ли сте наследника на херцога на Линтън? — попита Фелисити.

— О, не, не, не! — каза мъжът. — Не и Седбъро! Той не е подходящ за теб, Херцогиньо.

Това накара Миранда да се закове на място. Брачен съвет от Дивия Джак Тремонт? Тя вдигна поглед към тавана. Нямаше ли край мъжката наглост?

— Фелисити — продължи той, — бих заложил на наследника на херцога на Холиндрейк. Насочи се там. Смятам, че с него би станала чудесна херцогиня.

— Херцогът на Холиндрейк — повтори мис Лангли, сякаш обмисляше тази препоръка.

— Как така вие никога не сте се оженил? — попита Пипин.

Младият мъж се сепна и Миранда спря, за да се наслади на гледката как бива набоден на шиш заради тема, по която бе готов веднага да даде съвет, но не и да бъде пряк участник.

— Не мисля, че е нужно да повтарям тази стара клюка — възпротиви се той.

Защо не, Джак? — прииска ѝ се на мис Портър да попита. — Защото не искаш да кажеш истината на тези момичета — че си негодник и подлец? Че си съсипал невинно младо момиче и си отказал да постъпиш почтено?

— Ключките рядко са най-добрият източник на информация — отбеляза Фелисити.

— О, да, разкажете ни, Джак — настоя Тали.

Ако не го направеше, Миранда бе почти готова да им даде подобаващ отчет за поведението на техния герой.

Човек можеше да си помисли, че той е жертвата в цялата тази история. Беше се облегал на подпората в края на стълбището и изглеждаше безсрамно нещастен — поза, която можеше да проработи, ако я нямаше искрата в очите му.

— Всичко започна, когато целунах погрешната дама.

— Как някой целува погрешната дама? — попита Фелисити с подозрителния си тон, който дължеше на мис Емъри.

Джак потърка брадичка.

— По-рано вечерта бях изпил прекалено много бренди.

Беше съвсем пиян — поясни безмълвно Миранда.

— И закъснях за среща с приятел в операта.

Предвид опиянението ти, се учудвам, че изобщо си намерил операта.

— Така се озовах в претъпканите коридори и помислих, че по-надолу съм видял една позната дама.

Помислил си, че си видял любовницата си в една сумрачна ниша и си поискал да се възползваш от това временно удобство.

— И така, отидох и я целунах — каза им той.

— Целунал сте дама, която ви е била просто позната? — попита Пипин. — Това звучи доста дръзко.

Браво, Пипин! Още веднъж високите стандарти на преминалите обучение при мис Емъри девойки си проличаваха.

Макар и не за дълго.

— Братовчедке — прошепна ѝ Фелисити. — Татко винаги целуваше бавачките ни. Един мъж може да целува добрите приятелки на семейството или любимите служителки без никакви последствия.

Миранда затвори очи. Това потвърждаваше подозренията ѝ относно лорд Лангли и неподходящите му възпитателки. Тя си отбеляза да добави така необходимия урок — за това кой може да се целува, или по-скоро кой не бива да се целува — по време на пътуването до лейди Калдекот.

— Значи сте целунал тази дама, която сте си мислел, че познавате — каза Тали, насочвайки разговора обратно към темата. — И после какво?

— Не беше дамата, която си мислех, а годеницата на друг мъж.

— Мис Мабърли — прошепна Фелисити.

— Да, мис Мабърли — призна Джак.

Е, най-накрая частица истина в тази нелепа измислица — помисли си Миранда.

— Какво стана после? — настоя Тали.

— Щом осъзнах грешката си, незабавно се извиних.

Миранда дори не удостои тази безсрамна лъжа с втора мисъл.

— После отидох при граф Оксли, годеника на дамата, и се опитах да се реванширам.

Подкупи го, за да не се налага да ми предлагаш или да приключиш дните си с трева за закуска.

— Когато графът се показва безсърдечен относно цялата тази ситуация...

Най-вероятно, защото не си предложил достатъчно пари.

— ... аз отидох и отправих почтено предложение за ръката на мис Мабърли.

Мис Портър поклати глава, тъй като не можеше да повярва на ушите си. *Почтено предложение? Защо лъжеше, проклетия...*

— А защо не се оженихте за нея? — попита Пипин.

Вероятно, защото никога не ѝ е предлагал — помисли си Миранда възмутено.

— За нещастие, когато отидох...

Изтрезнял...

— ... мис Мабърли се бе разболяла — обясни младият мъж.

— Заради скандала, несъмнено — изрече Фелисити с далновидната мъдрост на осемдесетгодишна.

— Не знам как се е разболяла — каза Джак, — но до края на седмицата мис Мабърли... мис Мабърли... — Той пое дълбоко дъх и поклати глава, сякаш не можеше да довърши.

Напусна града! — искаше ѝ се да извика Миранда. — *Беше натъпкана в карета от разгневените си родители и изпратена в Нортъмбърланд, за да живее с далечни роднини.*

— Тя какво? — настоя Тали, а очите ѝ бяха широко отворени и насълзени.

Всички затаиха дъх, докато Джак се вземаше в ръце. Дори Миранда се бе навела напред, за да разбере как ще завърши дръзката лъжа.

Той положи ръка на рамото на Тали, подготвяйки я за истината.

— Мис Мабърли почина от треска, преди да успее да поискам ръката ѝ.

— Починала? — възкликна Миранда, преди да се осъзнае. Почти незабавно сложи ръка върху отворената си уста.

— Да, мис Портър — отвърна той, а тихите му думи се разнесоха из коридора и се изляха върху ѝ. — Тя си отиде.

— Умряла е? — прошепна Пипин ококорено.

Джак кимна, сякаш ако го кажеше за трети път през тази нощ, нямаше да може да го понесе.

— Упадък — прошепна Тали. — Както винаги съм казвала.

Починала е? Какво безумие! Миранда закрочи надолу по коридора, без да си дава сметка за онова, което думите ѝ можеха да сторят. Тя спря пред него, почука с пръст по брадичката си и каза:

— Нека се изясним, лорд Джон.

Четиримата я погледнаха шокирано, сякаш не можеха да разберат защо и тя не замълчи за минута в памет на скъпата покойна мис Мабърли. Само Брут изглежда разбираше какво смята да направи и крайно нетипично остави Тали, за да седне до мис Портър, сякаш подкрепяше мнението ѝ.

Животинчето я погледна с малкото си маймунско лице и кратко излая.

Миранда продължи с негова подкрепа.

— Целунал сте чужда годеница в операта...

— Случайно — поясни той.

— Да, случайно — продължи тя. — И когато сте стигнал до задънена улица с граф Оксли относно поправянето на тази грешка, сте смятали да се ожените за мис Мабърли, за да спасите погубената ѝ репутация?

— Разбира се! — отвърна, като изправи рамене и я погледна в очите.

Изведнъж вече не беше Дивият Джак Тремонт, който лъжеше и се измъкваше от проблемите. Мъжът пред нея беше на тридесет и осем, лицето му бе белязано от трудно научени уроци. Но очите му бяха тези, които я разтърсиха чак до върха на благоприличните ѝ почтени ботуши. Очи, непоклатими като мрамора под краката ѝ.

Стабилният, почтен поглед на джентълмен.

— Мис Портър, каквото и да мислите за мен — каза той с леден глас, — имайте предвид едно: макар да съжалявам, че целунах младата дама и причиних такъв скандал, онова, от което се срамувам повече, е, че тя си отиде от този свят, без да бъде възстановено доброто ѝ име. Отдадох последна почит на погребението ѝ...

Погребение? Как беше възможно?

— ... и макар родителите ѝ да не приеха съболезнованията ми, старият ми приятел лорд Седжуик беше до мен, тъй като съпругата му, Емалийн, много харесваше мис Мабърли...

Лорд и лейди Седжуик? Родителите ѝ?

Изведнъж гласовете на майка ѝ и баща ѝ зазвучаха от един далечен спомен... Те спореха през вечерта, в която я изпратиха далеч от Лондон. Разгорещените им думи се разнасяха из къщата и нямаше как да ги избегне.

Бих предпочел да я видя мъртва, отколкото да дам и пени от парите си за този безполезен разсипник.

Но, Сайръс, ако тя не се омъжи за него, никога няма да може да го стори.

Добре! Но няма да гледам как плодовете на дългогодишните ми усилия биват захвърлени в Темза. Защото бих направил точно това, преди да дам и едно петаче на Дивия Джак Тремонт.

Мъртва? — Смазващата тежест на истината се стовари върху нея. — *Татко, майко, какво сте сторили?*

Бяха казали на всички, че е мъртва!

И те им бяха повярвали. Включително и Джак.

Затова баща ѝ никога не ѝ позволи да се върне в Лондон. Това беше причината наследството ѝ да бъде на името на „мис Джейн Портър“, а не на рожденото ѝ.

Защото всички останали мислеха, че е мъртва.

Миранда се опита да си поеме въздух, за да се успокои, но вместо това фойето се завъртя покрай нея.

Младият мъж отстъпи назад и скръсти ръце на гърдите си.

— След това всички ме обвиняваха за смъртта ѝ, и то с право. Ако не я бях целунал, тя щеше да бъде графиня Оксли, а аз... е, да се надяваме, че нямаше да съм съгрешил някъде другаде и да понасям студеното неодобрение на обществото още много години.

— Сякаш и двамата сте умрели — каза Тали с драматичен, печален глас.

Миранда почувства как по тялото ѝ се разлива тръпка, все едно наистина се бе споминала през онзи ден. Коленете ѝ трепереха, докато се опитваше да се съсредоточи върху нещо устойчиво и солидно.

И погледът ѝ неволно се спря върху лорд Джон.

През всички тези години, през цялото това време тя си бе мислела, че никой не я е потърсил заради него, а сега разбираше, че е било, защото са я мислили за мъртва. Заради лъжата на баща ѝ и безжалостния му гняв към опозоряването ѝ.

— Беше ли красива, Джак? — попита Пипин.

— Мис Мабърли? — Мъжът се засмя кратко. — Така мисля.

— Така мислите? — Фелисити изцъка с език. — Или е била, или не.

Един мускул на челюстта му запулсира.

— Не си спомням лицето ѝ... коридорът не беше добре осветен, а и трябва да призная, че бях малко пиан. Но помня косата ѝ. Нюанс на червеното, който човек няма как да забрави. Изпълнена с огън и страст.

— Като на мис Портър? — попита Тали.

Той погледна към Миранда.

— Да, много близко до нейния.

Признанието му я изкара от унеса ѝ. Какво беше казал?
Изпълнена с огън и страст.

Тя?

— И не помните нищо друго от нея? — попита Пипин, като звучеше прекалено разочарована.

Домакинът им се засмя.

— Да, Пипин, помня нещо друго за нея. Спомням си целувката ѝ.

Признанието му беше изпълнено с толкова много тъга, че момичетата въздъхнаха.

Миранда помисли, че коленете ѝ ще се огънат. Целувката ѝ?

— Хайде — каза Джак, — стига толкова меланхолични разговори за една нощ. Обещах ви обиколка и ще я получите.

И ги поведе надолу по коридора.

Младата жена остана като закована към пода. Все още се опитваше да осмисли казаното. Малкият Брут стоеше неподвижно в краката ѝ и бдеше над емоционалната битка, която се водеше в нея.

— Мис Портър, идвате ли с нас? — извика ѝ Фелисити.

— Ъм, о, да — каза Миранда. — След миг.

Джак вдигна глава и я погледна.

— Добре ли сте, мис Портър?

Тя се изправи и направи всичко по силите си да диша.

— Да. Ей сега идвам.

Той се намръщи и изглежда искаше да каже още нещо, но момичетата го задърпаха. Нетърпението им да видят прокълнатата му къща не можеше да бъде удържано.

Когато завиха зад ъгъла и се изгубиха от погледа ѝ, жената рухна на стълбите и се вкопчи в парапета. Брут легна в краката ѝ и я погледна в очите, предлагайки утехата, която можеше да ѝ донесе.

Никога не го бе правила, но сега протегна ръка и почеса малката му главица.

— Ами ако това, което каза лорд Джон, е истина? — прошепна му. — Че е възнамерявал да се ожени за мен?

Брут не отговори, но наклони глава, за да го почеше там, където бе пропуснала.

— О, татко, защо би сторил подобно нещо? — каза тя тихо, а размерът на измамата на баща ѝ се разпростря пред нея.

Сякаш животът ѝ се бе обърнал с главата надолу. Редът и непоколебимите възгледи, които бяха нейната опора, сега се бяха превърнали в неразгадаема бъркотия.

Тя затвори очи и си припомни какво бе казал Джак.

Това, от което се срамувам повече, е, че тя си отиде от този свят, без да бъде възстановено доброто ѝ име.

И по-важното, твърдеше, че помни целувката ѝ.

Тя докосна устните си и съжали за всеки път, в който се бе опитвала да забрави.

Миранда бавно се изправи на крака. Можеше да чуе дълбокия глас на Джак надолу по коридора.

Какво трябваше да направи сега? Да му каже истината?

Не, никога! — извика заклетата стара мома вътре в нея. — *Нито дума.*

Наистина, какво можеше да спечели като му каже, че е жива?

Когато си зададе въпроса, погледът ѝ попадна в огледалото отсреща и този път, когато се огледа, видя това, което и всички други — жената, в която се бе превърнала.

Със стегнатия си кок, строгата сива рокля и вечно сключените вежди.

Небеса, тя наистина беше толкова стара, колкото момичетата любезно се бяха въздържали да ѝ кажат. И бяха прави. Нямаше никаква следа от блясък, дори и искрица огън, който да се види у нея.

И още по-лошо, нямаше ни най-малка представа как да запали подобна светлина.

Погледна отново кока си и прехапа устна. Пресегна се и издърпа една фиба. После втора. И трета. Докато не освободи косата си.

Е, това е начало — помисли си тя, като се огледа. А ако почувстваше нужда от помощ, една налудничава мисъл нашепна в ухото ѝ отговора.

Дивият Джак Тремонт знае как...

ГЛАВА 6

Джак не спря да наблюдава мис Портър през цялата вечер. Не можеше да се въздържа. Като да минеш покрай инцидент с пощенската кола — маниерите и добрият вкус налагат да не гледаш, но не можеш да се удържиш и да не надзърнеш тайничко.

И докато отново и отново отправяше поглед към нея, стигна до заключението, че никога не бе виждал жена с по-стегнат корсет. Тя изглеждаше категорично обвързана с убежденията си — прилично това, почтено онова.

Нищо чудно, че никога не се усмихваше.

И все пак, разкошната огнена коса бе пропиляна за нея — това напълно противоречеше на здравия разум. Великолепният златисточервен цвят подходеше на дама, готова да разкрие страстта, стаена в нея. Жена, която не се страхува от изкушението, което представлява.

Ръцете го сърбяха да издърпа упоритите фиби от стегнатия ѝ кок и да разпусне рубинените кичури. Да прокара пръсти през пламтящата коприна и да прошепне в ухото ѝ...

Спомни си...

— Обиколката, лорд Джон? — пришпори го Фелисити.

Джак вдигна поглед и откри, че момичетата са се втренчили в него.

— О, да! — успя да каже той, като погледна отново надолу по коридора, чудейки се защо мис Портър се бави толкова. — Да започнем с библиотеката.

— Библиотека? — възкликна Пипин. — Това е прекрасно.

Мъжът взе голям свещник от бюфета и освети пътя надолу по сумрачния коридор.

— Една обикновена библиотека, да, но нашата е много различна.

— Обладана от духове? — попита Тали.

Той спря, загледа се в ококорените им очи и сериозни изражения и осъзна, че може би е стигнал твърде далеч. Е, Бърдуел го бе

посъветвал да държи момичетата заети и той реши, че едно проклятие и няколко истории за призраци ще ги задържат в леглата за през нощта, вместо да обикалят из къщата, когато имаше работа за вършене.

Иронията бе в това, че бе загубил по-голямата част от вечерта, за да забавлява момичетата, и съвсем бе забравил какво го чакаше покъсно. Дори не бе предполагал колко много му липсва компания. Забавляването и отвличането на вниманието на малките госпожички го бе накарало да сподели най-тъмните си тайни, като някоя ученичка!

Липсваше му практика.

Джак никога не бе признавал на когото и да е, че е възнамерявал да предложи брак на мис Мабърли. Почти всички смятаха, че е отказал да постъпи почтено, а той ги остави да мислят най-лошото за него.

Не го интересуваше. Когато главата му най-накрая се бе прояснила, мислите му бяха изпълнени с една целувка, която не можеше да забрави. Бе отишъл право в дома на Мабърли и помоли стария буржоа да му позволи да се реваншира за съсипаната репутация на момичето.

Предпазливият търговец бе отказал, убеден, че Джак преследва само богатството й... Ако трябваше да бъде честен, това също го привличаше, но имаше друга причина, поради която искаше отново да види Миранда.

Копнееше пак да я целуне.

Нямаше значение, че не можеше да си спомни лицето й. Помнеше целувката й, устните й, аромата, звука на изпълнената с копнеж въздишка, която бе предизвикал.

Някак, въпреки брентито и глъчката, невинната й целувка и страстният й отговор го бяха белязали.

Преследваха го и до днес.

Макар че можеха да минат месеци, без тя да се появи в мислите му, щом видеше някое момиче със златистокестеняви кичури в крайпътна странноприемница или в селото, в продължение на седмици една червеночоса свадливка превземаше сънищата му. Устните й правеха повече от това да го целуват, ръцете й бродеха по тялото му и умоляваха някогашния развратник да я вземе...

И точно когато повалеше тази изкушаваща любовница, покриеше тялото й със своето и я даряваше с удоволствието, което изискваше, се събуждаше, плувнал в студена пот, втвърден като скала и копнеещ за

една незабравима дама, пламенна госпожичка, която отдавна не бе на този свят.

Откакто бе налетял на мис Портър в училището на племенницата си, беше станало дори още по-зле. Бе се сблъскал с нея, държал в обятията си, бе гледал в очите ѝ и бе видял следа от отдавна забравена страст.

Сега сънищата бяха поели в нова посока и жената в леглото му беше по-възрастна, по-зряла, изгубила невинността си и желанието му към нея беше много по-изискващо.

Колко нелепо — помисли си той — че някой като скованата и благовъзпитана мис Портър му напомняше за Миранда Мабърли.

Та тя дори се бе надсмяла над смъртта на горкото момиче! Колко безсърдечна можеше да бъде една жена?

Целуни я и разбери — прошепна дяволит гласец в ухото му.

Да целуне мис Портър? Е, вече полудяваше, както твърдеше сър Норис.

— Извинявам се за състоянието на къщата — каза Джак на момичетата, когато постави свещника на бюрото си и във въздуха се вдигна облак прах. — Не съм много добър в организацията на домакинството.

— Трябва да помолите мис Портър за някои съвети — предложи Фелисити, докато Пипин обикаляше край лавиците с книги.

Младият мъж не сметна за нужно да го прави. Вече бе разбрал какво е мнението на мис Портър за ръководенето на Тисълтън Парк.

— Освен благоприличие — продължи момичето, — преподава и ръководене на домакинство. Дайте ѝ един месец и след това няма да можете да разпознаете имението.

Да, можеше да си представи какво би казала мис Портър, когато се разрови внимателно под прахта и открие чудатостите и тайните в домакинството му.

Тали се присъедини към хора, възхваляващ учителката им.

— Освен това е много добра в ръководенето на инвестиции и подобни неща, особено сега, след като получи наследството си и ще се грижи сама за сметките си.

Сметките си? Наследство? Това изненада Джак. Не бе споменала нищо за това през цялата вечер.

Е, всъщност тя се затрудняваше да каже каквото и да е.

Преди да успее да се задълбочи в тези разсъждения, самата мис Портър нахлу забързано в стаята.

— Съжалявам — каза тя. — Изпуснах едната си фиба.

Момичетата я зяпнаха. Както и той.

Стегнатият ѝ кок бе изчезнал и косата ѝ падаше на дълги къдрици по раменете ѝ. Когато не бе опъната назад, чертите на лицето ѝ изглеждаха по-меки, а гънката над веждите ѝ бе изчезнала.

— Пропуснах ли нещо? — попита Миранда весело и се огледа из библиотеката, сякаш никога не бе виждала такава.

— Не, изобщо, мис Портър — успя да каже Джак, като опита да не се втренчва, но беше заплепен от гледката на свободно падащите кичури.

Ако не беше джентълмен, би се закълел, че е изгубила нещо повече от фибите си във фоайето.

— По-рано споменахте нещо, което доказва проклятието над семейството ви, милорд — припомни му тя. — Ще се опитате ли да ни убедите в твърдението си? — Устните ѝ бяха извити нагоре. Сякаш възнамеряваше да се усмихне.

Джак погледна първо към нея и после към вратата. Това същата жена, която оставиха на стълбите, ли беше? Какво, по дяволите, се беше случило с нея?

Ако беше някоя друга, щеше да си помисли, че е открила скритото му бренди — не че имаше време за това — но все пак обмисляше да отиде до килера и да преброи бутилките.

— А, да, проклятието — измърмори мъжът, като се чудеше какво да измисли, за да забавлява гостенките си. Особено след като трябваше той да отвлича вниманието им, а не обратното. Джак посочи към големия дървен стол в ъгъла. — Това е, ако може да се вярва на легендата на Тремонт, истинският трон на Англия.

Сестрите Лангли зяпнаха към солидната мебел. Дори Пипин вдигна носа си от лавиците с книги, за да огледа добре стола.

Мис Портър скептично изсумтя при изявлението му и покри уста, сякаш засрамена от прибързаната си преценка.

— Извинете, милорд. Моля, продължете — каза тя и му се усмихна.

Искрящата светлина в очите ѝ беше като покана за разврат. На него ли му се струваше, или в стаята изведнъж стана прекалено

горещо?

— Тронът на Англия? Как така? — попита Фелисити, прекъсвайки фантазиите му.

Лорд Джон се изкашля и опита да се съсредоточи. *Семейна история. Привлечи вниманието им.* Да, това беше.

— Основната част на къщата била построена през 1111 година — започна Джак — като резиденция за лорд Харолд Тремонт. Той влязъл в конфликт с Хенри Първи, настоявайки, че е законният наследник на английския престол. Вместо цялото му семейство да бъде наказано, бедният лорд Харолд бил заточен тук, за да продължи всеотдайното си царуване. Поръчал трона и сам го монтирал сред пищен разкош. Дори принудил местния свещеник да го благослови.

Фелисити неодобрително поклати глава.

— Колко тъжно за лорд Харолд да се мисли за крал и никой да не му вярва — отбеляза Пипин и се загледа в стола с новооткрито любопитство.

— Не го съжالياвай прекалено много, любезна Пипин — каза ѝ Джак и намигна. — Хал си е прекарвал чудесно в собствения си кралски двор, който е включвал дори шут, нает от пътуваща трупа. — Вдигна поглед и забеляза как мис Портър прекарва ръка по широката рамка на трона на Хал.

Докато пръстите ѝ преминаваха по дървото, младият мъж си пое дълбоко дъх и приятна тръпка премина по крайниците му.

Всичките.

Какво правеше тя с него? Той полудяваше, прокълнат не от къщата, а от непостоянството ѝ.

— Един-единствен шут не звучи точно като кралски двор — възрази Тали.

В този миг Джак реши да изпробва докъде се простира току-що появилата се дързост на мис Потър.

— О, не, Тали, имал е и цяло ято от придворни дами, които наел от лондонски бор...

— Лорд Джон! — прекъсна го мис Портър, обръщайки гръб на стола, чиято широка солидна рамка стискаше.

Е, значи не бе изгубила напълно чувството си за приличие — и поради някаква причина беше доволен от това. Въпреки протеста ѝ,

когато пак я погледна, закачливата искра отново се бе появила в очите ѝ.

Искра? Странна светлина, неуместна точно, колкото и червената ѝ коса.

Не, започваше да си въобразява разни неща. Но къде бяха очакваните съвети за благоприличие, лекциите за почтено въздържание? Точно когато си бе помислил, че разбира дамата, че знае как да разхлаби връзките на корсета ѝ и да преобърне живота ѝ, тя бе променила хода на събитията.

Какво бе казала? *Вие сте труден за разгадаване мъж.*

Може би тази жена го разбираше по-добре отколкото мислеше.

— Мис Портър — шепнеше Пипин. — За какво са му били нужни придворни дами на лорд Хал, ако е нямал кралица?

Джак зачака с нетърпение да види как ще отговори мис Портър и се усмихна, когато тя се изчерви леко, преди да изрече хапливо:

— Уверявам ви, че ако е имало кралица в къщата — каза възпитателката, — на управлението на лорд Хал щеше да се сложи бърз и решителен край.

Той си помисли, че мис Портър не би позволила на мъж да стигне до подобни прегрешения. Би го държала на най-високо ниво — изискванията ѝ бяха неимоверно завишени и едва ли който и да е представител на силния пол би могъл да ги покрие.

Дори и за цял живот идеален...

Цял живот? Джак не можеше да отдаде целия си живот. Не и на жена. Без значение колко голямо бе изкушението.

Часовникът отбеляза времето, един час преди полунощ. Почти очакваше мис Портър да забута момичетата нагоре по стълбите, преди да е настъпил часът на вещиците, но вместо това тя се обърна към него:

— Накъде ще продължим обиколката, милорд?

Накъде? Искаше да види още от порутената му къща? Той отново погледна към часовника и се зачуди какво би върнало предишната мис Портър и би сложило край на тази обиколка.

Предложение да разгледат спалнята ти — хрумна му.

— Какво бихте искали да видите? — попита вместо това, като се постара да не гледа към нея. Това налудничаво превъплъщение можеше да успее да види дъното на черната му душа.

— Нещо трагично! — ентузиазира се Тали. — Романтично трагично.

— Нещо, което — обърна се той към момичетата — тази къща притежава в изобилие.

Отново ги поведе надолу по коридора към фойето и спря точно пред стълбите. Имаше нужда от добра Тремонт трагедия — история, която да ги изпрати в леглата, с издърпани чаршафи чак до брадичката, до края на нощта. И вероятно щеше да разтрепери и него.

— Тук — Джак, посочвайки част от мрамора, като използва най-страшния си и най-заплашителен глас — е мястото, където Изолда Тремонт, съпругата на лорд Дъглас Тремонт, умряла, когато паднала по същото това стълбище.

Момичетата отстъпиха назад, сякаш изпотрошеното тяло на дамата все още лежеше там.

Добър знак, помисли си той и продължи в същия дух, за да ги накара да се разтреперят от страх.

— Дъглас се кълнял, че било инцидент, но останалите твърдели, че я бутнал, тъй като чули как лордът и дамата му спорели буйно няколко минути преди тя да намери смъртта си. Очевидно Дъглас си е мислел, че Изолда обръща твърде много внимание на един съсед и полудял от ревност.

— И я е убил? — прошепна ококорената Тали.

— Кой би могъл да каже? — отвърна Джак. — Но през вековете имало хора, които твърдели, че са виждали Изолда късно през нощта да се надига от това място и да отива в градината, за да търси любовника си.

Момичетата си поеа едновременно дъх, а очите им се приковаха към мястото на пода.

Вместо да изплаши тях и придружителката им дотолкова, че да се скрият, тъмната му история изглежда само засили интереса им.

— Има ли още подобни истории? — попита Тали с ентузиазма на момиче, което току-що е открило поканата си за Алмак. Тя се обърна към братовчедка си: — Пипин, помисли за пиесата, която можем да напишем от всичко това: „Трагедиите Тремонт“.

Пипин кимна, очарована от идеята, а Джак бе шокиран.

— Да, о, да — каза тя. — А подзаглавието ще бъде: „Поучителен разказ за разкаяние и съжаление“.

Фелисити, практична до крайност и без капчица драма в душата си, просто завъртя очи и въздъхна, сякаш казваше *как може да имам родствена връзка с двете най-глупави момичета на света?*

— Съмнявам се, че лорд Дъглас е съжалявал и за миг за смъртта на съпругата си — каза им тя.

Джак се обърна към нея.

— В защита на горкия Дъглас искам да кажа, че никога не се е оженил повторно и прекарал остатъка от живота си в грижи за розите около гроба на Изолда.

— Онези до портата? — попита Пипин.

— Точно те — потвърди Джак, отбелязвайки, че момичето имаше набито око и добра памет.

— Горкият човек — каза тя тихо. — О, Тали, може да имаме сцена, където лорд Дъглас напоява гроба на скъпата си съпруга със сълзите си.

— Ха! — прекъсна ги Фелисити, вероятно преди сестра ѝ да е започнала да репетира за ролята на Изолда. — Напоил ги е с вината си.

— О, Херцогиньо, мисля, че съдиш прекалено строго лорд Дъглас. Част от семейното ни проклятие е, че ние обичаме само веднъж и за цял живот. Щом някой Тремонт се влюби, той спира да вижда всички останали жени.

Тали въздъхна.

— Точно като вас и мис Мабърли. За това ли никога не сте се оженил?

По време на дивите си години в Лондон, неведнъж се бе забърквал в неприятности, от които му се бе струвало, че няма да успее да се измъкне, но нищо не го бе подготвило за четирите чифта женски очи, впити в него в очакване на отговора му.

Погледът му се насочи към мис Портър, в търсене на малко помощ или приятелски съвет. Но те не идваха. Досадната жена само стоеше там, главата ѝ бе леко наклонена встрани и го предизвикваше с очи да отрече.

И докато се вглеждаше в жената пред себе си, усети, че забравя момичето, което бе откраднало сърцето му преди толкова дълго време. Внезапно всички онези неща за Миранда, които го бяха изпълвали със съжаление и копнеж — нейната невинност, непредсказуемата ѝ страст

— изглеждаха като отживял сън в лицето на тази властна, почтена стара мома с изкусителни коси и строги възгледи.

Жена, която го предизвикваше по начини, които той все още не разбираше и не знаеше дали изобщо иска.

Какво, по дяволите, си мислеше? Може и да не бе наясно какво се случваше с него, но знаеше как да го спре.

— Да — отвърна бързо. — Точно това е причината. Чувствата ми към мис Мабърли се превърнаха в моето проклятие. — Той сви рамене, дори и само за да прогони всички останали мисли за мис Портър, и каза: — Сега следва последната спирка от обиколката ни. Големият салон. Ако дойдете насам... — Обърна се, за да ги поведе надолу по коридора, но в този миг Брут излая кратко и се стрелна между краката му, а после се свря под полите на мис Портър.

Дамата залитна при пакостта на малкото куче и се подхлъзна.

Джак също изпита затруднение да запази равновесие и се срещна някъде по средата, попадайки в обятията си.

Сблъскаха се с шумно свистене и той я задържа — макар да не можеше да се каже същото за разбеснялото се във вените му желание.

— Лош Брут! — извика Тали и хукна след кучето си, а сестра ѝ и братовчедка ѝ я последваха, оставяйки Джак и Миранда сами.

Сами. В обятията си. Какво бе казал Бърдуел? Да държи враговете си по-близо?

Но Джак откри друг враг. Дяволско изкушение, което можеше да открадне сърцето му. Той погледна към нея, тънката нишка на страстта се затегна около тях и я придърпа по-близо.

Тя лежеше отпусната и отстъпчива в обятията му. Вероятно се дължеше на шока от падането, но бе станала мека и податлива като благосклонна любовница — гърдите ѝ се притискаха плътно към него, а краката им се бяха преплели. Ръцете му я обгръщаха стегнато.

През плата на роклята ѝ можеше да усети корсета, коравия лен, твърдите банели, стегнатите връзки, но жената под тях се противопоставяше на моралния им затвор.

Джак можеше да се закълне, че чува около себе си фученето на силен вятър, усеща как студената хватка на съдбовния миг се стяга около тях и ги белязва. Погледна жената в обятията си и я пожела от дъното на душата си.

Забрави всичко около себе си. Проблемите, които спохождаха дните и изпълваха нощите му, се превърнаха в пепел. Когато я задържа в обятията си, в душата му настана покой и му донесе мир, който не бе усещал никога.

Беше от къщата, помисли си той. Тази жена...

... го бе омаяла. Нашепваше невъзможни неща в ушите му.

Целуни я. Целуни я.

И устните ѝ се разтвориха в отговор, сякаш го умоляваха да ги покрие, да я изучи, да предизвика желанието ѝ. Изглеждаше така, сякаш се опитва да каже нещо. Нещо, което отчаяно искаше да му сподели, и все пак думите...

— Съжалявам, мис Портър — каза Тали, когато тя и другите момичета се върнаха. — Не знам какво му... — Момичето внезапно спря.

Точно там и тогава Джак разбра, че е прокълнат.

— О, боже — ахна Пипин, като се блъсна в Тали.

За първи път Фелисити показва някакво чувство за романтика.

— Лорд Джон, колко героично от ваша страна да спасите мис Портър. Знаех си, че сте, както бавачката Лусия би се изразила, *preux chevalier*.

Каквато и магия да бе обладала мис Портър през изминалия половин час — проклетие, през изминалата вълшебна минута — се изпари с едно мигване на окото, щом Тали преведе думите на сестра си с напрегнат шепот.

— Рицар в блестяща броня.

— Мисля, че съм достатъчно добре, за да се изправя вече, милорд — проговори Миранда и се освободи от обятията му. — Благодаря ви, че ме хванахте. — От резкия тон и начина, по който избърса длани в полата си, изглеждаше така, сякаш изтрива последните следи от мрежата, която ги бе оплела. — Ето така — обяви тя, повдигайки коса и сръчно забождайки я на място. След което се обърна към момичетата: — Укротихте ли зверчето, мис Талия?

Тали кимна. Строго моралната им придружителка се бе завърнала и нямаше човек в стаята, който да се зарадва от това.

Най-малко Джак.

— Много добре — каза възпитателката им. — Момичета, нека благодарим на лорд Джон за обиколката и...

— О, мис Портър!

— Не!

— Та ние току-що започнахме — долетя протест.

От измъченото изражение на лицето ѝ и неодобрителната бръчка върху челото ѝ той разбра, че молбите им нямаше да бъдат чути.

— Наистина, мис Портър, за къде бързате? — попита я.

Този път не го погледна, а вместо това се зае да намести шала върху раменете си, като мантия от ризница.

— Ако ще тръгваме в зори, трябва да довършим опаковането на багажа си.

— Отложете пътуването си за след закуска — улови се да предлага той.

О, дявол да го вземе! Какво бе казал?

— Това е невъзможно. — Младата жена вдигна поглед към него, а лицето ѝ отново беше спокойно и сдържано. — Трябва да спрем на още няколко места, преди да стигнем до лейди Калдекот. Някои образователни отклонения. Къщи от архитектурно значение и такива, които предлагат уроци по история.

Джак се засмя. Уроци? Тя искаше уроци?

— Има някои превъзходни архитектурни места в Тисълтън Парк, които са доста образователни, ако дадете шанс на къщата.

Ако дадеш шанс на мен.

Очите ѝ се ококориха и тя отстъпи назад. О, съвсем точно разбираше какво има предвид той.

— Хайде, мис Портър, не ми приличате на някой, който ще развали удоволствието на останалите. Всъщност, мога да видя в очите ви, че и вие сте неизмеримо любопитна относно моите предци Тремонт и Тисълтън Парк, точно колкото и повереничките ви.

Тя му отправи огорчен поглед, който човек би си помислил, че е изпълнен с презрение. Но не и Джак. Бе видял искра в очите ѝ, когато я държеше и поради някаква необяснима причина искаше да я види пак.

— Поне разгледайте Големия салон — придума я. — Леля Джозефин превърна средновековната част на къщата в галерия с портрети и знам, че Бърдуел накара момичетата от селото да я почистят, преди да си отидат днес следобед. — Той отправи поглед към безнадеждно романтичното трио зад него, за да спечели помощта им.

— Казват, че Елинонр Аквитанска е вечеряла там, преди съпругът ѝ да я изпрати в изгнание. За най-голямо удоволствие на лорд Харолд.

Пипин, очевидно интелектуалката на групичката, почти припадна.

— О, моля ви, мис Портър. Струва си да се разкаже на мис Емъри за такава стая. Знаете колко много обича средновековна история.

Ако имаше нещо, което Джак бе запомнил за жените, то беше как да разпознава момента, в който започват да се предават. При флирт — или дори неприлична покана — имаше една секунда, в която дамата преминаваше от откровено нежелание към предпазлив интерес.

— Е, не знам — започна мис Портър.

Младият мъж не дочака да довърши.

— Чудесно! — заяви, като я хвана за ръка и я завъртя към коридора. — Смятам, че ще го намерите за много просветително изживяване.

— Мога да си представя — дойде язвителният отговор, но в ушите на Джак прозвуча като изкусително предизвикателство да разбере дали ще може да преоткрие дамата, която бе намерил... и загубил.

Щом отвори широко двойните врати, лорд Джон обяви:

— Докато за повечето от вас това е просто обикновена галерия с портрети, ние, Тремонт, се отнасяме към нея като към наш собствен Бедлам. Когато член на семейството е пропъден в Тисълтън Парк, портретите му обикновено също го придружават. Не обичаме да си спомняме, че в семейното ни дърво има клонове, напълно лишени от благородство и възвишеност.

— О-о-о — долетяха развълнуваните им възгласи, когато момичетата огледаха ослепителната стая.

Бърдуел и помощничките му бяха свършили добра работа — всички холандски покривала бяха махнати и във всеки свещник гореше свещ. Галерията беше огряна от светлина.

За пръв път откакто Джак бе станал собственик на Тисълтън Парк, почувства гордост от разнебитената си резиденция.

Момичетата го последваха с готовност, омагьосани от гледката, както и от позорните тайни, които стаята криеше в дълбините си.

— Кой е това? — попита Фелисити, когато стигнаха до първия портрет.

Той спря пред огромното маслено платно и постави свещника, който държеше, върху близкия старинен скрин.

— Позволете ми да ви представя моята пралеля, лейди Джозефин Тремонт.

— Тази, която е била убита? — попита Тали.

— Така твърди сър Норис — отвърна лорд Джон. — Но нямаше никакво доказателство за престъпление. Нито тялото ѝ беше намерено. Мисля, че старицата е излязла да се поразходи и се е приближила прекалено близо до ръба.

— През тъмна бурна нощ? — попита Миранда.

Е, било е доста небрежно — помисли си Джак. Можеше да се разчита на мис Портър да го отбележи.

— Леля ми е имала основателна причина, за да дойде в Тисълтън Парк. Тя невинаги постъпваше както трябва.

— Хъм — изсумтя възпитателката и продължи напред.

— Изглежда доста страховита — добави Пипин.

— Такава беше — потвърди Джак.

— Защо е била тук? — попита Тали.

— Сключила е изключително неизгоден брак като млада. После нехранимайкото я изоставил и тя останала без нищо. Вместо да се развихри още по-голям скандал, тя получила Тисълтън Парк, след като предишният обитател починал няколко месеца по-рано. Разбира се, с уговорката, че няма да се показва в обществото и ще остане тук.

— Колко ужасно — рече Фелисити.

— Не съвсем — каза ѝ лорд Джон. — Леля Джозефин имаше множество обожатели, които, за ужас на семейството, бяха склонни да идват тук, за да я видят.

— Мистър Билингсуърт е бил силно заплепен от нея — отбеляза Пипин.

— За наш късмет — отвърна домакинят им. — В противен случай нямаше да се срещнем.

Мис Портър изпусна още едно „хъм“.

Това само още повече жегна развратното му сърце.

— Джак — възкликна Тали. — Кой е този?

— Това — каза той със заговорнически шепот, — е моят прапрачичо. Наричали са го Дивия Джак Тремонт, заради склонността му към хазарт и пиене.

Миранда застана точно зад момичетата.

— Значи вие сте кръстен на него? — Въпросът ѝ съдържаше остроумна ирония, която владееше до съвършенство.

— Да — отвърна. — За най-голямо разочарование на майка ми. Тя казваше, че това ме е белязало със склонностите на Дивия Джак. Надявала се е, че може да ме кръстят на нейния праичо, който е бил уважаван викарий.

— Как се е казвал? — попита Пипин.

Младият мъж потръпна.

— Не, само ще се смеете.

И трите поклатиха глави.

— Няма, обещаваме, лорд Джон.

— Орсън — довери им той.

Те незабавно се закискаха.

— И таз добра!

Джак им се ухили.

— Какво? Не мислите, че щях да бъда отличен Орсън или добър викарий?

Кикотът им прерасна в бурен смях.

— Нито едното! — отвърнаха те.

— Наистина, момичета — смъмри ги мис Портър. — Не виждам нищо смешно във възможността лорд Джон да бъде викарий.

— Нито пък аз — пошегува се той. — Както и да е, изглежда мис Портър смята, че бих станал добър пастор. Какво ще кажете, мис Портър?

— Би било по-добро приложение на талантите ви — отговори тя, взирайки се в него със сериозно изражение, но в очите ѝ, ако младият мъж не бъркаше, се забелязваше искрица страст, която противоречеше на думите ѝ.

Намек за онова, което бяха споделили в коридора.

Джак не можа да се сдържи.

— А какви са тези таланти?

Очите ѝ се разшириха и за един кратък миг магията отново ги завладя. Дамата изглежда щеше да каже нещо, както и в коридора, но Тали, която се бе отдалечила и се бе спряла пред друг портрет, я прекъсна.

— Джак, кой е това?

— Не си мислете, че ще се измъкнете толкова лесно, мис Портър — прошепна той, докато минаваше покрай нея, за да се присъедини към момичетата. Като погледна набързо към Миранда, видя как лека руменина покрива страните ѝ.

О, не, не беше сгрешил. Корсетът ѝ се отпускате, без значение дали тя го искаше, или не.

Отклони вниманието си от озадачаващата го червенокоска и вдигна поглед към портрета, който Тали гледаше.

— Това е лорд Албин Тремонт — обясни лорд Джон. — Живял е тук, преди леля ми Джозефин. Той е построил кулата, която е кръстена на него.

— Защо я е построил? — попита Пипин.

— За да може да вижда Франция по-добре, поне такава е историята — отвърна Джак.

— Изглежда много тъжен — каза Пипин.

— Похарчил е всяко пени, което е имал, за да построи тази кула.

— Да не е бил последовател на класиците? — поинтересува се мис Портър.

— Не — обясни домакинът им. — Нищо повече от мъж с разбито сърце. — Той погледна към нея през рамо. Тя се взираше в тъжното изражение на лорд Албин с частица разбиране в очите си. Дали мислеше за мъжа, чието копче още пазеше? Джак прогони мисълта от главата си и им разказа сърцераздирателната история на своя предшественик. — Историята започва с това, как Албин се влюбил в младо момиче от благородно френско семейство. Трябвало да се оженят, но когато се разбрало, че той страда от пристъпи — мисля, че са били припадъци — баща ѝ развалил годежа. Тя му писала и му обещала, че някак ще избяга от семейството си и ще дойде при него. Скоро след това пристигнала вест, че се е омъжила за друг и Албин бил лишен от всякаква надежда. Преместил се тук и построил кулата, за да наблюдава за нея. Можел да види Франция, и в известен смисъл любимата си, всеки път, щом небето било ясно. Умрял тук горе,

чакайки я. Когато го намерили, това било в ръката му — каза той и посочи миниатюрата, която висеше до огромния портрет.

Тали и Пипин погледнаха към мъжа, който бе прекарал живота си, чакайки невестата, която никога нямало да дойде, а после и към самата дама, въздъхвайки в един глас. Дори винаги практичната Фелисити се извърна и попи очи с ръкава си.

Но това, което го изненада, бе реакцията на мис Портър. Тя се отдръпна от тях и се взря шокирано в портрета.

— Какъв ужасен начин да пропилиеш живота си.

Джак почувства укора в думите ѝ. Сякаш бяха изречени от брат му или някой друг знатен, властен Тремонт.

— Смятате, че е трябвало да се откаже от единствената си любов?

Челото ѝ се сбърчи, когато погледна към лорд Албин.

— Предал се е, когато е построил тази кула, заключил се е вътре и се е отказал от възможността да се влюби отново.

В гласа ѝ имаше непогрешима горчивина и гняв, които пронизаха Джак чак до върховете на ботушите му. Това ли си мислеше тя за него? Че се е оттеглил в Тисълтън Парк победен и отчаян, за да се скрие от живота?

Смяташе, че презрението ѝ към него бе продиктувано от порочното му минало, но явно истинската причина бе фактът, че той привидно пропиляваше живота си, откакто бе напуснал Лондон.

Сигурно отначало бе така, но бе открил цел в Тисълтън Парк. Цел, за която малко хора биха предположили — дори и самият той. Такава, сепна се, като погледна високия часовник в ъгъла, към която трябваше да се върне възможно най-скоро. Независимо колко му тежеше последствията и без значение страхът от провал, който разкъсваше душата му. Но нямаше как да каже на мис Портър нищо от това. Че изобщо не е като далечния си братовчед на стената.

За едно обаче беше права — бе заключил сърцето си за любовта. Той познаваше силата ѝ. Знаеше как променя човек, как го прави безпомощен срещу капризите и обаянието на някоя жена.

Беше видял как бе променила стария му приятел Александър Денфорд с обичната му Емалийн, която буквално бе преобърнала живота на скучния барон. Ами Темпълтън, стария му другар за гуляи?

Той бе полудял по лейди Даяна и я преследва чак до Шотландия, противно на здравия разум.

И тогава Джак отправи поглед към мис Портър, погледна я истински и усети друг вид влечение, което му помогна да разбере старите си приятели малко по-добре. Такова, което го караше да иска да ѝ покаже що за мъж е в действителност, да ѝ позволи да хвърли бегъл поглед към характера и качества, които тази жена смяташе, че му липсват.

Но защо тя? Защо мис Портър? — запита се той. — *И защо сега?*

— Каква тъжна и ужасна загуба — казваше Миранда.

Тогава забеляза нещо различно в опечаления ѝ поглед. Съжаление, което разбираше много добре.

Тя не говореше за него или Албин. Откъде го знаеше, нямаше никаква представа, но бе сигурен, че има предвид себе си.

И проклетото копче.

Но защо изведнъж го обхвана ревност? Защо едно украшение го дразнеше толкова много? Защо самата мисъл, че друг мъж притежава сърцето ѝ, го разгневяваше?

— Вярвам, мис Портър — рече Джак, преди да успее да се възпре, със същата глупава неудържима страст, която бе накарала Албин да построи кулата, — че всички ние имаме своите кули, в които се крием. Албин просто е вдигнал своята така, че всички да я виждат. — Младият мъж спря за миг и погледна още веднъж към нещастно влюбения си роднина, преди да спре отново очи върху мис Портър, дяволските ѝ червени коси и очите ѝ, които говореха за живот, изпълнен със съжаления. — Както и да е, ако някоя жена би могла да изкуши бедния ми оглупял от любов роднина да излезе от затвора си, това щяхте да сте вие. — И кимна към миниатюрата до портрета на Албин. — Виждате, че и той е имал слабост към червенокоси.

След което Джак се поклони на дамите и излезе от залата.

По-скоро излетя.

ГЛАВА 7

Миранда продължи да се взира след Джек дълго, след като той изхвърча от Големия салон. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Прозорците в дългия коридор се разтресоха, когато вятърът отново се усили, предвещавайки нова буря.

Също като вихрушката от емоции, бушуваща вътре в нея.

— За какво беше всичко това? — попита Фелисити.

— Не знам — излъга Миранда, проклинайки се, задето е поела такъв риск — че бе послушала съвета на бавачката Рана. Светлина, как ли не! Животът ѝ почти се бе преобърнал наопаки.

Някак в хода на грандиозния ѝ експеримент нещо едва доловимо и опасно се бе случило между тях. Само миг в обятията му и помежду им отново се появи онази необяснима, осезаема връзка.

Младата жена потрепери и се зачуди какво щеше да стане, ако я бе целунал. Наистина ли си спомняше целувката ѝ, както твърдеше?

Както тя не можеше да забрави неговата?

— Мисля, че е време да се качваме горе и да довършим опаковането на багажа си — каза на момичетата, отправяйки последен поглед към лорд Албин.

Ами ако двамата с Джек наистина бяха прокълнати? Обречени един на друг до края на дните си?

Сякаш тъжните натрапчиви очи на Албин щяха да я последват извън стаята. Все едно ѝ се присмиваха от затвора си от дърво и маслени бои.

Всички ние имаме своите кули, в които се крием.

Миранда побърза да излезе от стаята. Наистина, тя изобщо не се криеше.

Е, може би съвсем малко. Смяната на името ѝ ѝ бе осигурила мястото при мис Емъри. Едно незначително премълчаване, за да получи работа и да запази почтеността си не означаваше, че се крие.

Тръгна бавно след момичетата, които заизкачваха стълбите.

Освен това вместо да сключи брак без любов, бе свободна да преследва мечтите си. Сега, след като навърши пълнолетие и получи наследството си, можеше да прави каквото си пожелае.

Какво изобщо знаеше Джак за нейния живот? Криеше се, друг път! Беше напълно освободена от ограниченията, които ръководеха живота на повечето жени.

И все пак, тъничък гласец вътре в нея оспори твърдението ѝ. *Свободна да върши какво?*

Тя се бе запътила към Кент, за да прекара остатъка от живота си като стара мома... отшелница. Със същия успех можеше да вземе наследството от баща си и да си построи собствена кула, както Албин.

О, да, ако тя беше свободна, то тогава Джак беше богат като Мидас.

Стигнаха до стаята си и Миранда остави момичетата да опаковат, след което изтича в малката си спалня и затвори вратата, която ги свързваше. Нямахше да отнеме много време да прибере малкото си вещи в старата обикновена чанта.

Наистина — помисли си, когато седна на леглото и се вгледа в намръщената жена от портрета над камината — *няма нищо лошо в криенето.*

Опитът ѝ да „заблести“, следвайки съвета на бавачката Рана, почти се бе превърнал в катастрофа. Момичетата я гледаха така, сякаш си бе загубила ума.

А ако трябваше да бъде честна, наистина бе мъничко полудяла. Напълно разбираемо за човек, който току-що е разбрал, че светът го смята за мъртъв.

Да бъде освободена от собствената си смърт — колко смешна мисъл. Но онова, което лъжата на баща ѝ бе причинила на Джак, не беше никак забавно. Той бе съсипан, отритнат от обществото, от семейството си и накрая прогонен тук в Тисълтън Парк.

Кажу ми коя си — нашепна ѝ странен тих глас. — *Кажу ми и го освободи.*

Миранда погледна към дамата в рамката и изрече:

— За какво би послужила истината?

Да му каже, че е жива? Че баща ѝ го е лъгал, както и нея?

Щеше да побеснее, и то с право. И после какво? Щеше ли да я презре отново?

Не че първият път я беше намразил, не мислеше, че е било така. И все пак дори погрешното предположение я нарани дълбоко.

Не, не можеше да каже истината на Джак. Но все пак не беше ли по-лошо да замълчи? Да го остави да продължи напред, порицаван от приятелите и семейството си? Може би, ако името му се изчистеше и възвърнеше репутацията си, би могъл да открие живот зад мрачните ограничения на тази къща и тъмното минало, което изглежда извираше от самите стени.

Тя погледна към сърдитата жена над камината. Небеса, да събере всички тези ужасни спомени от миналото и да ги изпрати на брата на Джак би било първото нещо, което би сторила, ако беше господарка на тази къща. Нека херцогът да се грижи за лудите си роднини.

Ако ти беше господарка на тази къща... — подразни я странният тих гласец. — Е, не е ли това прекрасна идея?

Миранда поклати глава. Нищо чудно, че всички твърдяха, че къщата е прокълната и обитавана от духове. Смяташе се за модерна дама, вярваща в разума и науката, но в тази древна купчина камъни наистина имаше нещо злоещо.

— Не бих приела, дори и да ми предложи — каза на дамата и съдейки по студения ѝ мрачен поглед, предположи, че и тя е била заточена тук — и то най-вероятно с основателна причина. — Не че очаквам да го направи след всички тези години.

Мили боже, какво ѝ ставаше? Говореше си с портрет! Стана и прекоси стаята, преднамерено обръщайки гръб на камината.

Но разбра, че не може толкова лесно да избяга от временната си лудост.

Помня целувката ѝ...

Признанието на Джак закънтя из разбърканите ѝ мисли като хор от тромпети.

Целувката ѝ! Миранда стисна устни и надзърна през рамо към портрета.

Въобразяваше ли си, или жената ѝ се присмиваше с леката извивка на устните си?

— Да, знам — продължи да говори. Той вероятно бе разказал измислена история на момичетата, тъй като ако наистина помнеше целувката на мис Мабърли, тогава защо възнамеряваше да целуне нея във фойето?

Защото ти си тя. И дори той да не го знае, има някои неща, които не можеш да скриеш от съдбата.

Съдба! Миранда се надсмя над подобна мисъл.

Тогава какво правиш тук?

Преди да успее да продължи с нелепия спор, вратата се отвори и Фелисити нахлу в стаята ѝ.

— Хрониките ми! — възкликна девойката. — Забравих ги. Знам, че казахте, че трябва да си останем в стаята, но мис Портър, оставих ги долу...

Младата възпитателка извъртя очи. Имаше съдба — и нейното име беше Фелисити.

— Съмнявам се, че някой ще им навреди — успокои я, като поведе момичето обратно към стаята му.

— Не се притеснявам, че някой ще ги вземе, мис Портър. Страхувам се да не ги прочете.

Миранда рязко спря. *Да ги прочете?*

Нещастното признание на Фелисити предизвика ужас в сърцето на учителката ѝ.

О, мили боже, ами ако Джак прочетеше написаното на онези страници?

... Мис Портър би била идеална съпруга за бивш развратник с ограничени средства като лорд Джон.

Ами ако си помислеше, че тя има нещо общо с пристигането им в Тисълтън Парк? Или още по-зле, че глупостите на Фелисити не са чак толкова лоша идея? Докато Джак все още успяваше да я разтрепери, бракът с подобен мъж беше немислим. Може лудостта на къщата да я бе разсеяла леко, но нямаше да снижи изискванията си за идеалния партньор.

Джентълмен във всеки един случай. Винаги почтен. Благороден и честен.

Мъж, чиято целувка...

Целувката му е без значение — каза си тя. Точно заради това трябваше да излезе от имението. Да избяга от тази лудост, преди Фелисити или съдбата да са успели с плана си.

Миранда се обърна към момичето.

— Къде точно ги остави?

— На малката масичка в библиотеката.

Младата жена кимна и наметна шала върху раменете си. Нямаше друг избор, освен да отиде да ги вземе.

Преди да е станало прекалено късно.

— Не излизайте от стаята — предупреди трите си поверенички, а после затвори врата зад себе си и безшумно слезе долу.

— Фелисити, наистина ли мислиш, че ще проработи? — прошепна Пипин, след като стъпките на мис Портър заглъхнаха по коридора.

Братовчедката ѝ кимна.

— Разбира се. Видя ли ги тази вечер? Джак постоянно я гледаше, а когато се сблъскаха на стълбите... беше толкова романтично. Бих се обзаложила на една четвърт от месечната си издръжка, че ако прекарат още малко време заедно, накрая ще се оженят.

Тали се изправи в леглото.

— Може и да е истина, но тази вечер имаше нещо повече от твоето сватосване, Фелисити. Мисля, че биха се влюбили, ако не беше... не беше...

— Ако не беше какво? — попита Пипин.

— Не знам — призна момичето. — Но нещо друго се случи тази вечер. Нещо, което пропускаме.

— Единственото, което ни липсва, е още време — каза Фелисити, мръщейки се към вратата. — Мис Портър е твърдо решена да си заминем. Трябва да има начин да удължим престоя си.

Сестра ѝ задъвка долната си устна и помисли няколко секунди. Внезапно хубавите ѝ черти засияха.

— Херцогиньо, спомняш ли си, когато трябваше да отпътуваме от Виена, а бавачката Биргит не искаше?

— Ъ-хъ — кимна Фелисити разсеяно, докато обикаляше наоколо, опитвайки да измисли нов план за атака.

Тали продължи:

— Тя подкупи коняря да направи така, че конят да изглежда окуцал, за да не можем да тръгнем още няколко дни.

Малката сватовница спря, завъртя се и погледна сестра си развълнувано.

— Спомням си. Накара момчето да направи нещо с подковата. — Обърна се към лудата си по конете братовчедка: — Пипин, ти можеш да го направиш.

— Да направя какво?

— Да накараш един от конете да окуцее.

Момичето скочи от леглото при тези думи.

— Няма да нараня никой от скъпите коне на татко.

Фелисити поклати глава.

— Никой не иска да нараняваш горкото животно, само ще му попречиш да тегли каретата, която мистър Стилингс докара. — Херцогинята задърпа братовчедката си към канапето и я настани на него. — Помисли. Какво можеш да направиш — и за да й угоди добави, — което няма да нарани конете?

Пипин погледна първо едната сестра, после другата. Не беше толкова сигурна за цялата тази работа със сватосването, но това беше много важно за Фелисити и Тали. А и мис Портър изглеждаше различно тази вечер, а Джак... Тя въздъхна. Джак може и да беше малко стар, но много чаровен.

— Предполагам — започна, а другите две момичета се наведоха по-близо, за да я чуват, — ако се промъкнем до конюшните и...

Само надолу по стълбите и до библиотеката — каза си Миранда. Щеше да вземе „Хрониките“ на Фелисити и да се върне, преди...

Преди да се натъкне на Джак.

Тя уви шала си по-стегнато.

Кажу му... кажи му истината — сякаш й нашепваха стените на къщата.

Дължеше му го. Щеше да освободи и него, и себе си.

А ако той искаше да я целуне — е, тогава...

Миранда внезапно спря. *Няма да има никакви целувки. Нито каквото и да е друго — смъмри се строго. Щеше да му каже истината и да продължи живота си в Кент. Където щеше да прекара остатъка от дните си, криейки се. Или изграждайки кула...*

Небеса, трябваше да си тръгне от тази къща или щеше да полудее също като повечето Тремонт.

Долу, от тъмните дълбини на къщата, долетя звук, който я изкара от унеса ѝ и изпрати тръпка на страх по гръбнака ѝ. Толкова силна, че се вкопчи в парапета, за да не падне по стълбите като бедната Изолда.

От библиотеката долетяха високи и гневни гласове.

Което едва ли щеше да я спре, ако едната страна в разгорещения спор не бе жена.

Жена?

— Как така нямаш парите? — питаше Джак, а дълбокият му глас се разнесе през солидната врата. — Как ще платя на Дашуел без златото, което ми обеща?

— Джак, скъпи, направих всичко по силите си — отговори дамата.

Жена? Тук имаше жена? И той искаше пари от нея?

Миранда стисна устни. Сър Норис беше прав. Джак Тремонт не беше никакъв джентълмен.

— Всичко по силите ти не е достатъчно — каза той. — Обеща ми да намериш парите до седмица, а това време отдавна мина, мадам.

— Не мога да направя пари от въздуха — тросна се събеседницата му. — Освен това знам от сигурен източник, че ни следят. Не е никак лесно да идвам и да си отивам.

— Следят ни? Глупости. Наоколо няма никого.

Мъжът спря за миг и Миранда отново усети студената тръпка по гърба си.

Никой, освен неочаквано пристигнала стара мома и три момичета. Пое си бавно и дълбоко дъх. Лорд Джон със сигурност не можеше да си мисли, че имат нещо общо с проблемите му.

Каквито и да бяха те.

Любопитството ѝ я накара да се приближи, като слезе няколко стъпала по-надолу. Каза си, че трябва да разкрие тази загадка дори и само за да се увери, че момичетата няма да се окажат забъркани в някакъв скандал. Но честно казано, това, което искаше да знае, бе истината за Джак.

— Ами съпругът ти — предложи той. — Със сигурност разполага с парите, нали, госпожо Пим?

— О, сега за теб съм просто госпожа Пим! Доста интересно, предвид начина, по който стоят нещата между нас.

— Не мисля — отвърна ѝ, — че можеш да използваш близостта ни, за да се измъкнеш от задълженията си.

Дамата беше омъжена? И дължеше пари на Джак?

Защитническото чувство, което изпитваше Миранда — макар през цялото време да бе подозирала, че нещо не е наред в тази къща — силно я подразни.

Какво очакваше? Развратникът винаги си...

Джак отново повиши тон.

— Златото ми, госпожо Пим. Без повече оспорване и отлагане.

Но за какво би могло да му е нужно злато? Изнудване? Дългове? Тя погледна към прозорците и помисли за нощните му набези. След като Канала беше едва ли не в задния му двор, сигурно се бе забъркал с контрабанда.

Бавно се плъзна по останалите стълби, придържайки се към сенките, а очите ѝ останаха приковани към вратата на библиотеката, докато Джак продължаваше с тирадата си.

— Стиснатото старо копеле, за което се омъжи, има парите. И двамата с теб знаем това. Как смееш да идваш тук и да ми заявяваш, че нямаш златото, което ми е нужно? Бях достатъчно търпелив с теб, но вече край. Залогът е твърде голям.

Разговорът продължи, но Миранда не можеше да чува добре, затова се приближи.

„Хрониките“ на Фелисити бяха забравени. Страхът ѝ, че той ще прочете размислите на една ученичка — които сега изглеждаха съвсем невинни — беше изместен от драмата, която се разиграваше вътре в стаята.

— Скъпото ми момче, ще ти намеря парите, но не и докато не разбере, че ти...

Миранда се приближи още малко, но видя как мистър Джоунс се появява от сенките и се насочва към нея.

— Какво правите тук, мис? — каза той и я хвана.

— Пуснете ме — изсъска тя и се задърпа, като посочи към вратата. — Чух... това е...

Гласовете в библиотеката незабавно секнаха. Сърцето на Миранда прескочи един удар, когато вратата се отвори. Какво я интересуваше, че в къщата на Джак се намираще нечия чужда съпруга — освен общата неуместност на ситуацията?

Но поради хиляди причини, никоя от които не разбираше, я интересуваше. Внезапно и силно. Той беше вътре с омъжена жена. Която изнудваше за цяло състояние в злато.

Какво беше казал баща ѝ, когато я отпрати? *Развратникът винаги си остава развратник. Ще пропилее парите ти и ще разбие сърцето ти.*

Но при всичко на което си представяше, че ще стане свидетел, за нейно изумление Джак излезе небрежно, сякаш нямаше нищо нередно. Очите му се разшириха, когато видя, че секретарят му я държи притисната до стената.

— Мистър Джоунс, какво означава всичко това? — попита той.
— Пуснете мис Портър незабавно.

— Но тя щеше...

— Бруно! — нареди. — Пусни я!

Едрият мъж въздъхна тежко и неохотно го направи.

Миранда се отърси от продължителната му хватка.

— Мис Портър, има ли някакъв проблем? — попита Джак, сякаш изведнъж се бе превърнал в най-загрижения и внимателен домакин.

Тя игнорира въпроса му и прелетя покрай него, като нахлу в библиотеката, страхувайки се от онова, което щеше да завари.

Или по-скоро кого.

Но за нейна изненада, стаята беше празна.

Огромният трон все още си стоеше в ъгъла. Лавиците с книги бяха наредени покрай стените. Бюрото му бе отрупано със счетоводни книги и кореспонденция.

И не се виждаше никой.

Миранда се завъртя.

— Къде е тя?

Джак повдигна въпросително вежда.

— Къде е кой?

Младата жена преброди стаята, поглеждайки зад трона и под бюрото.

— Къде сте я скрил?

— Мис Портър, не знам за какво говорите. Тъкмо работех върху сметките си, когато чух гласа ви в коридора.

Учителката сложи ръце на кръста си.

— Лорд Джон, знам какво чух. И това беше женски глас. В тази стая. А вие спорехте с нея.

Той има нахалството да поклати глава.

— Скъпа мис Портър, имам свое правило да не споря с дами. Може би просто сте си въобразила...

— Милорд, не съм склонна да си фантазирам.

Мъжът я измери с поглед — от стегнатия кок до върховете на износените ѝ пантофки.

— Не бих си го и помислил.

Миранда пое дълбоко дъх. А бе имала намерение да освободи този негодник.

Отново огледа библиотеката и този път погледът ѝ се спря на големия прозорец, който, както предположи, водеше към градините.

Прекоси бързо стаята, дръпна завесите и опита да го отвори. Но колкото ѝ да се мъчеше, не успя да го помръдне.

Мошеникът застана до нея.

— Мис Портър, ако имате нужда от свеж въздух, бих ви посъветвал да излезете през входната врата. Този прозорец вероятно не е бил отварян от цял век.

Миранда раздражено изстена.

— Какво направихте с нея?

Лорд Джон отправи объркан поглед към секретаря си, който гледаше по подобен начин.

— Мис Портър, вероятно денят е бил прекалено изморителен за вас. Защо не седнете, а аз ще изпратя мистър Джоунс за нещо тонизиращо.

— Нямам нужда от освежаване — тросна се тя. — Къде сте я скрил?

Когато никой не ѝ отговори, се върна във фойето и заразглежда входната врата, която все още бе залостена за през нощта.

Зад гърба ѝ Джак каза:

— Както виждате, единствената жена долу сте вие. — Той затвори вратата и тръгна към нея. — А какво ви накара да напуснете убежището на стаята си, мис Портър? — Очите му отново я обходиха и на устните му се появи лека усмивка.

Миранда се огледа и осъзна, че мистър Джоунс го няма. Отново се бе слял със сенките, от които се бе появил по-рано, което означаваше, че е сама с Джак.

Сама с един развратник.

— Щом искате да знаете — отвърна му, — слязох долу, защото Фелисити забрави тетрадката си и се притесняваше за благополучието ѝ.

След което профуча покрай него, взе я от масичката и я вдигна, за да му я покаже, сякаш доказваше твърдението си.

— Вътре трябва да има нещо изключително важно, за да ви накара да се промъкнете долу и да я вземете. Искате ли да споделите съдържанието ѝ с мен?

— Определено не! — каза язвително и едновременно с това я скри зад себе си. — Това е личният дневник на мис Лангли и не е предназначен за забавление на околните.

Той сви рамене, ухили се и се опита да надзърне зад нея.

Миранда заотстъпва назад, докато гърбът ѝ не опря в стената и се окажа в капан.

Джак се приближи толкова, че тя можеше да види как брадата му бе започнала да набожда и да усети топлината на дъха му върху челото си. Тялото ѝ не желаше да послуша разума, нито да си спомни, че той е развратник от най-лошия вид, и изглежда се радваше на близостта му.

Заля я обезпокоителна вълна от желание. Бедрата ѝ се стегнаха, когато я придърпа по-близо. Сърцето ѝ заби шумно, като градски глашатай, нетърпеливо да събуди всеки нерв в нея.

— Разкажи ми за него — каза Джак. Това не беше въпрос, а по-скоро заповед.

— За к-к-кого? — заекна тя.

— За него. Този с липсващото копче.

Миранда поклати глава, а погледът ѝ се закова върху сакото му и обикновените копчета върху него, които висяха от протритите конци.

— Той не е важен.

Най-малкото сега... непочтеният подлец.

— Мис Портър, вие сте много неща, но не и добър лъжец. — И още повече се приближи. — Разкажете ми за този мъж, който така ви е завладял.

— Не е направил нищо подобно. Както казах, той не е...

— Целувал ли ви е?

— Ка-а-кво?

— Целувал ли ви е? — попита, взирайки се в устните ѝ. — Все още ли си спомняте целувката му?

Тя стисна „Хрониките“ с една ръка, а другата вдигна към устните си и поклати глава.

Джак се ухили.

— Значи ви е целунал.

— Само веднъж — издърдори, опитвайки се да го заобиколи. Той вдигна ръка и я постави на стената до нея. От другата ѝ страна бюфетът препречваше пътя ѝ. — Само веднъж и, както казах, нямаше...

— Сигурно целувката ви е харесала, щом пазите копчето му.

— Лорд Джон — запротестира Миранда. В коридора изведнъж стана ужасно горещо — от топлината на тялото му, притиснато толкова близо... и спомена за целувката, който винаги я караше да се изчервява... и да се вълнува...

— Джак — каза ѝ мъжът.

— Ка-а-кво? — Вдигна поглед към него, но беше трудно да го гледа, без да се взира в устните му.

Тези опасни, изкустителни устни.

— Наричайте ме Джак.

— Това не би било прилично.

— Мисля, че сте оставила благоприличието си горе, когато сте решила да се размотавате из къщата ми посред нощ.

Този път думите му бяха като милувка. Те я дразнеха и предлагаха нещо, което тя знаеше, че е по-добре да не приема.

Последния път, в който я бе целунал, бе разбил живота ѝ.

Какво повече можеше да направи един мъж на жена?

Миранда преглътна и си помисли, че ако някой можеше да отговори на този въпрос, то това бе Джак.

И тогава, за неин ужас, лорд Джон реши да ѝ покаже.

— Приближете се, мис Портър — прошепна, а очите му бяха потъмнели и изпълнени с обещания. — Обзалагам се, че мога да ви целуна така, че неверният ви любовник да се превърне в далечен, жалък спомен.

Младата жена потрепери при хипнотизиращата му закана. Той я изпитваше и дразнеше.

Разсейваше я.

Разсейваше я?

Миранда се скова. Отвратителният звяр преднамерено ѝ отклоняваше вниманието. Както бе правил през цялата вечер.

Това определено обясняваше внезапната му трансформация от груб простак в любезен домакин.

О, да, великите истории, грижливо проведената обиколка из къщата, лекият флирт, всичко бе дирижирано така, че да не забележи несъответствията.

Секретарят, който изглеждаше като боксьор, прекалено приличният лондонски иконом. Без икономка, без прислужници. Ами самият джентълмен? Мъж, който яздеше из околността по всяко време на денонощието? Живееше бедно в разнебитена къща, когато чарът му някога го бе направил любимец на обществото? Този, който изискваше цяло състояние злато от омъжена жена?

А тя го бе защитила пред сър Норис.

Смяташе да му каже... нямаше значение какво смяташе да му каже.

Миранда никога не се бе чувствала като такава глупачка. Джак Тремонт бе най-презреният развратник, който някога бе живял.

— Отдръпнете се от пътя ми — настоя тя и се опита да се мушне покрай него.

Той прегради пролуката помежду им и сведе устни към нейните.

— Мис Портър, мислех, че сме постигнали съгласие, разбирателство...

Младата жена не го остави да довърши. Вместо това постави свободната си ръка върху гърдите му и силно го избута. Изненадата беше достатъчна, за да го извади от равновесие, но само за кратко и недостатъчно, за да ѝ осигури мястото, от което имаше нужда, за да избяга. Затова Миранда извади „Хрониките“ на Фелисити и им намери по-добро приложение от сватосването.

Стовари тетрадката върху главата му със силно тупване.

— Бих умряла, преди да попадна в капана ти, Джак Тремонт — каза тя, като се шмугна покрай него, прекоси фоайето като светкавица от муселин и изкачи стълбите по две наведнъж.

Не знаеше каква магия е обхванала къщата и не я интересуваше. Щяха да си тръгнат още призори и с всяка миля, която оставяха между

себе си и Тисълтън Парк, щеше да отправя благодарствена молитва задето не се бе омъжила за този простак.

Но когато стигна до вратата на стаята си, спря за миг и погледна към тъмнината зад себе си. Сърцето ѝ все още препускаше от желанието, което той толкова умело бе предизвикал у нея.

При цялото ѝ възмущение и всичките морални поучения, дълбоко в себе си знаеше, че най-лошото от всичко бе, че отчаяно ѝ се искаше да я целуне.

И част от нея съжаляваше, че не му бе позволила да я заблуждава още няколко минути.

Бърдуел и Бруно се появиха от противоположните страни на фойето и ниският им смях свидетелстваше, че бяха видели повече от достатъчно от срещата му с мис Портър.

— Не виждам кое е толкова смешно — измърмори младият мъж, докато потъркваше главата си. Малката лисичка здраво го беше халосала.

— Добре я уплашихте, а, милорд? — подсмихна се Бруно. — Изглежда ви видя сметката. Ще заложа парите си на нея следващия път, когато се решите на няколко рунда.

Работодателят му го изгледа свирепо.

— Тя е необикновена дама.

— Защото не падна в краката ви ли, милорд? — попита Бърдуел. — По-скоро подозирам, че дамата притежава рядък интелект.

— Прекалено е интелигентна — каза Джак и вдигна поглед към тъмното стълбище, като им даде знак да го последват в усамотението на библиотеката. — Колко смятате, че е чула?

Бруно поклати глава.

— Трудно е да се каже. Но определено душеше наоколо. Слезе на пръсти по стълбите. Не я чух, докато не се озова точно до мен.

— Не сте заспал отново, нали, мистър Джоунс? — попита Бърдуел.

— Заспал? — кресна секретарят. — От всички обидни...

— Нямаше да е за първи път — отбеляза икономът.

— Милорд — запротестира Бруно.

Джак вдигна ръка, прекратявайки препирнята им. Поне засега.

— Всичко, което ме интересува, е колко е чула — очевидно е било достатъчно, за да знае, че не съм бил сам.

— В защита на мистър Джоунс — каза Бърдуел — и вие не бяхте особено дискретен. Учудвам се, че сър Норис все още не е пристигнал с надеждата да ви хване най-накрая.

— Това би бил забележителен ден — отвърна Джак и се изсмя кратко. — Колкото и досаден да е съседът ни, не е и наполовина обезпокоителен, колкото мис Портър и повереничките ѝ. Какво, по дяволите, правеше тя долу? Тетрадката беше само извинение. Изобщо не ѝ повярвах.

— Трудно е да се довериш на жена, която може да те обезсърчи така — намеси се Бруно. — Не мислите, че са я изпратили, за да ви наблюдава, нали?

Бърдуел бясно заклати глава, преди Джак да успее да отговори.

— Това е нелепо, мистър Джоунс. Що за жена би използвала три невинни момичета в подобна измама? Не, невъзможно е да е изпратена тук от враговете ни.

Джак не беше толкова убеден. Мис Портър бе преобърнала живота му с червената си коса и хапливите си забележки. Можеше ли да е толкова разсеян, че да сбърка измамния блясък в очите ѝ с желание?

Бе използвал чара си върху безброй дами, за да постигне целите си. Защо и една жена да не може да постъпва по същия начин?

— Смятате ли, че ни наблюдават, милорд? — прошепна Бруно. — Както каза Нейна Светлост?

Лорд Джон погледна към тъмнината зад вратата на библиотеката.

— Не знам. Но смятам да разбера.

— Мис Портър и младите дами ще си тръгнат призори — намеси се Бърдуел, продължавайки да защитава гостенките им. — Дори и да е чула нещо съм сигурен, че е стигнала до грешно заключение, имайки предвид всеизвестната ви репутация.

Младият мъж сви рамене при уверенията на иконома си. Ако мис Портър бе чула прекалено много — е, тогава... не искаше да мисли за онова, което би се наложило да направят.

Не че Бруно би се възпротивил на подобно развитие на нещата.

— Все още мисля, че трябва да ги затворим в сандъци и да ги продадем на Даш, преди да са разкрили за какво става дума. Освен

това златото би било добре дошло, след като не получихме обещаното.

— Даш е приемал честната ми дума и преди. Нека се надяваме, че ще е в щедро настроение, когато пристигне — каза Джак. — Междувременно, трябва да отида да запаля фенерите и да опитаме да го примамам да прекоси Канала, въпреки че ни връхлита нова буря. Товарът е нужен повече от всякога.

— Ами ако пак я хвана да души наоколо? — попита Бруно.

Господарят на къщата направи всичко по силите си да игнорира надеждата в гласа на секретаря.

— Е, ще му мислим, когато се случи.

Бруно радостно потърка ръце.

— Тогава ще приготвя сандъците. — Но погледна към възмутения Бърдуел и добави: — Просто за всеки случай.

ГЛАВА 8

— Дами, довършете закуската си и да потегляме — каза Миранда на повереничките си, които видимо се бавеха.

Момичетата забиха погледи в храната си и продължиха да ядат от апетитното пиршество, което мистър Бърдуел бе приготвил за тях. Дори Пипин, на която можеше да се разчита да опразни няколко чинии, беше необичайно мудна.

Младата жена реши, че са кисели заради неуспеха си със сватовничеството.

От друга страна, предстоящото отпътуване неизмеримо повишаваше нейното настроение.

— Закуската е чудесна, мистър Бърдуел. Лорд Джон има превъзходен готвач — каза тя. — Моля, предайте му нашите комплименти.

Икономът се поклони леко.

— Всъщност, аз готвя, мис.

Миранда вдигна поглед. Тъкмо си мислеше, че нищо повече не би могло да я изненада в това домакинство и ето ти ново разкритие.

— Вие, мистър Бърдуел? — попита Фелисити. — Къде сте се научил да готвите?

— Баща ми беше готвач при херцога на Хавърфорд. Учил съм се от него.

— Тогава защо работите като иконом при лорд Джон? — Можеше да се разчита на Тали да зададе въпроса, от който се вълнуваха всички.

Възрастният мъж ѝ се усмихна.

— Майка ми беше икономка в Хавърфорд Хаус. Може да се каже, че притежавам много умения.

— Израснал сте в домакинството на херцога на Хавърфорд? — попита Фелисити скептично. — Но те живеят на север във великолепно имение, ако може да се вярва на *Пътеводителя на мистър Билингсуърт*, докато Тисълтън Парк е... е...

— Изключително западнал? — предложи Бърдуел.

— Точно така — съгласи се Херцогинята, нехаейки за учтивостта както обикновено. — Смятам, че бихте могли да работите където си поискате.

— Животът невинаги протича така, както сме го планирали, мис Лангли. Без значение колко здраво мислим, че държим нещата в ръцете си.

Безвъзвратното примирение в изявлението му накара Миранда да спре. Изглежда икономът на Джак имаше своя собствена тайна — нещо значимо, което го държеше далеч от изисканите почтени домове в Лондон и възвишените простори на Хавърфорд Хаус.

Тя погледна любезния възрастен мъж и осъзна, че може би Бърдуел не беше толкова не на място в Тисълтън Парк, колкото изглеждаше.

— Вече не поддържате контакти с Хавърфорд Хаус, нали? — попита Фелисити през рамо.

— Не, мис — отвърна Бърдуел. — Не поддържам.

Това беше доказателство за Миранда — привидно невинният иконом също криеше тъмна тайна. Имаше ли нещо в тази къща, което да не бе забулено в мистерия?

Херцогинята изпусна една въздишка.

— Какво нещастие. Надявах се, че бихте могъл да ми дадете информация за наследника на настоящия херцог.

Икономът направи всичко по силите си да прикрие многозначителната усмивка, породена от упоритостта на момичето.

— А как сте се озовали тук, мистър Бърдуел? — попита Тали. И тя, както сестра си, бе изключително любопитна.

Възрастният човек се приближи до масата и напълни чашите им с чай.

— Преди това работех за брата на Негова Светлост, херцогът на Паркъртън, в лондонската му резиденция. Когато на лорд Джон му беше... — мъжът спря и допълни чашата на мис Портър — дадена възможност да живее тук, аз дойдох с него. Изглежда тук имаха най-голяма нужда от мен.

— Е, аз лично се радвам, че сте тук — каза му Пипин. — Не бих искала да стана свидетел на това, в което би превърнал кухнята мистър Джоунс.

— Както и аз — съгласи се Бърдуел и съвсем нехарактерно за него, избухна в смях при тази забележка.

Скоро и момичетата се закискаха, а Миранда трябваше да потисне една усмивка при мисълта за едрия и мрачен мистър Джоунс, който размята тенджери и тигани.

Веселието им продължи кратко, докато Тали не се обърна с кисело изражение към учителката им.

— Мис Портър, размислете. Наистина бих искала да довърша скицата си на кулата на Албин — оплака се тя. — Още няколко часа и ще мога да уловя същината на обстановката.

— Ще се наложи да разчиташ на паметта и въображението си — отвърна Миранда, неподатлива на молбите и маневрите им за малко повече време в Тисълтън Парк. Отправяха молба след молба да удължат престоя си, откакто ги бе вдигнала от леглата преди изгрев.

Разочарованието им нарасна още повече, когато слязоха в трапезарията и откриха, че закуската е сервирана само за четирима.

Очевидно, домакинът им нямаше да се присъедини към тях.

— Джак със сигурност ще ни помисли за невъзпитани, ако не се сбогуваме с него подобаващо. Ще се отрази зле и на репутацията на мис Емъри — настоя Фелисити. Тя погледна през рамо към иконома, който стоеше в ъгъла. — Мистър Бърдуел, лорд Джон не става ли рано? Вчера по това време вече беше буден.

— Доста необичайно за него, мис Лангли — отвърна възрастният мъж.

Почти всеки и всичко в Тисълтън Парк беше необичайно, помисли си Миранда.

Бърдуел се приближи до бюфета, подреди чиниите и събра празната посуда.

— Лорд Джон предпочита да се придържа към градския режим и спи до обяд — обясни той, давайки им възможност да се измъкнат, докато лъвът беше все още в бърлогата си — или в този случай, в леглото си.

— Лорд Джон ще ни разбере, ако сме си отишли, преди да се е събудил — каза им Миранда. — И, не, Фелисити, няма да слушам повече аргументи, свързани с приличие, тъй като написах бележка, в която изразявам нашата признателност. Мистър Бърдуел ще я предаде на домакина ни.

Тя погледна към часовника над камината и въздъхна.

— Наистина, момичета, не ви е присъщо да се мотаєте толкова над храната си. Мистър Сталингс ме увери, че каретата ще е готова и ако искаме да стигнем у лейди Калдекот надвечер, ще трябва да тръгнем незабавно.

Повереничките ѝ се спогледаха и младата жена предположи, че се подтикват една друга към последен отчаян опит да я накарат да си промени решението.

Твърде късно е за това — помисли, когато вратата на трапезарията се отвори и кочияшът им влезе с шапка в ръка.

— Ъ, мадам?

— О, мистър Сталингс, точно навреме — рече Миранда и се изправи. — Радвам се да разбера, че някой спазва графика ни тази сутрин. Ако всичко е готово, тогава ние с дамите ще...

— Там е работата, мадам — каза той, прекъсвайки потока от думи. — Има малък проблем.

Тръпка, подобна на тази от изминалата нощ, премина по тялото ѝ.

Човекът кимна към вратата.

— Бих искал да обсъдя нещо с вас, мадам.

При зловецкия му тон, мис Портър настръхна и съвсем забрави да сгъне салфетката си и да я постави на място. Вместо това парчето плат падна на пода, когато тя забърза след мъжа.

— Какво се е случило, мистър Сталингс? — попита, щом вратата на трапезарията се затвори зад нея и стигнаха до дъното на фойето, далеч от любопитни очи.

— Става въпрос за коня водач. Едната му подкова е паднала.

— Подковата му е паднала? — Миранда поклати глава. Дори при скромните ѝ познания относно конете това ѝ се стори странно. — Как се е случило?

— В недоумение съм, мадам. На конете не им падат подковите просто така. Не и ако са добре забити в копитата им.

През антрето се понесе течение и донесе със себе си тръпки на лошо предчувствие.

— Можете ли да я сложите обратно?

Той повдигна рамене.

— Това е най-странното. Не мога дори да намеря проклетото нещо. Извинете ме за израза, мадам.

Миранда махна с ръка при извинението му. Самата тя си мислеше същото.

— Как е възможно на коня да му падне подковата и още повече, да изчезне?

Стилингс се наведе.

— Мисля, че това място наистина е прокълнато.

— Сър, силно се съмнявам, че едно проклятие би повлияло на конска подкова.

Мъжът изсумтя, сякаш подобни неща очевидно бяха много над нейната компетентност, макар Миранда да имаше съвсем друга теория за неочаквания проблем.

Дивият Джак Тремонт.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Как ще намерим нова подкова?

Възможно най-бързо.

— Конярчето каза, че най-близкият ковач е в Хейстингс.

— Хейстингс! Със сигурност трябва да има някой по-близо!

Човекът поклати глава.

— Старият ковач починал преди около четири месеца, а чиракът му по-скоро ще скопи горкото животно, отколкото да му сложи добра подкова.

— Сигурно може да сложи временна... — предложи тя.

Стилингс изглеждаше ужасен, че дамата дори обмисля подобна възможност. Би било много по-лесно, ако кочияшът на графа не се грижеше за конете, сякаш бяха наследниците на титлата и богатството.

— Или може би можем да впрегнем два от конете и да се движим бавно. Казахте, че каретата, която сте намерил, не е голяма колкото...

Съдейки по възмутеното изражение на мъжа, със същия успех можеше да му предложи да ги използват, за да издърпат дъба от пътя. Та те бяха просто коне!

Но не и за кочияша им и със сигурност не и за графа на Станбрук. Ако нещо се случеше на животните, вината щеше да бъде стоварена директно върху широките рамене на Стилингс. Той със сигурност щеше да бъде уволнен. Графът беше известен с това, че бе

много по-загрижен за животните си, отколкото за земите или семейството си.

Младата жена се съмняваше, че безопасността на дъщеря му би имала някакво значение в случая.

Междувременно Стилингс пристъпваше от крак на крак и местеше шапката си от едната ръка в другата.

— Знам, че сте нетърпелива да тръгнем, но не виждам друг начин, освен да отида да доведа ковача.

— Да, да — съгласи се Миранда. — Колко време смятате, че ще отнеме?

— Цялата сутрин, за да стигна дотам — отвърна той. — Следобеда, за да се върна. Ще се погрижим за подковаването и утре ще можем да тръгнем. — Като видя шокирания израз на лицето ѝ, добави: — Още призори, мадам. Обещавам ви.

Прииска ѝ се да изстене. Още един ден? Можеше да си представи какви пакости щяха да измислят момичетата през това време.

Да не споменаваме и домакина им.

— Тогава е най-добре да тръгвате, мистър Стилингс — каза му тя.

Мъжът кимна и се отдалечи.

Миранда се обърна и видя, че лорд Джон стои на стълбището и гледа към нея. Беше облечен със същите дрехи като предишната вечер, само че омачкани и раздърпани. Изглеждаше така, сякаш е будувал цяла нощ.

А ако е бил буден през нощта...

— Проблеми, мис Портър?

Сякаш не знаеше. Не би се учудила, ако той самият е махнал подковата. Но поради каква причина?

Гневните му думи от предишната вечер прозвучаха в ушите ѝ. *Бях достатъчно търпелив с теб, но вече край. Залогът е твърде голям.*

Злато. Пари. Младата жена направи всичко по силите си, за да успокои пренебрежливото си сърце и обърканите си мисли. Ами ако той смяташе да получи парите от тях?

— Проблем с единия от конете — каза тя и изтри ръце в полата си, без да вдига очи към него, страхувайки се, че той ще забележи

въпросите... и обвиненията... в тях. — Един от конете ни е загубил подкова и кочияшът ни отиде да доведе ковач, за да отстрани проблема. Графът е изключително придирчив относно животните си и се страхувам, че ще трябва да ви се натрапим за още един ден.

Джак се спусна по стълбите и застана пред нея.

— Ковач? Но това означава, че ще трябва...

— Да, изглежда ще трябва да отиде до Хейстингс. — Миранда си пое дълбоко дъх. — Ако нашето проточило се присъствие в дома ви е неудобство за вас, тогава може би бихме могли да намерим подслон другаде...

Мъжът изглеждаше наистина вбесен. Прекара ръка през разбърканата си коса и поклати глава, оставяйки я все така рошава. Наистина беше добър актьор, тъй като почти я бе убедил, че е крайно недоволен от настоящия развой на събитията.

— Може би странноприемницата не е толкова зле, колкото смята мистър Бърдуел и ще можем да се преместим...

— Не — прекъсна я и се насили да се усмихне. — Мис Портър, няма нужда да напускате Тисълтън Парк само защото това означава да прекарам още един ден в компанията ви. — И отново прекара ръка през тъмната си коса. — Знам, че след снощи... е, трябва да се извиня, че се държах като пълен простак. Поведението ми беше непростимо. Моля, позволете ми да се реванширам днес, като...

— Да се реванширате за какво? — долетя въпрос зад тях.

Миранда се обърна и видя момичетата да стоят на вратата на трапезарията. Имайки предвид начина, по който се бяха ухилили, можеше да си представи колко са чули.

Повече от достатъчно.

— Трябва да се реванширам за внезапното си оттегляне снощи — обясни той. — Изглежда ще останете още ден и тъкмо щях да ви предложа излет или пикник до кулата, ако желаете.

— Ще останем? — възкликна Тали. — О, това е чудесно.

— Може да довършиш скицата си — отбеляза Фелисити.

— Лорд Джон беше повече от любезен — каза им Миранда. — Но съм сигурна, че няма нужда да бъде притесняван с нашето пристигане и заминаване. Освен това не ни е нужен придружител — вчера съвсем лесно намерихме пътя и сами. Благодаря ви много.

Домакинът им, освен извинение, явно в торбата си с трикове бе намерил и добрите си маниери.

— Мис Портър, бих бил съкрушен, ако някоя от вас остане с впечатлението, че съм лош домакин. Смятам, че е заложена моята чест. Да не споменавам и описанието на мистър Билингсуърт, което трябва да...

— Едва вчера казахте, че той е пълен глупак — напомни му тя. Джак се ухили.

— Дори и един глупак може да е прав от време на време.

Миранда стисна ръце в юмруци. Невъзможен мъж. Можеше да извърти думите и на светец.

Отстоявайки позицията си, тя каза:

— Милорд, наистина не е нужно.

Лорд Джон се приближи.

— Скъпа мис Портър, досега трябваше да сте разбрала, че компромисите не са ми в природата. — Той има дързостта да ѝ намигне, после се завъртя на пети и се запъти към трапезарията. — Бърдуел! Бърдуел! — извика. — Имаме нужда от храна за пикник, добри ми човече. — После се обърна към Миранда и добави заради нея: — Благоприличен.

— Хм. — Тя се зачуди дали подобно нещо бе възможно в Тисълтън Парк. Пикник при кулата. Иронията на предложението не ѝ убягна.

Младата жена изправи рамене и се приготви за битка. Ако си мислеше, че една изгубена подкова ще му спечели достатъчно време, за да се добере до онова, което търсеше, жестоко се лъжеше.

През изминалата нощ, освен липсващата подкова, той бе загубил и правата над сърцето ѝ.

Джак поведе гостенките си по пътеката към кулата. По-добре така, отколкото да ги остави свободно да се разхождат из имота му. Не смяташе, че момичетата имат нещо общо с мистериозното им необичайно нахлуване в живота му. Бащата на Пипин, графът на Станбрук, беше прекалено обсебен от конете, за да бъде въввлечен в подобни съмнителни занимания като тези в Тисълтън Парк, а лорд Лангли беше известен в обществото с лоялността си към Короната.

И все пак не можеше да се отърси от предупреждението от предишната вечер.

Знам от сигурен източник, че ни следят.

Оставаше само мис Портър... и колко удобно се оказа, че конят им изгуби подкова? Приличаше на план, измислен от отчаяна жена.

Колко отчаяна? — зачуди се той, когато погледна към нея.

Прозя се, след което пое дълбоко дъх, за да се ободри. Днес мислите му трябваше да бъдат ясни, но това бе почти невъзможно, защото бе уморен до смърт. Не можеше да си спомни последния път, когато се бе напивал прилично през нощта.

Всяка следваща вечер, в която Даш не пристигаше с товара си, излагаше на риск всичко, свързано с Тисълтън Парк.

Всъщност единственото нещо, което го държеше буден в този момент, бяха гласовете, които се чуваха зад него. Как можа да забрави, че младите дами говорят непрестанно? Главата му заплашително се въртеше от непрестанните залпове, които момичетата си отправяха една на друга, докато ги водеше по пътеката към кулата на Албин.

Мис Портър, забеляза той, бе необичайно тиха през цялата сутрин.

Сякаш търсеше някакво огромно доказателство, все едно смяташе отговорен *него* за настоящото им затруднение.

Е, тя беше или най-добрата актриса на света, или луда.

Реши, че луда би било най-доброто заключение. Не искаше дори да си помисля какво се налагаше да направи, ако бе изпратена да разкрие тайната на Тисълтън Парк.

Трябваше да разбере какви са тайните на мис Портър. Погледна през рамо и осъзна, че бе най-добре да започне със съюзниците си.

— Наистина ли от върха на кулата може да се види Франция? — извика Тали, като избута учителката си и застана до него.

Той погледна към нея и се усмихна.

— Да, и тъй като най-накрая времето се проясни, вероятно ще искате да хвърлите един поглед на стария Бони.

— Презряя мъж — отговори тя. — Ненавиждам го. Татко ни заведе на аудиенция при него преди няколко години, по време на мирното споразумение от 1801 г. Тогава бе самонадеян и надут, а сега е дори още по-отвратителен.

— Кой е отвратителен? — попита Фелисити, като се присъедини към тях.

— Бонапарт — отвърна Тали.

Сестра ѝ игриво изви устни.

— Противен, отвратителен мъж. Защо изобщо говорите за него?

— Джак предложи да се огледаме за него от върха на кулата, тъй като времето е ясно. Смятам, че от пейзажа в далечината ще стане прекрасна картина.

Фелисити изобщо не бе впечатлена, което бе необичайно за нея. Младият мъж се сети за една тема, която щеше да накара момичетата отново да се разприказват.

— Херцогиньо — каза, снижавайки глас до заговорнически шепот, — разкажи ми за мис Портър.

При тази молба, очите на момичето засияха пресметливо.

— Какво искате да знаете?

— Хм. — Той потри брадичката си и отправи поглед към дамата. — Откъде е? Имам предвид, къде е живяла, преди да ви стане преподавателка?

Фелисити присви устни.

— Не знам. Беше там, когато пристигнахме преди три години. — Тя се обърна към близначката си. — Тали?

Сестра ѝ сви рамене.

— Баща ѝ е бил търговец. Доколкото знам в Лондон, но си спомням как веднъж говореше колко студена е зимата в Нортъмбърланд.

Това не доказва нищо — помисли си Джак.

— Имала ли е някога посетители? Посещавала ли е семейството си? Може би ухажор?

Момичетата се закискаха.

— Ухажор? Сигурно се шегувате — каза Тали.

Фелисити продължи с обяснението.

— Мис Емъри стриктно забранява на учителките си подобни неща. Веднага щеше да уволни мис Портър, ако я беше открила в компанията на мъж — без значение колко добра партия е той.

— И защо ви придружава точно тя, а не някоя от другите учителки?

— Защото вече не е преподавателка — обясни Тали. — Когато получи наследството си през изминалата зима, предупреди мис Емъри, че напуска.

Значи мис Портър беше заможна? Когато го бяха споменали предишната вечер, той не бе обърнал внимание. Сега Джак отново я погледна. Не откриваше никакво доказателство за богатството ѝ в семплата рокля и решението ѝ да пътува с три млади поверенички.

Фелисити продължи:

— Трябва да са наистина много пари, тъй като прислужницата на мис Браун ни каза, че момчето от кухнята, което е прибирало чиниите от трапезарията на учителките, е чуло, че мис Портър си е купила къща в Кент. И то огромна. Така че състоянието ѝ сигурно е забележително.

— Но кой ѝ е оставил тези пари? — попита той.

Фелисити сви рамене.

— Не знам точно. Макар да показва уважението си към онзи, който го е направил. Преди две седмици излезе от траур, но преди това носеше черно в продължение на шест месеца.

Джак си спомни грозната черна рокля, в която бе облечена, когато я бе срещнал в Бат.

Можеше ли да е мистериозният ѝ любовник? Мъжът с копчето ли ѝ беше оставил наследството?

Преди да успее да направи някакви други предположения, стигнаха до кулата на Албин и Миранда помоли момичетата да извадят скицниците си и да се заемат с рисуване. После се настани на близката скала и измъкна куки и топка прежда от чантата си, за да се заеме с нещо, което изглеждаше като чорапи.

Никаква френска коприна за мис Портър, само добра английска вълна.

— Когато приключа — каза Тали над скичника си, — искам да рисувам изгледа от върха на кулата.

— От върха? — запротестира учителката им, като се намръщи към високото каменно здание. — Защо не скицирате брега?

Рисунка на брега? Джак отправи подозрителен поглед към нея.

Наистина това, което мис Портър предлагаше, не беше нищо повече от невинни скици. Нямахше нищо лошо.

И все пак...

Какво биха направили враговете му с подробни карти на Тисълтън Парк? Или още по-лошо, на къщата? А ако разкриеха и другите тайни, които криеше древния замък, щеше скъпо да си плати.

По дяволите, тези неща не бяха за него. Контрабандисти като Даш... двуличници като мисис Пим... приличащия на хамелеон приятел Темпъл.

Джак беше твърде неопитен във всичко това. Една изпусната дума, една погрешна стъпка и можеха да бъдат погубени животи.

А и мистериозното влияние, което мис Портър притежаваше над него. Начинът, по който бе обсебила мислите му, по който го разсейваше.

Младият мъж изстена и срита един камък, който се приземи в краката ѝ.

Миранда подскочи леко и вдигна поглед от плетката си.

— Извинете — каза той.

— Нещо случило ли се е, лорд Джон?

Можеше да е невинен въпрос, но днес беше изпълнен с лоши предчувствия и откриваше врагове на всяка крачка.

— Наистина не е нужно да прекарвате деня си с нас — увери го тя. — Ще можем да намерим пътя обратно към къщата и сами. Сигурна съм, че имате работа за вършене. Забелязах, че корабостроителят и дърводелците пристигнаха тази сутрин. Вероятно искате да наглеждате преместването на вашия дъб. Несъмнено ще бъде ценна добавка към хазната ви... ако всичко бъде ръководено добре.

— Корабостроителят държи нещата под контрол — настоя той. — Освен това предпочитам да прекарам деня с вас, прекрасни дами — и нахално намигна на Пипин, която се изчерви при безгрижния му флирт.

Мис Портър подсмръкна леко и се върна към ръкоделието си.

Джак игнорира очевидното ѝ неодобрение и мълчаливото предупреждение.

Един истински джентълмен сам би се погрижил за работите си.

Е, той не беше пример за провинциален джентълмен. В това беше проблемът.

— Секретарят ви няма ли си друга работа? — попита тя, кимайки към Бруно, който се бе навел над рамото на Тали и мрачно се

взираше в рисунката ѝ.

— Той е много способен. Сигурен съм, че е уредил всичко — отвърна Джак.

— Хм. Изглежда странен избор за тази длъжност.

Лорд Джон погледна към служителя си и поклати глава — добре знаеше какво има предвид.

Миранда въздъхна, остави плетката си и го погледна настоятелно.

— Мистър Джоунс прилича по-скоро на боксьор, отколкото на секретар на един джентълмен.

Джак отпрати поглед към приличащия на мечка мъж, който се грижеше за кореспонденцията му и отново присви рамене, дори и само за да я подразни.

— Повярвайте ми, дойде с прекрасни препоръки и вече съм убеден, че съответстват напълно на уменията му.

По фалшификация...

Но нямаше нужда да добавя това към списъка със странности, който тя изглежда съставяше.

— Винаги ли сте толкова пряма с наблюденията си, мис Портър?

Този път той се вгледа в лицето ѝ и забеляза в очите ѝ предпазливост, сякаш внимателно обмисляше следващите си думи. Но преди да успее да отговори подходящо, дочу Бруно да казва на Тали:

— Много сте сръчна, мис.

Джак и мис Портър погледнаха към тях.

— Притежавате истински талант — продължи Бруно. — Но изгледът е малко по-далеч тук — каза секретарят, посочвайки едно място, а после друго. — И тук.

Момичето погледна през рамо към него и после към картината си. Вдигна поглед към кулата пред себе си и кимна.

— Колко сте прав. Благодаря ви, мистър Джоунс — отговори тя и изтри участъците, които бе посочил. — Вие художник ли сте, сър?

Мъжът поклати глава.

— Баща ми беше. Гравьор.

— И не сте го последвали в занаята? — попита Фелисити.

— Учех се, но бях... — започна Бруно да разказва.

— Има ли гладни? — попита Джак, сменяйки темата, преди да започнат да разпитват Бруно по-подробно за миналото му и той да

каже прекалено много.

Пипин почти незабавно остави настрана тетрадката и молива си и се изправи нетърпеливо, предлагайки да помогне на мистър Бърдуел с разопаковането на храната. Когато тя се зае с работата, Тали направи няколко последни поправки по рисунката си, след което се изправи и погледна кулата пред тях.

— Така бих искала да видя гледката.

— Много е прашно и изкачването до върха е дълго — каза ѝ Джак, надявайки се да я обезкуражи.

За негово съжаление, това само подсили решителността ѝ, както и тази на сестра ѝ.

— Лорд Джон, Херцогинята и аз сме се изкачвали до много потрудни места, отколкото вашата кула — осведоми го Тали. — Както би казал баща ни, изкачването само ще изостри апетита ни.

Техният апетит бе най-малкият му проблем. Любопитството беше онова, което искаше да потуши.

Миранда нямаше друг избор, освен да последва момичетата в кулата. Възраженията ѝ относно опасностите при подобно изкачване бяха посрещнати от отегчения поглед на Фелисити.

Какво очакваше тя? Сестрите Лангли бяха прекосили руската степ посред зима, бяха пътували до Индия и обратно и обикаляли пазарите на Константинопол. Кулата на Албин вероятно не представляваше по-голяма опасност за безстрашните близначки от следобеден чай с някоя от придирчивите матрони при Алмак. И все пак не можеше да ги остави да се качат горе сами с лорд Джон, така че нямаше друг избор, освен да ги последва.

След като влязоха вътре, забеляза, че не беше толкова тъмно и мрачно, колкото си мислеше. Дневната светлина се промъкваше през тънките процепи между камъните и пресичаше издигащите се нагоре стълби като панделки.

Стълбите се виеха около стените, широки колкото за един човек. Колкото по-високо се издигаха, толкова по-опасно ставаше, тъй като нямаше никакъв парапет, а само места на които да се хванеш тук-там.

Джак пъргаво напредваше нагоре и едва когато бе изминал една четвърт от пътя, се обърна назад, за да види колко бе изостанала.

— Имате ли нужда от помощ, мис Портър? — подаде ѝ ръка той.

— Не — отвърна тя малко по-остро отколкото трябваше, тъй като мисълта да държи ръката му я плашеше повече от тази да падне долу и да загине.

Може и да беше решена да не му се доверява, но това не означаваше, че вече нямаше влияние върху нея. Не можеше да се въздържи да не се взира в атлетичната му фигура, докато се изкачваше пред нея. Широките рамене, мускулестите крака, обути в прилепнали бричове и стегнатия му...

Миранда затвори очи и се смъмри, че изобщо бе погледнала към неговия... неговия... о, проклятие, неговия задник.

Вече нямаше съмнение, това място я правеше толкова луда, колкото втората братовчедка на мисис Хиберт. Нямаше друго обяснение за интереса ѝ към него... към целувката му... и смееше ли да признае? Към стегнатия му и добре оформен задник.

Младата жена поклати глава. Сякаш бе забравила всеки урок по благоприличие, който бе преподавала.

За щастие на обърканите ѝ чувства, той се изкачи до върха на кулата и далеч от погледа ѝ. А тя продължи нагоре, безмълвно повтаряйки си всеки урок, който успя да си спомни за бедите, които можеха да си навлекат непокаяните се развратници.

Когато пристигна, Джак и момичетата стояха до един от големите отворени прозорци.

Миранда се приближи, погледна навън и осъзна колко далеч бяха вълните долу. Разположена на ръба на скалите и издигайки се пет етажа нагоре, връхът на кулата я замая.

— Страхувате се от височини? — попита Джак, когато тя колебливо отстъпи назад.

— Не, изобщо — отвърна, съвземайки се и се върна до прозореца.

Долу вълните се разбиваха в брега, а пред тях Канала се простираше до там, докъдето поглед стигаше.

— Може ли наистина да се види Франция оттук, Джак? — попита Тали, очевидно разочарована, че не е успяла да зърне чуждите брегове.

Той кимна и се пресегна към един рафт, за да вземе от там далекоглед.

— Убеди се сама.

Тя повдигна уреда пред окото си и погледна през него за няколко мига. Тогава по лицето ѝ се разля широка усмивка.

— Виж, Фелисити, Франция! — каза момичето развълнувано, подавайки далекогледа на сестра си.

Другото момиче го взе и го насочи надолу към земята.

— Пипин ни маха да слезем за обяд. — И подаде далекогледа на Джак. — По-добре да побързаме, ако не искаме да изяде всички пасти. — Хвана Тали за ръка и повлече сестра си надолу по стълбите, оставяйки Джак и Миранда съвсем сами.

— Това беше коварно — каза той, усмихвайки се на празното пространство до тях.

— Какво имате предвид? — попита младата жена, опитвайки да се престори на невинна. Последното нещо, от което имаше нужда, бе той да заподозре истинската причина да бъдат тук.

— Опитите им да ни сватосат — отвърна и започна да обикаля около нея, потвърждавайки най-лошите ѝ страхове.

Миранда бавно се обърна и го погледна.

— Не мисля, че те...

Джак наклони глава, сякаш очакваше от нея нещо по-добро.

— Това е нелепа мисъл, сър — настоя тя и постави ръце на кръста си. — Нямам никакво желание да бъда „сватосвана“.

— Тогава най-добре се погрижете Херцогинята да узнае за желанията ви. В противен случай ще продължавате да се оказвате насаме с мен. — Той отново я погледна и продължи да я обикаля като котарак.

Небеса, не можеше ли да стои на едно място? С височината, на която се намираха, и начина, по който се въртеше около нея, беше на път да падне.

— Усилията им, ако настоявате да ги наречем така, няма да имат никакъв резултат — каза тя. — И спрете да обикаляте така, защото ми се завива свят.

— Може би е от корсета ви — пошегува се Джак.

— Моят ка-а-кво? — заекна мис Портър, сякаш тази част от бельото ѝ току-що бе пристегнала още повече връзките си.

— Корсетът ви. — Посочи към роклята ѝ и Миранда усети как зърната ѝ се втвърдяват, сякаш точно в този момент я бе докоснал там.

— Мисля, че сте го пристегнала прекалено много.

И внезапно тя наистина го почувства прекалено стегнат. Мъжът се приближаваше, скъсяваше разстоянието помежду им и изведнъж ѝ стана много трудно да диша.

Той е подлец. Отново се опитва да те разсее — каза си. Но тялото ѝ не я слушаше. Гърдите ѝ натежаха, бедрата я заболяха, устата ѝ пресъхна. За един миг отново беше на шестнадесет, притисната към стената в операта, и ръцете му, устните му бяха върху...

— Не намесвайте корсета ми — успя да каже тя.

— Това няма да е проблем, мис Портър — рече Джак и застана зад нея. — Много съм сръчен с тези неща.

О, да, знам...

— Милорд, ако това е поредната доза от всеизвестния ви чар, бих искала да отбележа, че...

— Мога да го разхлабя за вас — предложи зад нея.

Миранда ахна. Да разхлаби корсета ѝ?

— За да нямате проблеми с дишането — обясни с нисък, страстен глас.

— Аз... нямам... проблеми... с дишането — изхриптя тя.

— О, напротив, мисля, че имате — прошепна в ухото ѝ, а горещите му думи погалиха рамото ѝ, оставяйки я разтреперана, неспособна дори да си поеме дъх.

Тогава, когато си мислеше, че не би могла да понесе повече от това, той я хвана и я обърна, за да го погледне. Захватът му беше уверен и безкомпромисен, тялото му твърдо срещу нейното. Тази твърдост бе шокираща сама по себе си, тъй като я изплаши и я накара да копнее за нещо, което не разбираше.

— Милорд — успя да прошепне.

— Джак — поправи я той, а ръцете му покриха задничето ѝ и я придърпаха към него. Към неговата мъжественост.

— О-о — ахна Миранда и прозвуча по-скоро като стенание, отколкото като протест. Не можеше да отрече, че я бе омаял и я бе изпълнил с копнеж. С желание да се поддаде на необяснимите бурни желаниа, които бе събудил у нея само с докосването си.

Вече бе загубена, а той дори не я бе целунал.

Джак никога не бе взимал жена при други обстоятелства, освен взаимно прелъстяване, но знаеше, че с мис Портър прекрачва

границата. Проклетата да е и тя и червената ѝ коса. Присъстваше в сънищата му от месеци и сега, когато беше в Тисълтън Парк, го подлудяваше. Полудяваше от желание. И то въпреки намесата и настойчивите ѝ въпроси. Но машинациите ѝ стигаха само дотук и той смяташе да изпробва решителността ѝ и да види колко далеч може да стигне с тази игра на котка и мишка.

Докато се взираше в нея, се зачуди кое от двете бе той. Беше нужен само миг провокация, само секунда в обятията му и вече се бе втвърдил от желание. Тази жена го изкушаваше мигновено и болезнено.

Но не само той беше засегнат. Бедрата ѝ срещнаха неговите отзивчиво, потрепераха и проследиха твърдостта му в стремително желание да го опознаят. Ръцете му бродеха по гърба ѝ, където можеше да усети гладката линия на корсета ѝ, което означаваше, че връзките са отпред. От гърлото му излезе ниско ръмжене, мъжка възхвала на представата да разтвори корсета ѝ, да усети зрелите ѝ пищни гърди една по една и да поеме твърдите зърна в устата си.

Той притисна лице във врата ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Хайде, мис Портър, позволете ми да видя тайните ви. Позволете ми да ги вкуся.

Тя потрепери, когато ръката му покри гърдите ѝ, откри едното ѝ зърно и закръжи около него. Гладът му за нея бе безграничен и той потърси устните ѝ, за да може да я вкуси, докато ръката му се бореше с връзките. Що за жена връзваше връзките на корсета си два пъти?

Но преди да успее да сведе устни към нейните и да я погълне с целувка, да я бележи и да я направи своя...

— Мис Портър? Мис Портър, идвате ли? — извика Пипин от стълбите. — Мистър Бърдуел каза, че пикникът е готов.

Думите на момичето бяха достатъчни, за да развалят магията, която бе обзела Миранда.

— Небеса! — ахна Миранда и се измъкна от ръцете му. — Пуснете ме. — Бузите ѝ пламнаха в тъмночервено.

Паниката в думите ѝ скъса нещо в него и той незабавно я пусна, като отстъпи назад и ясно видя истината.

Какво, по дяволите, си бе мислил? Тя не беше изкусителна шпионка, изпратена да разкрие тайните на Тисълтън Парк. Един поглед към очите ѝ, към смесицата от страх и желание, които я караха

да побегне, и разбра истината. Не беше нищо повече от една стара мома.

Страстна, но съдейки по цвета на бузите ѝ, невинна.

А той бе самотен мъж със задължения, тежаци на сърцето и душата му, който искаше да повярва в нещо, което не бе истина.

Като през това време се бе направил на глупак.

— Аз... аз... — заекна Джак.

— Вие, сър, не сте никакъв джентълмен — прошепна тя.

Вината му се посмекчи. Не беше единственият тук горе, все още изпълнен с желание. Зърната ѝ напиреха през корсажа и той си помисли, че сигурно е толкова влажна, колкото и луда.

— А вие не сте дама.

— Как смеете! — изсъска Миранда, като уви отново шала около раменете си. — Предполагам, че ще кажете и че аз съм ви окуражила.

— Не възразихте, когато малките ви заговорничещи поверенички ни оставиха сами.

Тя отново се разбесня, но Джак не ѝ даде шанс да се изкаже.

— И все пак предполагам, че тези момичета са видели онова, което никой от нас не иска да признае, мис Портър — отбеляза той.

— И какво е то?

— Ние много си подходяме. — Казвайки това, мъжът ѝ намигна и я остави да се пени и да беснее след него, докато слизаше по стълбите.

Подхождали си! И едва ли имаше предвид за съпруг и съпруга. Отвратителен човек! Миранда закричи из най-горния етаж на кулата, опитвайки да се съвземе.

Как я бе завладял толкова бързо? Тя спря за миг и се почувства като пълна глупачка. Не беше толкова трудно да се отговори, като се имаше предвид начина, по който сърцето ѝ все още диво препускаше в гърдите, и болката от копнежа между краката ѝ — където беше хлъзгаво, горещо и стегнато от твърдата като камък мъжественост, която се бе притискала към нея.

Опитваше с всички сили да игнорира факта, че бедрата ѝ се притискаха към него. Да игнорира желанието да се докосне там и да завърши онова, което той бе започнал.

О, Джак беше прав, тя не беше никаква дама. Що за жена щеше да се озове насред празна кула, копнееща за мъж, който беше сред най-лошите развратници?

Мъж, способен на почти всичко.

Почти всичко... Той я бе пуснал, когато бе възразила. Ако не беше, ако бе продължил с настойчивото прелъстяване, ако бе успял да завладее устата ѝ, да потуши протестите ѝ с целувка, не можеше да гарантира, че нейното „не“ нямаше да се превърне в стенания „Моля те, Джак. Моля те!“.

Да среже връзките на корсета ми. Да свали приличната ми рокля. Да спре да измъчва сънищата ми.

Миранда отиде до прозореца и видиша дълбоко свежия солен въздух, който се надигаше от разбиващите се долу вълни. И още веднъж. Толкова пъти, колкото бе нужно, за да проясни мислите си.

Извърна се от прозореца и седна на единствената вещ в стаята, масивен моряшки сандък. Как щеше да го избягва през следващите четиринадесет часа? Докато слънцето не изгрееше отново, за да може да се измъкне от Тисълтън Парк и да отиде в хубавата си, безопасна къща в затънтения край на Кент?

Заклати се напред-назад. Сви колене към гърдите си, докато обмисляше възможностите. Да потърси подслон при сър Норис беше единият вариант. Но колкото и неприличен да беше Джак, сър Норис бе... Миранда потрепери и прогони мъжа от мислите си. Отпусна разсеяно ръка отстрани на сандъка и пръстите ѝ попаднаха върху солиден катинар.

Катинар?

Това разпръсна досегашните ѝ мисли и предизвика вроденото ѝ любопитство. Какво можеше да държи човек тук горе, за да има нужда от толкова солиден катинар? Стана и се взря в сандъка. Не можеше да си представи как е бил качен тук горе, но по-важното бе какво имаше вътре, и то толкова необходимо, че да бъде мъкнато пет етажа нагоре.

Погледна през рамо към отвора в пода, където Джак бе изчезнал. Ехото от стъпките му отдавна бе спряло да се чува, значи бе излязъл.

И така, отново погледна към сандъка.

Не, не бива — опита се да си каже. — Не е прилично да си навираш носа в чужди работи.

И все пак, както той ѝ бе казал предишната вечер, тя бе изоставила приличието с пристигането си в тази къща.

Освен това катинарът бе солиден, така че нямаше никакъв шанс да го отвори... освен ако не намереше ключа.

Изправи се и бавно огледа стаята. Очите ѝ се присвиха, докато проверяваше всяко кътче.

Ако лорд Джон бе започнал престъпен живот, например контрабанда, за да се издържа, тя щеше да се чувства много виновна.

Ти си виновна за падението му — каза си. — Ако татко не бе излъгал, че съм умряла и Джак бе успял да ми направи предложение — на което аз щях да откажа, без да се замисля — той можеше да води уважаван живот.

И все пак, най-вероятно нямаше. Но не можеше да не се чувства поне малко виновна.

Оглеждайки стаята за последно, най-накрая го видя. Лъскав месингов ключ висеше високо над отвора за стълбите. Никога нямаше да успее да го стигне, имайки предвид опасно високото му местоположение. Но ѝ хрумна една идея. Взе далекогледа, разпъна го в цялата му дължина и го използва, за да събори ключа.

За миг си помисли, че ще падне надолу по стълбите, но го хвана във въздуха точно навреме.

И преди да се е разколебала го пъкна в ключалката, завъртя го и катинарът се отвори. Дори когато постави едната си ръка на капака, а с другата се бореше да вдигне резето, един обезпокоителен въпрос се въртеше из ума ѝ.

Какво ще правиш, ако откриеш нещо ужасно в този сандък?

Например френско бренди?

Или тялото на жената от миналата нощ?

Тя се олюля и погледна сандъка с голяма доза безпокойство. Любопитството беше взискателен господар и Миранда знаеше, че никога няма да успее да отстъпи от тази кутия на Пандора, без да надзърне дори и за миг.

Нерешителността ѝ бе резултат от прекалено много часове, прекарани в каретата, където бе слушала Тали да чете готическите си романи и да коментира проклятията.

Отдолу се дочу смехът на Пипин, изпълнен с щастлива невинност. От него бликаше топлина и караше тъмните ѝ мисли да

изглеждат още по-зловещи.

Ако имаше риск тези момичета да бъдат наранени, неин дълг бе да се погрижи за тяхната безопасност. Тази мисъл бе достатъчна, за да си възвърне решителността и рязко повдигна капака.

Когато надникна вътре осъзна, че въображението ѝ бе твърде превъзбудено от романите на Тали.

В сандъка имаше само два фенера, сухи фитили, кремък и навито въже.

Младата жена седна и въздъхна. Това изобщо не бяха уличаващи доказателства. Нищо необикновено. Пое си дълбоко дъх и издиша. Когато отново вдиша, позната миризма изпълни ноздрите ѝ.

Отново завря нос в сандъка и се разрови, докато пръстите ѝ не напипаха цевта на пистолет. Другата ѝ ръка попадна на малко буре с барут — това беше миризмата, която привлече вниманието ѝ. Нищо чудно, че веднага я позна — в склада на баща ѝ от време на време се съхраняваха военни резерви с барут.

Потършува още малко и нещо тежко издрънча изпод навитото въже. Обви пръсти около него и го измъкна — пред смаяния ѝ поглед се олюляха страховито изглеждащи окови.

Пистолет? Окови?

Като добавеше и странната прислуга на лорд Джон, изчезналата жена и обвиненията на сър Норис, Миранда не знаеше какво да мисли. Това беше нещо повече от незаконна търговия с бренди.

Какво, по дяволите, ставаше в Тисълтън Парк?

Кулата беше много опасна, осъзна тя, докато връщаше всичко на мястото му.

Погледна към морето и безкрайните вълни и мисълта за този невъзможен мъж я накара да се почувства по-объркана от всякога.

Мъж, за когото бе отредено да я остави опозорена, но и изпълнена с желание.

ГЛАВА 9

Миранда знаеше, че няма по-добър начин да се разсее от това да се захване с някаква работа. Затова, когато се върнаха в къщата, отвори вратите на музикалната стая и с момичетата се заеха да я почистят. Макар отначало те да се възпротивиха, когато откриха под една холандска покривка изящно фортепиано, Тали се вдъхнови.

— Никакво свирене, докато стаята не остане без нито едно петънце — каза ѝ Миранда.

Мотивирана по този начин, Тали принуди сестра си и братовчедката си да ѝ помогнат, докато се взираше с копнеж в отдавна неизползвания инструмент.

Ако не друго, помисли си Миранда, то поне работата щеше да ги изтощи достатъчно, за да не замислят някоя от своите схеми. За нейна най-голяма радост мистър Стилингс пристигна с ковача. Тя остави момичетата да работят и излезе, за да изслуша доклада на кочияша и да плати на занаятчията.

След минута Фелисити спря в средата на помещението.

— Не знам защо не съм го видяла по-рано! — Закрачи из стаята, като отметна покривките и дръпна тежките завеси. — Това е идеалното място.

— За какво? — Пипин сбърчи нос. — За проветряване? Стаята мирише на старо.

— Романс! — заяви Фелисити и отвори френските прозорци, които водеха навън. Там имаше занемарена розова градина, която изглежда не бе виждала лопата и ножици от двадесет години.

— Не знам — каза Пипин, все още бърчейки нос.

— Малко свеж въздух и цветя ще свършат работа — увери я Фелисити. — Ще направим музикална вечеринка и ще поканим мис Портър и лорд Джон. Тали, ти може да изсвириш твоя Моцарт. И когато създадем необходимото настроение, Пипин ще измисли подходящо извинение да ги оставим насаме.

Пипин се огледа из прашната стая.

— Не виждам как бихме могли да въведем стаята в ред навреме. Мис Портър е навън с мистър Стилингс и ковача. Не отнема чак толкова време да се постави конска подкова.

Херцогинята погледна към отворената врата и снижи глас.

— Тогава трябваше да свалиш повече от една.

— Другия път ти ще го направиш. Беше достатъчно трудно да сваля само тази, без да ме разкрият.

Фелисити изпусна една въздишка.

— Но те имат нужда от още време. Може би ще успееш да махнеш...

Братовчедка ѝ я прекъсна.

— Не мога да се промъкна и да сваля още една подкова. Ще бъде прекалено очевидно.

— Предполагам, че си права — съгласи се Херцогинята. — Само ако имаше друг начин.

Тали, която надничаше под холандските покривки, вдигна поглед и очите ѝ светнаха.

— Спомняш ли си онзи път в Санкт Петербург, когато се забавихме, защото сбруите бяха откраднати? И татко си помисли, че бавачката Таша е виновна?

Фелисити се ухили на сестра си.

— Да, това е! Тази вечер ще откраднем сбруите.

— Не мислите ли, че това ще бъде също толкова очевидно, колкото и липсващата подкова? — отбеляза Пипин.

Херцогинята се обърна към братовчедката им.

— Тогава какво предлагаш?

Неопитното момиче закричи из стаята, сякаш обмисляше вариантите.

— Вероятно можем да разхлабим някой ремък или да счупим катарамата. Татко имаше едно много несръчно конярче, което изтърва кофа с фураж върху сбруята, след което тя беше напълно неизползваема.

Фелисити се засмя.

— Идеално! Сега всичко, което трябва да направим, е да примамим мис Портър и Джек тук, да ги успокоим с малко романтична музика и да се измъкнем, за да се погрижим за сбруята.

Пипин поклати глава.

— Мис Портър се придържа към приличието. Тя никога няма да остане тук с Джак без придружител.

— Бяха сами в кулата доста време този следобед — възрази Фелисити. — И щеше да си остане така, ако ти не беше влязла, за да ги извикаш за обяд.

Пипин сви рамене.

— Не беше прилично да са сами там горе.

Тя мислеше за доброто на мис Портър и просто искаше да е щастлива. Понякога Фелисити и Тали бяха... е, малко прекаляваха.

Херцогинята махна с ръка.

— Звучиш като мис Емъри. Не видя ли изражението на мис Портър, когато слезе долу? Изглеждаше силно развълнувана. Сякаш е била целуната.

Тали зяпна.

— Мислиш, че Джак е целунал мис Портър?

Сестра ѝ кимна мъдро.

— Той е развратник, а тя жена.

Скръствайки ръце на гърдите си, Тали поклати глава.

— Тогава защо не изглеждаше по-доволна? Всъщност, когато слезе долу, тя беше преbledняла. И определено не ни позволи да се бавим на превъзходния пикник на мистър Бърдуел.

— Така е — добави Пипин. — И после целия следобед премина в уроци в стаята ни. Ако тя е влюбена жена, тогава не съм сигурна, че искам да имам нещо общо с това. Изглежда като доста нещастно състояние.

— Е, всичко ще бъде напразно, ако утре си заминем, без те да са се обикнали — заяви Фелисити.

Пипин не бе приключила с въпроса. Освен това не очакваше с нетърпение следобедното почистване в музикалната стая.

— Мис Портър изобщо не изглежда податлива към него и всичко, което двамата правят, е да спорят.

Фелисити се усмихна.

— Не виждате ли? Те са просто борбени натура.

— Тъхм — долетя дискретно покашляне от вратата.

Фелисити и Пипин се извърнаха, а Тали бързо поправи неособено женствената си стойка.

— Мистър Бърдуел! — каза Фелисити, отправяйки поглед, който изискваше вниманието на съзаклятничките ѝ. — Надявам се не възразявате, но мис Портър предложи да почистим малко стаята, за да може да упражним музикалните си заложи тук.

— Да, музикалните ни заложи — разпали се Тали, стана и забърза към фортепианото в ъгъла. — Лорд Джон спомена, че обича музика и си помислихме...

— Да, знам какво сте си помислили — каза старият иконом. После им намигна и добави: — И го намирам за прекрасна идея.

Ръцете на Фелисити настръхнаха. С помощта на мистър Бърдуел нищо не можеше да ги спре.

Миранда въздъхна облекчено, когато слезе за вечеря и никъде не видя Джак. Фелисити, от своя страна, изглеждаше готова да тръгне да го търси и да го доведе на масата с насочен мускет.

И очевидно би получила помощта на Бърдуел.

— Моите най-искрени извинения, мис Лангли — каза ѝ той, — но Негова Светлост бе задържан от неотложен ангажимент.

Неотложен ангажимент, как ли не! — помисли си Миранда. Сигурно бе намерил нова дама, която да изнудва за злато.

Или която прелъстяваше...

Тя стисна устни и пропъди тази мисъл.

— Цяла нощ ли ще отсъства лорд Джон? — настоя Фелисити.

— Мис Лангли — смъмри я учителката ѝ. — Работата и графикът на домакина ни не са наша грижа.

Тали побутваше с вилицата храната в чинията си.

— Надявах се, че ще дойде да ме слуша как свиря тази вечер.

Бърдуел ѝ се усмихна.

— Не се притеснявайте, мис Талия. Когато Негова Светлост ви чуе на пианото, веднага ще захвърли счетоводната книга.

Миранда обходи с поглед Фелисити, Тали и Пипин и видя искра надежда в очите им. О, небеса! Не отново. И преди да е успяла да прекрати планове им в зародиш, Херцогинята вече беше една стъпка пред нея.

— Какъв срам, мистър Бърдуел — започна момичето, — че Джак никога не се е оженил.

Миранда за малко да се задави с виното си.

— Фелисити Лангли!

— Е, така е, мис Портър — възрази тя. — Той е джентълмен, а всеки джентълмен трябва да се ожени. Мис Емъри каза така.

Твърдението на мис Емъри нямаше как да се оспори, но за всяко правило си имаше изключения, а за това нямаше по-добър пример от Дивия Джек Тремонт.

— Животът на лорд Джон си е негова собствена грижа — отвърна Миранда. — И не е учтиво да предполагаме какво трябва и какво не трябва да прави.

Непоправимата Фелисити не можеше да бъде спряна.

— Какъв срам, нали, мистър Бърдуел?

Икономът кимна.

— Ужасен срам, мис.

Момичето отпрати триумфален поглед към другия край на масата. Изглежда за нея не бе достатъчно просто да си намери съюзник. Фелисити Лангли смяташе да спечели войната.

— Мъж, с прекрасен характер като лорд Джон, сигурно се чувства самотен тук в Тисълтън Парк. Със сигурност градът му липсва.

И за най-голямо разочарование на мис Портър, Бърдуел премина в атака, като истински войник.

— Ужасно самотен живот, мис.

Страдаща от заблудата, че има някакъв контрол над момичетата, Миранда знаеше, че трябва да направи последен опит да прекрати тази разрастваща се сватовническа схема.

— Фелисити Лангли, ако не спрете с тази неуместна тема на разговор, ще ви взема „Хрониките“ и ще ги изпратя на мис Емъри.

Цветът се отдръпна от лицето на момичето.

Това бе свършило работа. Сега глупостите щяха да приключат, помисли си младата възпитателка.

Но се лъжеше.

След няколко минути мълчаливо и прилично хранене, Тали се осмели да проговори. Все пак тя нямаше тетрадка, която да загуби.

— Мис Портър, може би вие ще можете да убедите Джек да дойде да послуша как свиря?

Миранда извъртя очи.

— Аз? Защо си мислите, че имам някакво влияние над Негова Светлост?

Тали изпъна рамене.

— Вярвам, че той високо цени мнението ви.

— Това са пълни глупости — отвърна учителката им.

— Не, истина е — намеси се Пипин театрално. — Джак изслушва това, което имате да кажете. — Момичето леко се усмихна. — И обича да ви гледа, когато не говорите.

— Звучи все едно е увлечен по вас, мис Портър — отбеляза Фелисити, сякаш беше експерт по подобни въпроси.

И преди младата жена да успее да им каже, че това е възможно най-глупавото нещо, откъм вратата се дочу:

— Кой е увлечен по мис Портър?

Миранда вдигна поглед и видя Джак, облеган на рамката на вратата с развратна усмивка на лицето. Занемареният, заплашително изглеждащ мъж от последните няколко дни бе изчезнал, защото си бе направил труда да се преоблече за вечерта.

Избръсан и сресан — той дори бе подстригал косата си, този път явно с ножици. Изглеждаше почти както в апогея си в града. Тъмнозеленото сако може би беше излязло от мода преди девет години, но все още го носеше със стил и енергичност. За негова чест, шалчето му беше толкова бяло, сякаш бе прано и обслужвано от най-способния и взискателен камериер.

Тя дори не посмя да погледне към тесните му кожени бричове или лъскавите хесенски ботуши, които обгръщаха дългите му мускулести крака.

Е, може би го бе направила. Небеса, когато той изглеждаше така, беше лесно да му простиш, да забравиш опасния мъж, който се криеше под тези дрехи.

— Джак! — каза Фелисити. — Изглеждате толкова красив.

— О, да — възкликна Тали. — Бихте засрамял и най-височайшите херцози. Шалчето ви е удивително.

— Едва ли — отвърна мъжът. — Наложил се да изровя тези от сандъка. Но вашите комплименти за шалчето можете да отправите към Бърдуел — той се погрижи специално да го изглади за мен. И ме предупреди да не го мачкам, защото няма да ми приготви друго.

Пипин посочи към сакото му.

— Липсва ви копче.

Миранда почти се задави с виното си. Липсващо копче? Тя отново погледна към сакото. Велики небеса! Това беше сакото, което бе носил онази нощ.

Джак хвърли поглед към липсващото украшение и сви рамене.

— Вероятно е на дъното на сандъка с останалите ми стари градски дрехи. — Оттласна се от рамката на вратата и влезе в стаята горд и величествен като типично конте. — Е, никой ли няма да ми отговори? — попита. — Кой е увлечен по мис Портър? И не ми казвайте, че е мистър Джоунс, защото ще го изхвърля заради нахалството му.

Тали се изкиска.

— Никой — успя да каже Миранда, опитвайки се да не гледа сакото му. — Момичетата просто се шегуваха — защото това е наистина глупава мисъл.

— И защо да е? — попита той, като издърпа един стол и се настани.

Тя се надяваше бузите ѝ да не са толкова червени, колкото ги усещаше. О, защо трябваше да се появява?

Трябваше да стои настрана.

Да я остави на мира.

— Милорд, моля ви, не ги окуражавайте — каза Миранда. — Нямам никакви заблуди относно мястото си в обществото. Отдавна съм минала възрастта, в която да пропилявам времето си в глупави мечти. — Този коментар тя изстреля към упоритите си сватовнички.

Изглежда никоя от тях не схвана намека ѝ, тъй като всички обърнаха глави към Джак, за да видят как ще отговори.

— Не мисля, че възрастта има нещо общо с това — отвърна той, — когато една дама е красива колкото вас, мис Портър.

Тя? Красива? Това беше чисто и просто фалшиво ласкателство.

Тали изпусна изпълнена с копнеж въздишка, която сякаш казваше, че няма търпение да дойде денят, в който някой мъж ще каже същото и за нея.

— Смятате мис Портър за красива, лорд Джон — подтикна го Фелисити и отправи „казах ви“ поглед към учителката си.

— Мис Портър има рядко срещана класа — продължи мъжът, а очите му срещнаха тези на Миранда и ги задържаха. Бяха напълно

способни да разтопят цялата ѝ решителност да напусне Тисълтън Парк с непокътнати връзки на корсета.

Погледът му я поглъщаше, изпращаше тръпки по гръбнака ѝ, караше кожата ѝ да гори, сякаш пръстите му бяха върху връзките на корсета ѝ и сръчно ги развързваха.

Тя трябваше да каже нещо, да направи нещо, за да се отърси от хватката му, да прекрати тази нелепа игра, но думите ѝ изневеряваха. Опасният развратник я караше да се чувства замаяна и не ѝ достигаше въздух.

О, моля те, кажи нещо — подтикна се тя. — Кажи нещо, за да сложиш край на това опасно изкушение.

В стаята настъпи тишина, тъй като момичетата се визираха с отворени усти в двойката пред себе си и решителната искра в очите на Фелисити говореше за триумф.

Това беше достатъчно, за да подтикне Миранда към действие.

— Наистина, всички вие сте ужасни шегобийци — каза младата жена. — Но аз съм напълно доволна от живота си и никога не съм била смятана за красива, въпреки уверенията на лорд Джон. — Тя спря и попи устни със салфетката си. — Освен това сигурно си спомняте, че той е бил далеч от Лондон толкова много години и паметта му, както и стандартите му за красота, не са на нужната висота.

Фелисити сбърчи чело. Недоволството ѝ от продължаващото упорито незачитане на възможностите за брак у мис Портър изглежда щеше да ѝ докара апоплектичен пристъп. Но тя все още не бе приключила.

— Джак — каза момичето сладко, сякаш хвърляше въдица, покрита с мед. — Обичате ли музика?

Миранда стисна зъби и влезе в музикалната стая, сякаш беше пълна с френски пехотни мини. Не само че момичетата открито не зачитаха нарежданията ѝ да прекратят всякакви сватовнически опити, но за да станат нещата още по-зле, мистър Бърдуел не отстъпваше на тяхното безочие и очевидна решителност.

Е, тя със сигурност нямаше да се поддаде на машинациите на три ученички и прокуден лондонски иконом.

Не че Джак ѝ помагаше никак. Противният мъж беше приел поканата на Фелисити за музикална вечеринка, сякаш щеше да се състои в най-люксовия лондонски салон.

И все пак, когато влезе в елегантната стая, Миранда се върна девет години назад, в своя кратък сезон — по ъглите горяха свещи, а цветята във вазите изпълваха помещението с аромат на рози. Не бяха култивирани парникови растения, а ароматни опияняващи цветове от гъсталака храсти, които растяха диво из неподдържаните земи на Тисълтън Парк. Аромат, който изпълваше сетивата с нотка, подтикваща към изкушение. Като самия господар на къщата.

— Честна дума — възкликна Джак като истински лондонски развратник, — как, по дяволите, е станало всичко това?

Обиколи стаята, оценявайки промените, привидно неосъзнаващ магията, която бяха предназначени да разпръснат.

— Не беше нищо, което леко почистване и няколко свежи цветя да не могат да свършат — каза Фелисити. — Идеята беше на мис Портър.

Миранда се сви.

— Така ли? — попита мъжът.

Да почистят, да. Това беше нейна идея. А не този дирижиран опит да бъде хвърлена отново в обятията на лорд Джон.

— Беше малък жест, с който да ви се отплатим за гостоприемството — отвърна тя.

Джак отправи поглед към нея, който казваше, че добре е разбрал скрития смисъл на думите ѝ. Малък жест за жалкото му гостоприемство.

Продължи обиколката си из стаята, оглеждайки всички промени и изведнъж спря.

— Имам фортепиано? — попита той, а веждите му се извиха дяволито. — Кога съм се сдобил с това?

— При това доста добро — ухили се Тали при шегата му. — Беше чудесна находка. Много по-добра от купищата прах, на които се натъкнахме зад дивана.

Младият мъж се поклонил на трите момичета.

— Не бива да ви пускам да си ходите. Сигурен съм, че ако ви оставя за още две седмици, ще откриете всякакви съкровища — освен уникалната ми колекция от прах.

Докато повереничките ѝ се смееха на остроумието на Джак, Миранда се чудеше какви точно тайни биха открили — ако имаше нещо подобно на нещата, които бе открила в кулата на Албин, за тях със сигурност щеше да е по-добре, че си тръгваха на сутринта.

Особено за нея. Тъй като начинът, по който Джак караше чувствата ѝ да отлитат далеч от здравия разум, бе по-опасен от оковите, барута и пистолета.

Поглеждайки към красивия мъж с тъмната сресана коса и изсечена челюст, тя си помисли, че по-скоро ѝ прилича на паднал ангел, отколкото на джентълмен.

А ангелите падаха с основателна причина. Този беше изключително непостоянен: груб в един миг, чаровен и красив в следващия, само за да се обърне и да се превърне в неустоим изкусител.

Докато Джак Тремонт беше господар на тази къща, тя не можеше да остане.

Момичетата се бяха скупчили около домакина им и говореха за своите музикални открития, необикновените вази и вносните антикварни предмети, но той не им обръщаше никакво внимание. Погледът му се издигна над главите им и обходи стаята, докато не я откри.

Дълбок, пронизителен взор, който я примамваше към него, както свещ лятна пеперуда. Мис Портър потрепери и уви шала по-стегнато около раменете си.

Престани, Миранда — каза си. — Спомни си изчезналата жена. Отчаяната му нужда от злато.

Тя почувства непреодолимо желание да насочи вниманието му другаде.

— Талия, вероятно ще можеш да покажеш на лорд Джон колко ценно фортепиано притежава, като ни посвириш.

Момичето направи реверанс и забърза към инструмента, нетърпеливо да започне.

И така, когато всички бяха насочили вниманието си към изпълнението, Миранда обиколи стаята, наслаждавайки се на музиката и на работата, която девойките бяха свършили с някога прашната и неизползваема стая.

Спря пред старинна дъска за шах. Фигурките бяха прилежно наредени в очакване битката да започне.

Младата жена не можа да се сдържи. Пресегна се и вдигна една пешка. Дъската предизвика спомени за безбройни вечери, които бе прекарала, седнала срещу баща си, докато той я учи на тънкостите на шаха и ѝ разказва за бизнеса и търговията между игрите.

За съжаление твърде късно бе осъзнала, че баща ѝ не гледа на нея като на нещо повече от пешка в собствените си амбиции — да се погрижи да я омъжи, за да подобри бизнеса си. Майка ѝ беше в същата позиция, макар да не умееше да играе шах.

Миранда беше просто част от амбициите на родителите си. Но в главата ѝ изплува далечна мисъл.

Дори и най-обикновена пешка понякога може да вземе цар.

— Съжалявам за днес, мис Портър — долетя най-разкаяния и искрен нисък глас, който бе чувала. — Действията ми бяха непростими.

Вдигна поглед към Джак, все още стискайки пешката в ръка.

— Забравено е.

— Не ми се вярва — настоя домакинът им и погледна в другия край на стаята, сякаш преценяваше дали разговорът им се подслушва, или не. — Виждам го в очите ви.

Тя отмести поглед и пое дълбоко дъх.

— Вече е забравено.

Трябва да е. Беше прекалено опасно, твърде неконтролируемо.

Незабравимо.

— Обикновено не съм такъв задник...

Обръщайки преценяващ поглед към него, жената повдигна едната си вежда в отговор.

Той сви рамене и по лицето му се разля онази усмивка, която му бе служила толкова добре през лудешките му години.

— Вероятно това също е отдавна забравено.

Миранда върна пешката на мястото ѝ върху дъската.

— Доста добре ги контролирате — каза Джак, кимайки към момичетата. — Сватовническите им усилия са направо прозрачни тази вечер.

— Не толкова, колкото би ми се искало — отвърна тя.

И двамата се засмяха и тя усети как една тухла от стената, която бе издигнала около себе си, се строши. Въпреки опитите ѝ да удържи и да сложи камъка обратно на мястото му, Джак Тремонт отново сриваше решителността ѝ.

— Нападате като жена с военен ум, мис Портър — отбеляза той, като взе една пешка и я премести в игра. Вдигна към нея поглед, с който я предизвикваше да изиграят една партия.

— Не е така — отвърна му, приемайки предпазливо предизвикателството. Нямаше да загуби тази битка.

— Смятам, че бихте прогонили французите от Испания по-бързо от самия Уелингтън.

— Ха!

— Вижте какво сторихте с тази стая само за един кратък следобед.

— Не съм направила нищо — отговори тя, съсредоточавайки се върху дъската пред себе си, избягвайки погледа му. — Момичетата сториха всичко.

— Да — каза Джак и премести единия топ. — Но не мога да повярвам, че сами са развили подобно чувство на самостоятелност. Качество като това, обикновено трябва да бъде насърчено у една млада дама. Или да бъде взето за пример отнякъде.

Миранда усети намека в думите му чак до върха на пръстите на краката си, но нямаше намерение да отстъпва. Не и за това, не и за каквото и мнение да се опитваше да ѝ наложи.

— Не мислите, че самостоятелността е вродено качество?

Той сви рамене и направи следващия си ход.

— Ами вие, лорд Джон? От кого сте се научили на... самостоятелност?

— От една дама — каза той нежно, като взе царицата и внимателно я вкара в игра.

Дама. Но разбира се. Още една тухла се пропука и падна право в краката ѝ, когато вътре в нея се разпали огънят на ревността. Коя бе тази жена, която имаше такова влияние върху Джак, че бе успяла да освободи дивото в него?

Жената, която бе чула миналата нощ?

Дамата в библиотеката звучеше като по-възрастна от него, но Миранда се съмняваше, че той е от типа мъже, които се интересуват от

подобни условности — особено, когато жената не се съобразява с благоприличие и коректност и самоуверено крачи в живота.

Такава, която не би избягала от тайните на Тисълтън Парк, а би ги разкрила безсрамно, целенасочено, без да се интересува от опасностите, които може да крият. Чиято вътрешна светлина би озарила нощта и заблестяла като фар в небето.

Тя вдигна поглед към Джак, който задълбочено изучаваше дъската, и осъзна, че колкото и да объркваше сетивата ѝ, истинската опасност, която той представляваше, истинското изкушение бе желанието, което пробуждаше у нея — да изживее живота си със смелост и дързост, които никак не ѝ бяха присъщи.

Да остави духа си да полети над правилата и благоприличието, в чиито затворник се бе превърнала.

И все пак сърцето ѝ подготвяше опасен бунт, надигаше боен вик, който заглушаваше здравия разум и потъпкваше всякакви аргументи.

Какъв бе смисълът да води благоприличен живот, ако никога не е живяла?

Миранда погледна разсеяно към дъската и видя нещо, което не би забелязала, ако това противоречие не бушуваше във вените ѝ. Отдръпна пръсти от пешката, към която бе посегнала, и премести царицата си в опасна позиция.

Джак се ококори.

— Сигурна ли сте за това?

— Напълно — каза уверено.

Мъжът направи хода, който тя очакваше от него, взе царицата ѝ и продължи напред, мислейки, че я е притиснал в ъгъла.

— Шах.

Миранда се направи на изненадана. След това хладнокръвно се пресегна към пешката, която бе пропуснал.

— Шах и мат.

В първия момент той не можа да реагира и само се взираше в дъската, все едно не можеше да повярва. После вдигна поглед към нея, сякаш я виждаше за пръв път.

— Мис Портър! Изненадвате ме... отново.

Тя не успя да отговори, страхувайки се от глупостта, която можеше да изрече, подтиквана от препускащото си сърце.

Пипин се надигна от мястото си, приближи се към дъската и заразглежда фигурите.

— Каква майсторска игра, мис Портър. Не знаех, че умеете.

— Играех, като бях малко момиче — призна младата жена. — Оттогава минаха години.

— Очевидно не сте изгубила способностите си — каза Джак, като все още гледаше към дъската и повтаряше ходовете в опит да разбере как бе пропуснал да види капана, в който бе попаднал. Когато стигна до момента, в който го бе разсеяла, той кимна и ѝ се ухили. — Какви други тайни криете, мис Портър?

Миранда усети подвеждащия въпрос до мозъка на костите си. Сякаш се опитваше да я съблече. Още по-лошо, преди да успее да му отговори официално, за да го постави на мястото му, Тали отвърна вместо нея.

— Тя танцува прекрасно, милорд — каза му момичето.

Каква лъжа.

Погледът на Миранда се насочи към нахалната малка сватовница.

— Не е вярно! — възкликна тя.

Фелисити се намеси, за да подкрепи сестра си.

— Мис Портър е ужасно скромна относно постиженията си. Затова беше идеална преподавателка по благоприличие.

Възпитателката им се изправи и отвори уста, за да отрече и това обвинение, но очевидно сестрите Лангли не се страхуваха дори от заплахата, която им бе отправила преди вечеря — цял месец плетене на пелени за сираците при най-малкото нарушение.

— О, да, Джак — извика Тали от скамейката пред фортепианото. — Монсеньор Гис, учителят ни по танци, веднъж обяви, че уменията на мис Портър са достойни за парижката опера.

Оперна танцьорка! Сравнявах я с оперна танцьорка! Защо просто не я обявиха за най-търсена развратница и да приключат с опитите си да я тласнат в обятията му?

От своя страна, лорд Джон се засмя.

— Чудесно! Винаги съм имал слабост към танцьорки в операта. — И нахално намигна на Фелисити и Тали. — Но има само един проблем, мис Лангли — каза той, почесвайки глава и оглеждайки стаята.

— Какъв? — попита Фелисити, нетърпелива да разбере какво би подтикнало лорд Джон към действие.

— Място за танци — отвърна. — Как бих могъл да поканя почитаемата ви учителка на танц без нужното място?

Фелисити ококори ужасено очи, сякаш осъзнаваше, че е забравила много важна част от плана им. Тя бързо накара Пипин да ѝ помогне с преместването на мебелите.

Миранда извърна поглед, проклинайки момичетата.

Бяха непоправими, но учителката им знаеше как да се увери, че никога повече няма да сторят нещо подобно. О, да, до утре вечер щеше да знае колко точно пъти могат да напишат „няма да се правя на сватовница“ между Тисълтън Парк и дома на лейди Калдекот. Не я интересуваше дали ще отнеме всяка една празна страница в „Хрониките“ на Фелисити.

Още по-лошо, изглежда нехранимайкото с готовност следваше плана на момичетата, тъй като им помагаше да пренаредят стаята. Склонността им към пакости изглежда се харесваше на проклетия негодник.

— Зная най-подходящата мелодия — каза Тали, ровейки се из листите пред нея. — Разбира се, ако искате да опитате нещо различно. Двете с Херцогинята научихме този танц точно преди татко да ни изпрати в училището.

Миранда вече клатеше глава, когато Джак каза:

— Чудесно! Кога започваме?

Фелисити пристъпи напред.

— Трябва ви партньор, милорд — обясни тя, побутвайки го не много деликатно към Миранда.

— Разбира се. Колко грубо от моя страна — заяви той. Прочиствайки драматично гърлото си, се поклони ниско, сякаш го представяха на краля. Когато се изправи каза: — Мис Портър, ще ми окажете ли честта да ми партнирате в следващия танц? — И погледна към Тали. — Какво ще танцуваме?

— Валс — отвърна тя. — Бавачката Биргит ни научи, когато татко беше назначен във Виенския двор.

— Страхувам се, че не го умея — призна Джак.

— Нито пък аз — добави Миранда бързо, надявайки се, че с това ще сложи край. Можеше да си представи що за танц е показала на

момичетата една от съмнителните им бавачки.

Тали махна с ръка при протеста им.

— Много е лесен и е най-предпочитан в цяла Бавария и Австрия. Не мога да проумея, защо не се танцува в Англия. — Тя погледна към нотите и приглади страниците, преди да кимне на сестра си. — Фелисити, покажи на лорд Джон как да държи мис Портър.

— Да ме държи? — възрази учителката им, отстъпвайки назад, докато не бе спряна от солидната стена зад себе си.

Той протегна ръце към нея.

— Хайде, мис Портър, няма защо да се страхувате от един обикновен танц от Континента, нали?

Не от танца се ужасяваше Миранда. Бяха четирите прости думи, които я караха да трепери.

Да държи мис Портър.

Джак намери паниката ѝ за почти забавна. Наистина ли си мислеше, че ще я насили тук в музикалната стая, пред очите на повереничките ѝ и Бърдуел?

Е, може би не трябваше да отговаря на този въпрос, имайки предвид поведението му по-рано през деня. Но колко скандален можеше да бъде този валс, щом две млади дами, които още не бяха излезли от ученическата стая, знаеха стъпките?

Той напълно бе забравил с кого си има работа.

Фелисити дипломатично пристъпи напред.

— Сега трябва да хванете ръката на мис Портър и да я вдигнете — обясни тя, като хвана пръстите на учителката си и долепи дланта ѝ към тази на Джак.

Бяха в провинцията — в Тисълтън Парк — и мис Портър не спазваше етикета, поради което не си бе сложила ръкавиците.

Бледата ѝ кожа се притисна срещу неговата.

Бяха изминали години, откакто бе държал женска ръка, а още повече, без да е облечена в ръкавица, и изживяването го свари неподготвен.

Пръстите му инстинктивно се свиха уверено и покровителствено около нейните. Той осъзна, че държи ръката ѝ, сякаш бе намерил нещо скъпоценно, отдавна изгубено.

И когато погледна в очите ѝ, забеляза предпазлива искра.

Тя също го усещаше и това я плашеше.

По дяволите, това го изнервяше. Беше същият огън, който почти го бе подлудил този следобед в кулата. Затова бе стигнал до там, че да се облече като джентълмен тази вечер, надявайки се, че старите му дрехи ще го заредят с решителност да се държи като честен и почтен мъж.

Беше пълен глупак да я смята за част от конспирацията, за която се носеха слухове, че се върти около него. Мис Портър не беше нищо повече от това, което изглеждаше — стара мома, готова да събира прах върху някой рафт.

Това го дразнеше. Не че беше негова работа, но изглеждаше чиста загуба как дама, обучена да поддържа един мъж напълно организиран, да прекарва остатъка от живота си в някоя самотна, отдалечена къща. Например Тисълтън Парк — откакто бе дошла, се хранеха редовно, стаите бяха чисти, бе внесла усещане за ред, каквото той си мислеше, че не е възможно сред тази купчина стари камъни.

Макар да знаеше, че да види дама като мис Портър да пропилява последните си шансове не е единствената загуба. Подозираше, че както би управлявала къщата с желязна ръка, така и би се превърнала в господарка на нощите му...

— Сега какво? — попита той Херцогинята, надявайки се танцът да започне и да приключи с това.

Момичето се смръщи на двойката.

— Трябва да застанете по-близо един до друг.

Мъжът направи малка крачка напред.

— Джак — оплака се Фелисити, — изобщо няма да можете да я държите от такова разстояние. — Крайно незадоволена от малката стъпка, която той бе направил, тя сложи ръка на гърба му и го бутна към учителката си.

Ръката на мис Портър се озова на рамото му, за да запази равновесие, и двамата се оказаха толкова близо един до друг, колкото си позволяваха само любовници. Лорд Джон не се съмняваше защо валсът на Тали се бе задържал на Континента.

И изглежда досадната малка Херцогиня още не бе приключила с тях.

— Сега, Джак, сложи другата си ръка върху... върху... — Тя наклони глава настрани и се вторачи в учителката си, сякаш не знаеше

как да го каже. — О, добре — рече най-накрая, хвана дланта му и я стовари върху кръста на мис Портър.

Когато той я докосна, Миранда изпита паника.

— Фелисити, не мога да повярвам, че този танц се изпълнява така — възрази учителката ѝ. — Това е неприлично, неуместно, неморално...

С всяко възражение се опитваше безуспешно да се изтръгне от захвата му, но ръцете му я държаха здраво. Скоро мъжът откри, че бе все едно да се опитваш да удържиш огън.

Може би имаше нещо в този валс...

— Но това е правилната позиция, мис Портър — обясни Фелисити. — Такава беше модата във Виенския двор.

— Представям си — добави Джак, чудейки се какво биха казали матроните в Алмак за подобна позиция на партньорите.

И все пак свещените зали вероятно биха се препълнили с всеки приемлив, здрав джентълмен в Лондон, ако това означава, че би могъл да лудува толкова открито с дамата на сърцето си.

— Е, не мисля... — продължи Миранда с протестите.

— Шшш — каза ѝ той, придърпвайки я по-близо, докато тя не се опря в него. — Като бивша учителка, бих си помислил, че ще сте по-склонна да научите нов танц.

— Не вярвам, че се прави така. В такава близост — повтори младата жена.

Фелисити прехапа устна и ги погледна.

— Мисля, че мис Портър е права, милорд. Държете я твърде близо.

„Не толкова, колкото ми се иска.“ Едва успя да възпре думите, преди да са излезли от устата му и да са шокирали партньорката му. Беше достатъчно разтърсващо, че изобщо си мислеше подобно нещо.

Херцогинята отново ги погледна и този път най-накрая изглеждаше доволна от постигнатото.

— Тали, готова ли си?

Близначката ѝ кимна и засвири произведение, което Джак разпозна като Моцарт.

— Пипин, ела да ми помогнеш — помоли братовчедката си настоящата сватовница.

Двете момичета се приготвиха, сериозно решени да изпълнят танца перфектно.

— Следвайте ни — нареди Фелисити.

Мъжът стисна ръката на Миранда и ѝ намигна, предизвиквайки я да продължи с не особено деликатното си гримасничене.

— Хайде, мис Портър, никога ли през живота си не сте правила нещо неблагоприятно?

Без да броим този следобед.

— Едно, две, три — каза Фелисити и се плъзна из стаята с братовчедката си. — Едно, две, три.

Преди партньорката му отново да е запротестирала, Джак последва указанията. Мис Портър се препъна, но той я държеше здраво и я поведе със себе си.

Първоначално се блъскаха и препъваха из музикалната стая, както и във Фелисити и Пипин.

Тали престана да свири и всички избухнаха в смях. Момичетата се кискаха доволно, но нямаше нищо по-изненадващо от смеха на мис Портър.

Той се разнесе из стаята със същата магия като изкусителните ноти на Моцарт.

— Джак, това никога няма да се получи. Трябва да внимавате повече — смъмри го Фелисити.

— С какво? С мис Портър или с мебелите?

Миранда затвори очи и поклати глава, като добра учителка пред недисциплиниран, но очарователен ученик. Но усмивката върху устните ѝ опровергаваше неизказания ѝ протест.

— Просто опитайте пак — подтикна ги Фелисити, докато кимаше към сестра си да засвири отново. — С Пипин ще седнем и ще ви оставим повече място.

Тали засвири на фортепианото и музиката отново се разнесе из стаята.

Джак сведе поглед към мис Портър — бузите ѝ горяха, а в очите ѝ искреше веселие. Още по-лошо, кичур червена коса се бе измъкнал от строгия ѝ кок и молеше да бъде прибран обратно на мястото си... или някой да си поиграе с него.

Съмняваше се, че тя би одобрила което и да е от двете.

— Готова ли сте? — попита я вместо това. — Мисля, че ни очакват.

— Още един танц — каза Миранда, — дори и само за да сложим край на вмешателството им.

Изрече го с увереността, че един танц не може бъде опасен.

Той дори споделяше убеждението и решението ѝ, тъй като в живота му нямаше място за възела, който момичетата се опитваха да затегнат около него и мис Портър.

И все пак, до края на живота си Джак щеше да поглежда назад към този единствен танц и да се чуди. Какво е било? Увличащата музика? Мелодията определено бе нахранила душата му и съблязнила сетивата му. Замайването от въртенето из стаята, докато стените, аплиците и мебелите сякаш бяха изчезнали и двамата с мис Портър бяха останали единствените хора на света.

Внезапно той забрави... забрави задълженията и отговорностите си. Даш, фенерите, които трябваше да бъдат запалени. Забрави всичко това. Но не музиката или танцът разпръскваха тази магия.

Беше самата дама.

Никога не се бе чувствал толкова... толкова завършен, докато държи жена. Това отнемаше дъха му.

И изглежда тя бе обхваната от същата омая.

Докато отначало беше неопитна и скована, малко по малко се бе отпуснала и се въртеше еднакво изгубена в магията с него.

Можеше да се разчита на виенчани да стигнат до сърцето на нещата — този валс не беше нищо повече от съблязняваща прелюдия.

Мислите му се насочиха от танца към съблязняването и желанието му да открие какви други прелести криеше под скромните си рокли мис Портър. Да открие дали прекрасният ѝ смях ще се превърне в чувствено мъркане от екстаз, докато той я изкушава да излезе от святия си манастир на благоприличието.

Въртеше я наоколо и с всяка следваща нота я желаше все по-силно.

— Е, какво мислите сега за сватовническите им усилия? — попита Джак, докато се носеха към далечния край на стаята, далеч от ушите на любопитната им публика.

Миранда въздъхна.

— Предполагам, че ви дължа извинение. Страхувам се, че съм подценила решителността на Фелисити.

— Сигурен съм, че не сте нито първата, нито последната — сви рамене той. — Ще изпитвам съжаление към Лондон, когато пристигне там за сезона си. Тя ще преобърне всички мъже надолу с главата, матроните ще се хранят от ръката ѝ, а останалите многообещаващи млади дами ще се молят за инвазия на обединените армии на Континента, за да спрат решителната ѝ атака.

Мис Портър се засмя.

— Тя ще бъде най-голямата реклама на мис Емъри.

Партньорът ѝ я завъртя покрай момичетата. Фелисити и Пипин седяха на дивана, усмихвайки се доволно.

Джак се наведе по-близо.

— Какво смятате, че ще кажат, ако ви целуна?

— Да не сте посмял, лорд Джон — възкликна младата жена и се отдръпна назад.

— Казвате го заради тях или заради себе си?

— И двете.

Все пак отново се наведе и прошепна съблазнително в ухото ѝ.

— Убедена ли сте?

Миранда леко се препъна и той получи отговора си.

Щеше да я целуне. Да я целуне и да я привлече в обятията си, в леглото си, в живота си.

Внезапно видя как Тисълтън Парк се променя покрай него. Видя го такъв, какъвто би трябвало да бъде през всички тези векове — дом, изпълнен с любов и смях.

Докато се рееше в тези изкусителни мечти, часовникът върху камината отбеляза часа. Иззвъня с такава ярост, каквато не бе чувал преди.

По дяволите, проклетото нещо вероятно не бе навивано от двадесет години, при това с основателна причина — можеше да събуди и мъртвец.

Но все пак беше достатъчно предупреждение. Това беше Тисълтън Парк, дом на побърканите и склонните към участие в скандали. С всеки удар на часовника Джак имаше чувството, че лудите му и неразбрани роднини крещят срещу проклетата съдба, която ги бе приковала в тази лудница.

Включително и него самия.

Спря на място и пусна мис Портър, сякаш се отърсваше от кошмар.

Да се ожени за някаква госпожица? Това вече беше прекалено. Достатъчно лошо бе да има гости в Тисълтън Парк, но съпруга? Тя би очаквала обяснение за честите му отсъствия, които той не искаше да разкрива... на никого.

Поглеждайки към червения немирен кичур, розовите ѝ бузи и искрата в очите ѝ, Джак разбра нещо друго.

Не би могъл да поеме такъв риск с мис Портър. Да я изложи на опасност. Неговият живот беше без значение. Бе се примирил с този факт в мига, в който бе дошъл тук, и поел отговорностите, които идваха заедно с това да бъде господар на този дом — но по свой собствен избор. Но не и тя, нейният живот... не бяха негови, за да ги излага на опасност.

Той отново погледна към часовника.

— Колко е късно! — каза и прекара ръце през косата си, задържайки ги надалеч, преди да са се протегнали, за да откраднат ръката на мис Портър.

Преди да я е поканил отново да танцуват. Преди да помоли Тали да свири до зори.

Да си позволи да прекара часовете в обятията на мис Портър и да забрави за опасностите, които се спотайваха по пъстрите брегове на Англия. Защото точно това го чакаше тази нощ.

— Какво имате предвид под късно? — възрази Фелисити. — Кажете, че не е така, Джак.

— Да, страхувам се, че имам... ъм... някои бизнес въпроси, за които трябва да се погрижа — излъга той. — Да, това е. Работа с имота. Мистър Джоунс е взискателен служител и трябва да наваксам с моята... моята кореспонденция, в противен случай сутринта ще бъде много недоволен от мен, ако не съм приключил.

Той се поклони ниско и излетя от стаята, без да каже и дума повече.

Миранда проследи с поглед как Джак си тръгва. Кореспонденция, как ли не!

Един поглед към Тисълтън Парк разкриваше, че работата е последното нещо, което господарят на къщата смята да прави.

— Но... но... — запелтечи Фелисити след него. Момичето изпусна една въздишка и се стовари обратно върху дивана със скръстени върху гърдите ръце. — Бяхме планирали всичко.

— Не разбирам — каза Тали, надигайки се от мястото си при фортепианото и застана до близначката си. Тя сложи успокоително ръка върху рамото на сестра си. — Той не трябваше все още да тръгва. Не и преди да... — Думите ѝ секнаха, когато погледна към учителката им. — Искам да кажа...

Миранда сбърчи чело.

— Какво точно очаквахте вие трите?

— Всичко отиде на вятъра! — отчая се Херцогинята. — Сутринта ще си заминем и... и...

— Лорд Джон няма да обяви намеренията си към мен?

— Точно така! — заяви Фелисити. Тя изглеждаше облекчена, че мис Портър разбира какво е заложено. — Той наистина е увлечен по вас.

Младата жена се приближи до дивана и седна до повереничката си, като ѝ отпрати утешителна усмивка.

— Пипин, Тали, хайде елате и седнете — каза на останалите. — Нека ви обясня къде сгрехихте с плановете си.

Момичетата с готовност заеха местата си.

Учителката им пое дълбоко дъх.

— Не можете да накарате човек да се влюби насила.

Те постояха мълчаливо за няколко мига, сякаш очакваха още разяснения по този толкова важен въпрос.

— Това ли е? — оплака се Фелисити. — Да не подтикваме увлечението му? Мис Портър, ще ви трябва нещо по-добро от това. Освен това, бавачката Таша винаги казваше, че всеки мъж може да бъде склонен с добра храна, правилното вино и подходящо осветление.

— Не мисля, че е имала предвид брак, Фелисити — обясни ѝ Миранда.

— Оу — измърмори тя и внезапно се изчерви, сякаш ѝ стана ясно какво бе имала предвид бавачката ѝ. — О, боже.

— О, небеса! — добави Тали, стигайки до същото заключение. — Никога не сме смятали да... е, това не би било прилично.

— Да, именно — добави мис Портър.

Пипин местеше поглед от едната към другата.

— Какво? За какво говорите?

— Ще ти обясня по-късно — прошепна Фелисити.

Миранда се изправи и огледа музикалната стая.

— Наистина сте свършили прекрасна работа с преобразяването на стаята.

Момичетата засияха при похвалата ѝ.

— Жалко, че всичко ще се върне под холандските покривки и ще се покрие с прах само след две седмици — каза Тали. — Една господарка би се отразила добре на къщата. Виждала ли сте някога толкова зле управлявано място, мис Портър?

— Не, Тали. Честно казано, никога не съм била в подобна къща.

Фелисити стана и се запъти към вратата, сякаш все още прехвърляше събитията от вечерта наум и се опитваше да реши какво би могла да направи по-различно.

— Не смятате ли за странно това, че изведнъж лорд Джон трябваше да се погрижи за работата си? Имам предвид, че е десет часът вечерта. — Тя сложи ръце на кръста си.

— Да, Фелисити, странно е, но трябва да имаш предвид и другия ключов елемент, който не си взела под внимание.

Момичето извъртя глава.

— Какво?

— Имаш си работа с мъж. А те не са нито предвидими, нито надеждни.

— Проклети да са всички — оплака се Фелисити.

— Задръж това изказване, докато намериш конкретния, когото да проклинаш — посъветва я учителката ѝ. — Сега нека се оттеглим, тъй като утре трябва да пристигнем у лейди Калдекот отпочинали и готови за щедрот ѝ гостоприемство.

Далеч от лорд Джон Тремонт.

Тя игнорира протеста, който се надигна в сърцето ѝ, и тухлите в решителността ѝ, които се бяха пропукали.

Не, така трябваше да бъде.

А когато се прибираха по стаите си, на Миранда ѝ се стори, че чу как входната врата се отвори и затвори.

Хм. Работа, как ли не! По-скоро котарак на среднощен лов. Въпреки напредналата му възраст — помисли си тя леко развеселено.

Трябваше да се върне към оценката, която сър Норис бе дал. Джак Тремонт не беше никакъв джентълмен и това беше урок, който всички трябваше да запомнят.

Младата жена въздъхна и избута момичетата към леглата им, пожелавайки им лека нощ, след което се оттегли в своята спалня. Несъзнателно прекоси стаята и отиде до прозореца. Тъмнината на нощта не предлагаше никакви следи за това къде бе отишъл лорд Джон. Не че тя търсеше никакви.

Въпреки безмълвното ѝ твърдение, че не се интересува от нощните му похождения, за нейно разочарование усети непозната болка. Копнеж за нещо, което никога нямаше да опознае.

Какво би било да бъде жената, която го чака през нощта...

Джак стигна до кулата и запали фенер. Постави го на прозореца, като се надяваше, че този път Даш и корабът му ще чакат сред вълните, готови да рискуват и да изпратят лодка на брега.

Но, по дяволите, как щеше да обясни, че не носи златото, което бе обещал на дръзкия американец? Даш бе толкова непредвидим, че Джак не би бил изненадан, ако прибереше греблата и никога не се върнеше. Слезе по стълбите и внимателно тръгна по стръмната пътека към скалистия бряг.

Бруно бе предложил една възможност — да дадат момичетата на капитана в замяна на товара.

Джак се засмя. Със сигурност изчезването на Фелисити Лангли би било услуга за всички неженени мъже в Англия.

Но той харесваше Даш прекалено много, за да му погоди такъв номер.

Докато изминаваше последните няколко фута по плажа, оглеждаше вълните.

— Хайде, Даш — прошепна младият мъж. — Не ме разочаровай тази нощ.

Над главата му няколко звезди блещукаха в пролуките между облаците.

Проклятие, ако времето продължеше да се прояснява, луната щеше да се покаже и да ги направи лесно забележими. Нещо, от което нито той, нито Даш се нуждаеха.

Тогава, през равномерния, никога неспиращ грохот на вълните, се дочу самотно изскърцване. Гребла? Поне си помисли, че са. Но все пак можеха да бъдат и парчета плаваща дървесина, триещи се едно в друго.

Джак застана неподвижно и се взря в тъмнината. Забеляза лодката, чак когато едва не връхлетя отгоре му.

Ако не друго, то Даш много добре си знаеше работата. Греблата бяха увити, а лодката боядисана в черно — като вълните, които я обгръщаха. Всичките му мъже бяха облечени еднакво — с тъмни каскети и черни вълнени сака. Те се сливаха с нощта като безшумна банда пирати — каквито някои от тях бяха.

Дори и Даш. Което само подсилваше лошите предчувствия, които владееха Джак от седмица насам. Даш в черно? Младият капитан обикновено се обличаше в най-цветните дрехи, които можеше да открадне. Това засилваше страхопочитанието породено от странното му облекло и заплашителна походка у всеки срещнат. Джак нагази във водата, за да ги посрещне и когато се приближи до лодката осъзна, че на борда има само един допълнителен пътник.

Стомахът му се сви — нещо не беше наред. Къде беше остатъкът от товара?

— Какво е това? — попита той.

— Спокойно, приятелю. Остатъкът от стоката е в безопасност на борда на „Цирцея“ — каза му Даш, като скочи от лодката и му помогна да я издърпат на брега. — Ще ги докараме, щом получа златото, което ми бе обещано.

— Закъсня — рече Джак. — Не плащам за забавил се товар.

Американецът изсумтя.

— Ще платиш. Щях да пристигна още преди седмица, ако нямах проблеми с измъкването от Кале, а после проклетата френска фрегата не ме бе преследвала до Атлантическия океан. Трябваше да отида чак до Бостън, за да разкарам тези жабари от кърмата си. — Той се ухили и му намигна. — Но дяволът им се отплати с тази буря. Французите нямат куража да се справят с вятър като този. Последния път, когато видях копелетата, корабът им се клатушкаше насам-натам като някоя

старица. Така че плащай, Тремонт, пътуването беше твърде проблемно за вкуса ми.

Джак скръсти ръце на гърдите си.

— Даш, знаеш правилата. Никакво злато, докато не получи товара си. Целият.

— Виж, Тремонт — каза младият капитан с провлечения си американски акцент, — доверих се на думата ти миналия месец, когато ми обеща тлъсто възнаграждение ако направя още едно допълнително пътуване до Франция заради теб. Когато се върнах на кораба и преброих парите, се оказа, че част от тях липсват. — Морякът се облегна на носа на лодката. — Нека се поправа — по-голямата част липсваше. Няма да бъда подлъган отново с боядисано олово.

Дотук с уверенията на Бруно, че монетите на братовчед му ще свършат работа.

Пътникът в лодката стана и понечи да слезе, но двама мъже от екипажа изкараха пистолети и ги насочиха към „госта“ им.

— Не толкова бързо, мистър Грей — посъветва го капитанът. — Струват повече жив, отколкото мъртъв. Два пъти повече, отколкото ми бе обещано, предполагам.

— Даш, ти твърдоглаво, арогантно копеле... — избухна Джак. — Не знаеш ли какво е заложено тук? Предай ми Малкълм. Предай ми всички и ще се погрижа да получиш три пъти повече, отколкото искаш.

Американецът пристъпи по-близо.

— Предполагам, това означава, че не носиш златото ми, макар да изглеждаш облечен, сякаш ще обираш самия крал. От балната зала ли те изкарах, Тремонт? Затова ли бързаш толкова? Жена ли те чака горе? — Копелето се разсмя.

Джак пое дълбоко дъх и овладя желанието да стовари юмрука си право в самодоволната физиономия на Даш. Вместо това прокле лошия си късмет. Бурята, гостенките му, скъперницата Пим и Външното министерство, което никога не плащаше сметките му.

Работата на Джак беше да се грижи английските шпиони и агентите на Външното министерство да отплават от бреговете на Англия към сърцевината на Франция и обратно. Той плащаше на различни капитани — като Томас Дашуел, на когото можеше да се разчита донякъде да проведе опасното прехвърляне по възможно най-дискретен начин.

Всички Тремонт от Тисълтън Парк бяха използвали къщата, плажа, а сега и кулата на Албин, като междинна спирка за тайните дейности на краля. Всички помагаха: Бруно набавяше документи за пътуванията. Той дотолкова бе усъвършенствал фалшификаторските си умения, че можеше да подправи дори непрестанно променящите се френски документи за самоличност за няколко часа. На Бърдуел можеше да се разчита да набави френски униформи или дрехи за път от килера с принадлежности, който поддържаха.

Но за да върви всичко гладко и дискретно, беше нужно злато.

Злато, което не бе толкова лесно да се намери.

— Имаш ли парите, или не, Тремонт? — настоя Дашуел.

В този миг късметът на Джак се обърна от лош към смъртоносен.

В небето над тях избухна залп от ракети, които осветиха брега и морето отвъд.

„Цирцея“, корабът на Даш, изведнъж се оказа оголен и изложен на показ, както и тяхната позиция на плажа.

Ракетите бързо бяха последвани от мускетни изстрели.

— По дяволите — изруга Джак. — Мъжете, които следят за контрабанда.

— Виждам, че си забравил да подкупиш и тях — каза американецът, докато изкарваше пистолета си и отвърщаше на огъня. Щом оръжието бе изпразнено, той сложи рамо на носа на лодката и я избута обратно във водата.

На стрелбата от върха на скалите бе отвърнато с изстрели от оръдие. И то не от „Цирцея“, а от военен кораб, който бързо приближаваше.

— Тази вечер нямаме никакви приятели, момчета — извика Даш. — Към кораба и пълен напред.

О, това не може да се случва — помисли си Джак, като изкара собствения си пистолет и отвърна на огъня. Нямаше намерение да убива никой от местната войска, но можеше да ги задържи малко. Повечето от момчетата предпочитаха да изпразват халби с нелегално бренди при Хенри, отколкото да бъдат простреляни на плажа.

Капитанът скочи в лодката и мъжете му задърпаха греблата с всички сили обратно към „Цирцея“.

С товара му!

— По дяволите, Даш, предай ми Грей.

— Не тази нощ — отвърна морякът. — Не и докато не получа златото си, Тремонт. Ще се върна за него. Повярвай ми. — Грубият му смях предполагаше нещо съвсем различно.

Но Малкълм Грей, за разлика от Даш, не беше мъж, който би се смутил от няколко изстрела. Той се изправи с намерението да скочи през борда, когато нова ракета избухна над тях, разкривайки позицията на лодката и превръщайки я в ясна цел за войската.

Американецът се сви на мястото си и за негова чест се опита да издърпа Грей долу, за да отстрани мъжа от пътя на куршумите, но беше прекалено късно.

Един куршум уцели Малкълм в гърдите и силата на удара го запрата във водата.

— Тремонт, прибери го — извика Даш. — Улучиха Грей.

Джак нагази в ледената вода, докато тя не стигна до врата му. Благодарение на проблясъка на нова ракета забеляза приятеля си, хвана го за самото и го задърпа към скалите в края на плажа.

„Цирцея“ отвръщаше на огъня, екипажът стреляше от такелажа по мъжете на скалите, оръдието им изпращаше предупредителни изстрели към бързо приближаващия военен кораб.

Даш и мъжете му вече бяха до кърмата, пълзейки нагоре като морски плъхове, и Джак си помисли, че проклетият американец отново ще изиграе съдбата и ще се измъкне от този капан.

Но не можеше да каже същото за своя късмет, тъй като усети как Грей потрепери и застина в ръцете му.

За тях сега имаше само един шанс и тъй като приливът доближаваше връхната си точка, нямаше много време.

ГЛАВА 10

Миранда откри, че тази вечер ще ѝ бъде трудно да заспи. Лежеше в леглото и гледаше към прозореца, където сребърната лунна светлина разкъсваше сенките.

Духаше вятър и една клонка от розите, които растяха до къщата, се удряше в стъклото, почуквайки отривисто — като въпросите, които подклаждаха любопитството ѝ.

Къде беше отишъл?

О, по дяволите! Не трябваше да се интересува как Джак прекарва нощите си и прави кой знае какво с кой знае кого, но не ѝ убягна, че вероятно бе видяла него да се прокрадва в тъмнината миналата нощ. Фантом, призрак от миналото ѝ, крадец на сърца.

Там ли ходеше вечер? На тайни срещи?

Младата жена въздъхна. Това не би я изненадало. Дори в тази пуста провинция на Дивия Джак Тремонт сигурно не му липсваха завоевания.

Сама можеше да гарантира за способностите му, колкото и ограничен да бе опитът ѝ.

— Какво си мислеше, Миранда Мабърли? — опомни се тя. Завъртя се в леглото и намести възглавницата си в по-удобна позиция.

Той беше самият дявол. Беше по-добре да го избягва и да го забрави.

Да го забрави.

Отново се обърна. *Забрави за него.*

Не бе успяла в продължение на девет години и не знаеше защо тази вечер би било по-различно.

Стискайки здраво очи, тя безуспешно се опита да заспи... докато мисълта какво би могъл да ѝ предложи сънят, не я изкуши да се отпусне. Сънища... сънища, които можеше да намери само в тъмнината на нощта, в прегръдките на кралица Маб.

Най-накрая заспа, потъвайки в прегръдките на тъмнокос мъж, който я взимаше в обятията си и нашепваше за опасната страст, която

щяха да споделят... Залутана някъде сред мъглата, чу грохота на оръдия и острия отговор на оръжия, които проехтяха като гръмотевичната буря, която я бе довела отново при Джак.

— Мис Портър, мис Портър, събудете се!

Викът в ухото ѝ и грубото побутване на три чифта ръце изкараха Миранда от неспокойния сън, в който бе потънала.

— Какво има? — успя да изрече тя. — Какво е станало? — Погледна към Фелисити, която бе пребледняла като платно. — Да нямаш пристъп на мигрена?

Херцогинята поклати глава.

— Чуйте, мис Портър. Нещо съвсем не е наред.

Трите момичета притихнаха, а Миранда пропъди последните остатъци от съня и замъглените си мисли и последва примера им.

За няколко мига къщата потъна в гробна тишина, докато от дълбините на имението не се надигна нечовешки писък.

Беше вик на агония и болка, който разкъсваше сърцето.

— Проклятието! — ахна Талия. — Разбрах, още щом го чух. Точно както каза сър Норис.

— Това не е никакво проклятие — изрече младата жена, като стана от леглото и се протегна за халата си. — Някой е в опасност.

Момичето не изглеждаше толкова убедено, особено след като още един вик проряза нощта.

— Какво да правим? — попита Пипин.

— Вие трите ще се върнете в стаята си и ще залостите вратата след мен.

— След вас? — попита Фелисити.

— Да, след мен. — Мис Портър взе шала си и го наметна над халата. — Ще отида да проверя дали мога да помогна с нещо.

— Но проклятието... — каза Тали и сграбчи ръкава ѝ със сила, която можеше да засрами и ковач.

— Тали, не мога да повярвам, че си обърнала внимание на думите на сър Норис — извърна се Миранда към нея, откъсвайки се от обезумелия захват на момичето. — Изисканите дами не надават ухо за подобни празни приказки. Една дама, една възпитана дама предлага утеха и компетентна помощ в подобни ситуации.

Тя отиде до вратата и сложи ръка на бравата, когато нов вик на ужасна агония разцепи нощта.

Може би ще е по-добре да остана с момичетата...

Но любопитството и чувството за дълг надделяха над страховете й.

— Заклучете вратата, след като изляза, и не пускайте никого, освен мен или мистър Бърдуел. — От чудатия персонал на Джак, Миранда чувстваше, че може би икономът е най-почтен.

Ако в тази луда къща изобщо съществуваше подобно нещо.

Момичетата кимнаха и младата жена спря за миг в коридора, докато не чу изщракването на ключалката и спускането на резето. Стискайки здраво свещта, тя тръгна надолу по стълбите, чудейки се с известно безпокойство дали щеше да открие тайните на Тисълтън Парк, скрити в тъмните му сенки.

Джак държеше наполовина празна бутилка с бренди в едната си ръка и свещ в другата.

— Не ми харесва как изглежда това — каза Бърдуел. Той хвана ръката на Джак и я придърпа по-близо. — Дръжте свещта тук. Нужна ми е светлина.

Тримата мъже се бяха навели над бюрото на Джак, което бе разчистено и превърнато в импровизирана операционна маса. Върху него лежеше Малкълм Грей, ризата му бе разкъсана, за да разкрие грозното доказателство за изстрела, който бе оставил зейналата рана, от която Бърдуел се опитваше да извади куршума и липсващото парче плат.

Малкълм се бореше срещу усилията им, но Джак не бе сигурен дали се сражава с болката, или с призрака на смъртта.

— Дръжте го неподвижен, мистър Джоунс — тросна се икономът. — Не съм правил това от известно време.

— Той трябва да оживее, Бърдуел — каза Джак, добавяйки собственото си тегло към това на Бруно, за да задържи приятеля си неподвижен. — Трябва.

Грей го бе научил на толкова много през последните четири години, бе спасил живота му на два пъти, когато Джак безразсъдно се хвърляше в безумия.

— Малкълм е един от най-добрите ни агенти. Трябва да го спасим. Щом се е върнал в Англия, значи най-вероятно е открил кой е

предателят.

— Опитвам се, милорд — каза Бърдуел. — Но е изгубил много кръв. — Той продължи да рови в раната и изкара куршума, хвърляйки парчето олово върху бюрото.

Джак се въодушеви. Малкълм щеше да оцелее. Трябваше. Но куршумът бе последван от бликаща кръв.

Бърдуел изруга. Беше шокиращо да се чуе подобна дума от толкова благовъзпитан мъж.

— Точно от това се опасявах. Улучен е там, където не може да се направи нищо.

— Как така не може да се направи нищо? — Джак сложи ръка върху раната, за да спре кръвта. Не искаше да чува примирената въздишка на Бърдуел. Вместо това той вложи всяка капчица сила, за да задържи приятеля си, копнеейки пулсирането на сърцето му да изведе Малкълм от ледената прегръдка на смъртта.

Но всичко, което можеше да се обърка тази вечер, изглежда ставаше още по-зле, тъй като измъчените стенания на Малкълм секнаха и от човека, който винаги бе изглеждал по-голям от живота, не остана нищо.

Докато Джак гледаше как приятелят му умира, бутилката бренди се изплъзна от пръстите му и се разби на пода до него.

Някога това би изглеждало като най-голямата катастрофа за него — загубата на такова прекрасно френско бренди, но тази нощ той би изхвърлил сто каси от него от скалите, за да спаси приятеля си.

О, какво щеше да прави сега?

Докато човешката цена на войната се изправяше, за да го погледне отново, почукване по вратата се сблъска със скръбта му, с личната му болка.

Настоятелно, вмешателско хлопане.

— Лорд Джон, всичко наред ли е?

— Дявол да го вземе — прошепна Бруно. — Това е *тя*.

Мис Портър? Джак се отърси от заслепяващата мъгла на скръбта. Погледна към вратата, после към картината, която щеше да посрещне очите ѝ, ако посмееше да влезе неканена в стаята.

— Вратата е заключена — каза тихо Бърдуел. — Реших, че е разумно, когато доведохте мистър Грей.

Джак кимна. Можеше да се разчита на Бърдуел за детайлите.

Отново се почука.

— Лорд Джон, там ли сте?

— Жени! — измърмори Бруно под нос. — Любопитни като котки и точно толкова проблемни.

— Трябва да се отърва от нея — заяви Джак. — Не бива да вижда това. — Обърна се замаяно и връхлетя върху страничната маса, на която държаха медицинския комплект. Металните инструменти и шишенцата шумно се разпиляха по пода.

Ако не друго, то поне звукът на метал, който се удря в дървения под, и подновеното чукане на мис Портър послужиха, за да проясни мислите му. Запъти се към вратата, твърдо решен да се отърве от нея.

— Милорд — изсъска Бърдуел.

Джак погледна към него. Икономът кимна към сакото му. Младият мъж сведе поглед и видя, че платът е пропит с кръв. Последното доказателство за живот у Малкълм. Свали съсипаното си сако и го захвърли настрани.

— Загаси светлините — нареди.

Щом стаята потъна в сенки, отвори вратата и излезе навън, избутвайки настоящата дама, когато тя се опита да влезе.

— Мис Портър? — каза, като опита да прозвучи изненадан. — Какво правите, спотайвайки се наоколо? Не е много прилично, не мислите ли? Предполагах, че вие и повереничките ви отдавна сте се оттеглили по леглата.

Миранда вдигна свещта си високо и го огледа изучаващо, търсейки отговори и подозирайки всичко.

— Така и беше. Докато не бяхме събудени от най-ужасния шум. — Жената повдигна вежда и зачака обяснението му.

— Събудени? Какво нещастие. — Джак използваше всяка капка аристократично самообладание, която бе придобил, наблюдавайки брат си, херцогът на Паркъртън, който пренебрегваше всичко и всички, които очакваха от него да бъде учтив. — Моите извинения, мис Портър. Сега бъдете така добра...

Опита се да се оттегли, но тя нямаше да се предаде толкова лесно.

— Сър, аз чух, всъщност всички чухме ужасяващ вик. Няколко такива.

Той поклати глава.

— Нищо повече от мъж, който се оплаква, че губи късмета си. Просто с приятелите ми играем малко по-разгорещено. Пийнали сме повече. — Пристъпи по-близо, докато Миранда не сбърчи нос от убедителната миризма на бренди, която го заобикаляше.

— Сър, не това чух, а мъж, който изпитваше болка. В агония, и то не защото няма късмет — настоя младата жена и още веднъж погледна към вратата зад него. — Ако някой е пострадал, може би ще мога да помогна.

Проклятие. Бяха чули прекалено много. Но той не можеше да разкрие истината. На никого. Не и сега, когато още английски агенти бяха убити.

— Викове на агония? — Джак поклати глава. — Наистина, мис Портър, не мислех, че сте склонна да си фантазирате... за втори път идвате през нощта тук долу със странните си твърдения. Винаги ли сте била предразположена към кошмари?

Тя повдигна вежди с предизвикателство, каквото никога не бе виждал у обикновена учителка. Изглеждаше като Будика^[1], облечена в нощница, със свещ в ръка, която държеше като меч, готов за битка.

— Лорд Джон, не съм от жените, склонни да си фантазират. Нито пък може да ми се откаже, особено когато става дума за благополучието на момичетата, за които трябва да се грижа. Ако става нещо непристойно, настоявам...

Непристойно. Приятелят му току-що бе умрял, а тя говореше празни приказки за приличие — сякаш имаше някакво значение.

Искаше му се да ѝ каже какво е непристойно. Непристойно беше добри мъже като Малкълм Грей да си отиват завинаги. Непристойни бяха враговете, готови на всичко, за да видят падението на Англия.

Не искаше нищо повече от това да ѝ покаже какво означава непристойно и несправедливо извън свещените стени на мис Емъри, извън защитната черупка на лондонското общество. Да я вземат дяволите — не знаеше ли, че не беше прилично една неомъжена дама да се мотае из къщата на мъж посред нощ?

Крайно непристойно.

Той грабна свещника от ръцете ѝ и го постави на близката масичка. Само след миг я взе в обятията си и я придърпа до гърдите си, а ръцете му се възползваха от свободата, която му позволяваше фактът, че е в собствената си къща по средата на нощта.

Това не беше правилно, беше толкова грешно. Но изглежда тази нощ се ръководеше от съвсем различни правила.

А тук беше мис Портър. Жената си беше жена, обоснова се той и след като толкова дълго бе стоял далеч от свещеното убежище, което те предлагаша на някой мъж, почувства зверски глад, щом зарови глава във врата ѝ и вдиша невинния ѝ парфюм.

Мъката му го тласна далеч отвъд приличното. Отвъд чест и благородство. Тази вечер той не беше джентълмен.

Усещаше я като самия рай. Когато гърдите ѝ се притиснаха към него, той се втвърди като камък. Меки, закръглени и топли, а нощта за него бе толкова студена и остра. Знаеше как ще паснат в ръцете му, как връхчетата им ще настръхнат под докосването му, под езика му. И го направи — докосна я, обхвана гърдата ѝ, която натежа като злато в изгарящата му длан. Пръстите му закръжиха около нея и намериха твърдото връхче, което набъбна под докосването му.

— О-о-о — ахна Миранда.

Джак сведе очи към нея и видя шокирания ѝ поглед. Поглед, който гореше от обида... и още нещо.

Ако в блясъка на зелените ѝ очи бе видял само обида, можеше и да спре. Но за разочарование на мис Портър, той видя и нещо повече.

Имаше страст. Неоспорима страст.

Огънят в очите ѝ го привличаше като нощна пеперуда. Затова, когато тя отвори уста, за да протестира, той я покри със своята и вкуси блаженството.

Изпълни го отдавна незаситен глад. Целуна я дълбоко и всеотдайно. Езикът му погъделичка устните ѝ и отхвърли възраженията ѝ.

Бе прекарал последните четири години, опитвайки се да изкупи греховете си, да постъпва правилно и цената беше твърде висока, за да я понесе.

Скръбта, гневът и страховете му се изляха, подклаждайки нужди, които изненадаха дори самия него.

Ръката му намери талията ѝ и я придърпа напред, така че тя се притисна в тялото му. Можеше да усети всеки сантиметър от нуждата му, щеше да разбере опасностите на нощта и нямаше да допусне същата грешка — да се мотае наоколо — отново.

Дръпна нощницата ѝ нагоре, оголвайки краката ѝ чак до бедрата, за да може да я погали. За да я накара да се отвори за него, за да почувства топлината ѝ, доказателството за страстта ѝ.

Миранда отново опита да се бори — дали шокирана от онова, което той правеше, или от чувство за благоприличие, не можеше да каже. Но нямаше намерение да я пуска, не смяташе да спира да я целува, докато... докато не чу капитулацията, която беше неговият триумф. Малко предателско стенание, което се изплъзна от устните ѝ.

Като я държеше здраво с една ръка, другата се върна отново на гърдите ѝ, премахвайки и последните пластове от приличие и съпротива — сякаш шалът върху халата ѝ би имал значение за мъж с намерения — и измъкна наградата си.

Под пръстите му кожата ѝ го привличаше като коприна. Палецът му закръжи върху напрегнатото зърно, докато докосването му запаметяваше всеки детайл от идеалните ѝ форми.

Небеса, колко обичаше женски гърди.

Формата, вкусът, начинът, по който мъжът можеше да изпълни сетивата си с коприната им, с обещанията им, как една жена може да се извива и стене, ако ги обгрижват и подразнят. И ако си поемеше дълбоко дъх, докато я поглъщаше, можеше да усети първичния ѝ аромат.

Когато прекъсна целувката, заглушаваща протестите ѝ, и сведе устни, за да вкуси зърното ѝ, да я подразни и измъчи по съвсем нов начин, тази дама и идеалните ѝ гърди изведнъж предизвикаха спомени за друга скандализирана госпожица.

О, да, беше изминало дълго време, откакто бе вкусвал жена и се бе наслаждавал на удоволствията от копринената ѝ плът. А тази дама... тази жена... изведнъж изглеждаше дяволски позната.

Спомни си...

Той спря за миг и върна устата си върху нейната, като я целуна отново, този път вкусвайки я, докато спомените не изпълниха сетивата му.

Образи от Лондон. Далечен звук на музика. Млада госпожица, целувка, изпълнена с невинност...

Жена, която трябваше да е мъртва. Той отдръпна устата си от нейната.

— Какво, по дяволите...

Гневът на Миранда отново бе потушен от страстта, която бе открила в обятията на Джек Тремонт. Ужасният негодник бе успял да захвърли протестите ѝ на вятъра като есенни листа в буря.

И докато ръцете му я дразнеха и измъчваха, целувката му беше неконтролируем метеж, който профуча през всички добри намерения, през целия ѝ контрол.

Като силния аромат на бренди, който го заобикаляше, той я опияняваше с целувката си.

В обятията му, с устните притиснати към нейните, с тялото, което покриваше нейното, с... *онова*, което се надигаше срещу нея, толкова настоятелно оповестяващо присъствието си, че тя не можеше да задържи и една нормална мисъл в главата си.

Точно както тялото ѝ я бе предало, когато я бе целунал в операта или когато я държеше в кулата по-рано, същото се случи и сега. Започна от пръстите на краката ѝ, които се свиха блажено.

Негодникът някак знаеше какъв ефект има върху нея и я придърпа още по-близо и неприлично.

Преди да успее да се спре, тя изпусна лек стон, изпълнен с копнеж.

С желание...

Мили боже, да не полудяваше?

Една благовъзпитана дама не би трябвало да мисли за подобни неща, но когато я целуваше по този начин, всичко, за което можеше да мисли, бе опасната твърдост между краката му. За това как иска да я докосне, да разкъса слоевете дрехи между тях и да не остане какво друго да се направи, освен...

Ръката му се придвижи нагоре, смъкна шала и халата ѝ, пъкна се под нощницата и освободи гърдите ѝ. Пръстите му завладяваха и се движеха върху нея почти с благоговение — сигурни и опитни. Коленете ѝ се разтрепериха и тя помисли, че със сигурност ще се срине на земята.

Тогавя той прекъсна целувката и предателските ѝ устни се отвориха, сякаш щяха да извикат измъчено, да го помолят да се върне — докато устата му не покри едната ѝ гърда и не я засмука.

Езикът му кръжеше, устните му я засмукваха по-дълбоко в устата му и краката ѝ наистина се подкосиха. Целувката му изпращаше

вълни от наслада по цялото ѝ тяло, захвърляйки настрани всички намерения, които бе имала, когато слезе долу.

Също така внезапно, както бе започнал мъчението си, мъжът спря, целуна я още веднъж, след което отдръпна глава назад и се взря в нея...

И тогава го видя — въпроса в очите му.

Сякаш знаеше коя е тя!

Невъзможно. Освен това той знаеше, че не може да е истина. Миранда Мабърли беше мъртва.

Но все пак в очите му ясно се четяха шок и изненада. И отказ да повярва.

Добре — помисли си тя. И за да го разсее, го избута от себе си — всъщност трябваше да стори това още в първия миг, в който я бе хванал — и силно го зашлеви, като предупреждение никога повече да не я доближава.

Никога да не разкрива истината.

— Как смеете! — изсъска дамата.

Джак постави ръка върху зачервената си буза и я изгледа с присвити очи.

— Смея, мадам, защото това е *моята* къща.

— Е, може и така да е, но като джентълмен...

Негодникът закрачи към нея, скъсявайки разстоянието бързо и заплашително. Ръката му се стрелна и я хвана за лакътя, придърпвайки я още веднъж към него.

— Трябва да ви припомня, че не съм джентълмен. И в бъдеще, ако решите да потърсите компанията ми посред нощ, запомнете добре, че подобна среща ще завърши в леглото ми, *мис Портър*. Това ли искате? Да прекарате нощта в леглото ми?

Миранда стисна устни, защото не си вярваше, че няма да изрече недвусмисленото: *Да, Джак*.

Боже, колко силно го желаше.

— Оставате или тръгвате, мис Портър? — попита той с глас, потъмен от нощта, изкушение, което я обгърна със заплашителна страст.

Ако се предадеше сега, знаеше, че никога няма да може да го напусне, никога няма да избяга от Тисълтън Парк. Щеше да бъде обект на прищевките и желанията му, докато искаше да я задържи.

След което щеше да я захвърли, за да посрещне студената съдба, която я очакваше.

Младата жена ахна при мисълта и се отърси от хватката му с всички сила, след което се затича нагоре по стълбите, а подигравателният смях, който я последва, само я накара да забърза още повече.

Когато стигна до вратата, се подхлъзна и спря.

Овладей се, Миранда — опомни се тя. Опита да успокои препускащото си сърце. Невъзможно. Да се отърси от останалата страст. Също толкова непостижимо. Затова се зае да приглади косата си и да се увери, че нощницата и халатът ѝ са в приличен вид. Накрая отново наметна шала около раменете си и почука тихо, но отчетливо на вратата.

— Дами, пуснете ме.

Вратата се отвори, сякаш щяха да я спасяват от самите ловджийски кучета на ада. Фелисити и Тали стояха една до друга, докато Пипин се бе сгушила между завивките в леглото си.

Мис Портър влезе, надявайки се, че изглежда спокойно и никой няма да забележи как коленете ѝ още треперят.

— Какво стана? — попита Фелисити. — Какво открихте?

Че Джак Тремонт все още може да целува жените до безпаметност... че трябва да си отидем, преди...

Брут обикаляше подгъва на дрехата ѝ, душейки и ръмжейки към онова, което бе открил там.

— Няма нищо нередно — каза на близначките.

Те седнаха разочаровани, а кучето ѝ отправи подозрителен поглед, който предполагаше, че то не вярва и на дума от това, което бе казала.

— Ами шумът? — възрази Херцогинята. — Всички чухме чудовищните звуци. И *вие* ги чухте. — Тя бе сложила ръце на кръста си и Миранда знаеше, че девойката няма да се успокои, докато не получи приемливо обяснение.

— Е, изглежда един от прислужниците е пил прекалено много. — Учителката им ги изгледа остро. — За съжаление, тази къща не е добре ръководена и някой е оставил избата отключена. — За щастие думите ѝ бяха започнали да звучат като поредната лекция по

управление на домакинство, а публиката ѝ не беше в настроение за уроци.

— Знаех си, че няма нищо — каза Фелисити на сестра си. — Ти с твоите проклетия.

Тали сви рамене и се върна в леглото.

— Можеше да бъде проклятието. И ти си мислеше същото преди няколко минути.

Пипин изобщо не бе ставала от леглото и сложи възглавницата върху лицето си, за да заглуши спора, който знаеше, че ще последва.

— Лека нощ, дами — пожела им Миранда и се върна в стаята си.

Тя хвърли шала върху един стол и закрачи из спалнята, за да открие някакъв смисъл във всичко, което се бе случило току-що. Тогава се погледна в огледалото. Спря по средата на крачката си и се вгледа с ужас в отражението си. Погледна към ръкава си, там, където Джак я бе хванал, за да я придърпа в обятията си и откри доказателство за нещо, което не можеше да се сбърка.

Кръв.

Забори се като обезумяла да свали нощницата, издърпа я от тялото си и се взря в муселина в ръцете си.

И то беше там. Кървав отпечатък от ръка. Вдигна поглед към вратата, която водеше към коридора.

Пиянски гуляй, друг път! Той беше затънал до гуша в нещо нечестиво. Нещо смъртоносно.

Страстта, която бе разпалил с целувката си, сега изглеждаше съвсем безинтересна.

Отново погледна към вратата. Тази, която водеше обратно към Джак. Към отговора на цялата тази мистерия.

Но заплахата му я преследваше.

... ако решите да потърсите компанията ми посред нощ, запомнете добре, че подобна среща ще завърши в леглото ми, мис Портър...

Миранда се вгледа в съсипаната си нощница, смачка я на топка и я хвърли в камината. Въглените бяха достатъчно горещи, за да обхванат проклетото доказателство и да го обгърнат в пламъци.

Може би беше по-добре някои въпроси да си останат без отговор. Засега щеше да поеме по пътеката на страхливците и да си остане в стаята, добре скрита от Джак Тремонт.

Мъж, който никога нямаше да разбере.

Пипин надзърна изпод завивките и погледна към вратата, която водеше до стаята на мис Портър.

— Ще се върне ли? — прошепна тя.

— Не, мисля, че си легна — предположи Фелисити. — Успя ли?

— Да — каза Пипин и тихо изскочи от леглото.

— Видяха ли те? — попита Тали.

— Поне не съм забелязала.

— Ами мистър Стилингс? — додаде Фелисити. — Мис Портър каза, че ще прекара нощта в конюшните.

Братовчедка им подсмръкна, докато сваляше пелерината си и я закачи на стола, близо до камината.

— Той играеше карти с останалите работници от конюшнията.

— И ти успя да...

Пипин се обърна и се ухили.

— Да, отрязах ги. Няма да ходим никъде сутринта. Или дори следобед.

Тали въздъхна.

— Чудесно. Сега Джак няма да има никакви извинения да се въздържа да сподели чувствата си към мис Портър.

— Да, но аз се притеснявам за нея — каза Фелисити. — Изглежда твърдо убедена в обратното.

— Е — замисли се Тали, като се претърколи в леглото и се пресегна надолу, за да почеше Брут по главата, — ще разполагаме с цял ден, за да я убедим в противното. Мисля, че утре няма да имаме никакви проблеми да ѝ покажем най-добрите страни на лорд Джон.

[1] Boudicca, Boudica, Boadicea, Bodvica, Bonduca е име на царица на келтското племе ицени (грешно наричани исени) е населявало Източна Англия през древността. ↑

ГЛАВА 11

— Какво искате да кажете с това, че сбруите са срязани? — попита Миранда, когато Стилингс дойде на закуска, за да я информира, че пътуването им отново ще бъде отложено.

— Както казах, мис — отвърна той. — Срязани са. Напълно неизползваеми.

Учителката отправи поглед към трите момичета зад себе си.

— Дами, знаете ли нещо по въпроса?

— Ние, мис Портър? — изрече Фелисити невинно.

Тя беше добра актриса, но сестра ѝ и братовчедката ѝ не чак толкова. Пипин забучи нос в храната си, а Тали придоби ясен оттенък на уличаващо розово.

— Колко време ще отнеме да ги поправим, мистър Стилингс? — информира се Миранда, знаейки, че няма смисъл да разпитва повереничките си, когато са заедно — вероятно се страхуваха от гнева на Херцогинята далеч повече от нейния.

— Всъщност, не повече от час — каза ѝ той.

— Час? — избухна Фелисити.

— Как е възможно? — попита Пипин. — Със сигурност не можете да поправите подопашника без...

Девојката не довърши въпроса си, когато мис Портър повдигна вежда към нея.

— Е, добре, Пипин — каза младата жена. — Изглежда има нещо, което трябва да обсъдим, докато чакаме мистър Стилингс. — Тя погледна към кочияша. — Час?

— Да, мис, не би трябвало да отнеме повече. — Той се усмихна и намигна на Пипин. — Точно вие, лейди Филипа, трябва да знаете, че винаги нося резервен подопашник.

Момичето се сви.

— Дами — обяви Миранда, — закуската приключи. Моля, благодарете на мистър Бърдуел и ме последвайте в библиотеката. Изглежда имаме да обсъждаме много неща.

Девойките се изправиха едновременно и пожелаха всичко хубаво на Бърдуел. После последваха учителката си, като осъдени на затвор в Нюгейт. Брут припикаше след тях и размахваше опашка.

Миранда дори не изчака да затворят вратата, преди да им се нахвърли.

— Как смееете! — каза тя със смъртоносно спокоен глас. — Това е непроситимо. Ще...

— Мис Портър, моля ви, само ни изслушайте... — започна Фелисити.

— Мис Лангли, ако искам нещо от вас, ще ви помоля. Сега сядайте.

Фелисити изпълни нареждането.

Междувременно Брут, който нямаше да бъде мъмрен или критикуван, ги игнорира и започна да души около рафтовете в библиотеката.

— Както казвах — продължи младата жена, — ще пиша на бащите ви и ще им докладвам, че...

— Гррр. — Брут обикаляше пред стената и ръмжеше и лаеше достатъчно силно, за да заглуши укорите на Миранда.

— Брут! — скара се тя на кучето. — Престани незабавно.

Малкото куче не ѝ обърна внимание и продължи да драска по рафтовете и силно да ръмжи и лае.

Тали му се притече на помощ, взе го на ръце и го занесе до мястото, на което бе седнала.

— Скъпи — загука му тя, — това са просто скучни стари книги, а не плъхове. — Момичето погледна към учителката си. — Вероятно е надушил плъх.

Кое то без съмнение обясняваше и реакцията му, когато видя лорд Джон за първи път.

— Та, както казвах — започна Миранда отново, — няма съмнение, че мис Емъри ще се разгневи като разбере, че нейни ученички са замесени в подобно...

Междувременно Брут се бе освободил от захвата на Тали и отново бе отишъл до рафтовете, като драскаше и ровеше по най-ниския и дори лаеше към прашните издания.

— Брут! — изсъска Тали. — Ела тук! — Тя отправи извинителен поглед към мис Портър. — Не знам какво му става, обикновено е

толкова възпитан.

— Хм! — Възпитателката им беше точно на обратното мнение.

— Аз ще го взема — каза Пипин и побърза да запази мира, като в резултат от това настъпи края на роклята си. Девојката се олюля и падна, хващайки се за един от рафтовете, но се приземи по дупе до Брут, а около нея заваляха книги.

— Пипин, какво направи? — ахна Фелисити.

— А-а-аз, просто се опитвах да... — започна момичето.

— О, небеса, виж какво откри! — каза Тали, посочвайки над рамото на братовчедката си.

Пипин се обърна и погледна към стената — стената, която се бе отместила, разкривайки зееща дупка.

— Тайна врата! — прошепна тя, ставайки от пода, и застана пред входа, който водеше към нещо като тъмен тунел към дълбините на къщата.

— Отдръпни се — предупреди я Миранда. — Не знаеш какво има вътре.

Брут обаче се впусна в тъмнината със свирепостта на два пъти по-голямо от него куче, лаейки и ръмжейки, сякаш бе открил цяло стадо гризачи.

Тали тръгна след него, вероятно вече забравила предупреждението да се отдръпне, а Пипин я последва, макар и само за да я настигне и да я спре, преди да е паднала в някоя яма или да е забъркала някой нов проблем, който само да задълбочи тинята, в която вече бяха затънали до гуша.

Но напредъкът на Пипин бе прекратен от Тали, която бе направила само няколко стъпки в тунела.

— А-а-а — заекна Тали, посочвайки към Брут, който държеше нещо в устата си. Тя трепереше цялата.

Пипин присви очи, за да види по-добре и вероятно си пожела да не беше го правила.

— Мис Портър... — изписука момичето.

Миранда за миг се озова до нея.

— Какво има? — Младата жена замлъкна при гледката пред себе си, след което успя да каже: — О, небеса!

Брут не бе хванал плъх, а чаршаф, който бе издърпал, за да разкрие мъж. Мъртъв мъж.

Фелисити се присъедини към тях и ококори ужасено очи. Устните ѝ се помръднаха, за да оформят дума, но не успя да изрече нищо.

Миранда обаче знаеше какво е това.

Убийство.

Както се опасяваше. Снощи тук бе извършено убийство. Как иначе можеха да се обяснят тъмните петна от кръв по гърдите на мъжа и кръвта върху нощницата ѝ.

Кръвта върху ръката на Джак.

— Трябва да си тръгнем оттук — каза им тя, като ги издърпа назад от трупа и хвана негодуващия Брут. — Преди някой да ни е видял. — Затваряйки входа, погледна към вратата на библиотеката и задъвка долната си устна.

Макар бягството да изглеждаше като най-добрия избор, не можеше да го направи. Мъжът вътре заслужаваше отплата, но как?

Тогави Миранда си спомни нещо от предишния ден.

— Пипин, сложи тези книги обратно на рафта. Фелисити, затвори си устата, неприлично е. Тали, поеми си дълбоко дъх и се успокой, след което помогни на братовчедка си с книгите.

Тали, която не обичаше много библиотеките, започна да хвърля обратно книгите безразборно.

— Тали, трябва да бъдат подредени — смъмри я Пипин.

— Подредени? За какво говориш? Вътре има мъртъв мъж, а ти се притесняваш, че книгите ще бъдат разхвърляни?

— Не, трябва да изглеждат така, сякаш нищо не се е случвало — каза Пипин, сортирайки книгите.

— Мис Портър — попита тя, когато прибраха и последното издание, дебела книга със стара английска история. — Какво ще правим сега?

— Ще доведем властите.

Джак прекара нощта, крачейки насам-натам. Малкълм беше мъртъв, а мис Мабърли... е, вече не беше толкова сигурен.

Но как можеше мис Портър да бъде...

Жената, която отдавна мислеше за мъртва.

След като бе избягала нагоре по стълбите, той остана да я погледа известно време, казвайки си, че е луд колкото лорд Албин и нестабилен като лорд Хал.

Миранда Мабърли не можеше да е жива.

Спомни си...

— Да си спомня какво? — попита той сенките, които го бяха обладали. — Да си спомня проклетото какво?

Нямаше какво да си спомня. Момичето беше мъртво, а мис Портър беше... съвсем жива.

Часове по-късно, Джак все още обмисляше дали да не опита идеята на Бруно с клетките.

— Мислех, че си заминават — обърна се той към мистър Бърдуел, докато наблюдаваше как мис Портър и трите ѝ последователки прекосяват бързо моравата. Можеше да я настигне и да поиска обяснение, да настоява да му каже коя е.

Но ако го направеше, ако тя наистина беше жената, която подозираше, че е, тогава какво?

Не че искаше да има нещо общо с нея. Бе скрила самоличността си и го бе оставила да се гърчи под тежестта на позора, докато тя си бе изградила нов живот, далеч от обществото.

А той... е, той беше заточен тук.

— Тръгват си — отвърна икономът, като звучеше разочарован, каквито вероятно бяха и момчетата, задето не бяха успели да ги съберат.

— Не и ти — каза Джак, като се извърна от прозореца и погледна мъжа.

— Не мисля, че мис Портър би била толкова лоша възможност за брак.

Не и за него. Не и когато погледнеше към нея и видеше извивките на бедрата ѝ, разкошната ѝ коса. И тогава отново бе поразен — точно както целувката и стенанията ѝ от снощи бяха възкресили спомените му. Небеса, тя беше Миранда Мабърли. Как не го бе видял преди?

Но беше. При мис Емъри, по-късно, когато бе пристигнала в трапезарията му като фантом от миналото, когато я бе държал в обятията си. Той знаеше, но бе пренебрегнал истината.

Защото да я има обратно в живота си означаваше, че ще бъде отговорен към нея.

Не, нямаше. Не сега. Не и когато го бе измамил.

Бърдуел също погледна през прозореца.

— Странно е, че мис Портър изведе момичетата сега, имайки предвид всичко.

— Имайки предвид какво?

— Е, очевидно една от младите дами е повредила сбруите снощи, за да забави потеглянето им.

Джак поклати глава.

— Искаш да кажеш, че няма да си тръгнат?

— О, не, тръгват си. Техният човек, Стилингс, носи резервни. Когато ги видях за последно, мис Портър ги водеше към библиотеката, за да им чете конско.

Младият мъж вдигна поглед.

— Библиотеката?

Дори Бърдуел пребледня.

— О, милорд, изобщо не ми хрумна, че...

Лорд Джон вече бе излязъл в коридора и се втурна надолу по стълбите. Въпреки напредналата си възраст, Бърдуел все още беше бърз и го последва.

Твърде много бе зложено.

Когато стигна до библиотеката, Джак се наруга, че е реагирал пресилено.

Наистина ли си мислеше, че четири жени ще разкрият тайния изход на Тисълтън Парк, който бе заблудил най-добрите агенти на Кромвел, а да не споменаваме и поколения местни магистрати, които се бяха опитвали да хванат ексцентричните Тремонт в престъпни дела? Никой от тях никога не бе разкривал тунела. Тайният изход водеше надолу през къщата към пясъчник, който стигаше до плажа. Там входът бе скрит от коварните води при прилив и големите скали при отлив. Дори тогава отворът бе достатъчен колкото да се промъкнеш при отлив, ако знаеш, че има някакъв шанс.

Така бе вкарал Грей в къщата, без да се разбере — макар да беше на косъм. Приливът идваше бързо и тунелът се пълнеше с все повече морска вода при всяка следваща вълна.

Там беше скрил и тялото на Малкълм, докато „гостенките“ му си тръгнаха и получише възможност да погребее приятеля си подобаващо в старинната гробница зад градината.

— Всичко изглежда добре — каза Бърдуел, кимайки с глава одобрително, след като огледа стаята.

Джак се съгласи, но това не обясняваше странното решение на мис Портър да изведе момичетата на разходка по пътеката към скалите.

Обиколка из градината — а той имаше такава — не беше нищо необичайно, преди човек да се отпрати на дълго пътуване с карета, но екскурзия?

Не можеше да се отърси от усещането, че нещо не е наред.

В този миг влезе Бруно.

— Къде са онези пакостливи момичета? — попита. — Техният човек е отвън и казва, че са готови за тръгване. — Той погледна Джак, който беше застанал на колене и изучаваше рафта, скриващ ключалката. — Не знаех, че обичате книгите, милорд.

— Млъквай, Джоунс — скастри го Бърдуел. — Мислим, че дамите може да са открили... — Той се изкашля и снижи глас. — Може да са открили другия ни гост.

Очите на Бруно се разшириха.

— Не. Не може да бъде. — Мъжът поклати голямата си рошава глава. — Това би било...

— Катастрофа — каза Джак, като седна на пети и се взря невярващо в доказателството пред себе си. — Не мога да повярвам.

— Какво има? — попита Бруно, като коленичи до него и впери поглед в книгите пред себе си.

— Това — каза господарят на Тисълтън Парк и посочи най-ниския рафт.

— На мен ми изглеждат непокътнати — отвърна секретарят. — Всичко е добре подредено.

— Подредено? — преглътна Бърдуел.

Джак кимна, тъй като икономът разбра точно какво имаше предвид. Книгите си бяха на място, идеално подредени, дори и тази, която не трябваше да бъде — старинното издание с ранна английска история.

— Исусе! — изруга лорд Джон, като стана и погледна през рамо към прозореца отзад.

— Как са открили тунела? — попита икономът.

— Вече е без значение — отвърна младият мъж, като дръпна обратно завесите и зарея неவிждащ поглед към гъсталаците в градината. — Накъде каза, че са тръгнали, Бърдуел?

— Пътеката към скалите.

Джак изстена.

— О, по дяволите. Отишли са в Нешбит Хол. Ще докарат властите.

Бруно долепи месестите си лапи и изпука кокалчетата си.

— Не и ако ги спра преди това.

— Не — каза Джак, преди Бърдуел да е скочил и да се наложеше да застава между двамата мъже, от които се нуждаеше да му помогнат. — Ще трябва да скрием всичко, преди Норис да пристигне. — Той се обърна към двамата. — След което ще се разправяме с мис Портър и повереничките ѝ.

Бруно радостно потри ръце.

— Клетките ми!

Миранда прекара времето, което им отне да стигнат до сър Норис, в опити да се примири с ужасните разкрития, които бяха направили в библиотеката на мъжа, с когото бе танцувала преди по-малко от дванадесет часа.

Джак? Убиец?

Не можеше да повярва и все пак, как не би могла, когато бе видяла толкова много изобличаващи доказателства?

Мъртвият мъж. Оковите и въжетата в кулата. Мистериозният тунел.

Кръвта върху нощницата ѝ.

Тя потрепери. От всички неща, които трябваше да каже на сър Норис — щом успяха да го накарат да изостави закуската си — не му бе споменала само за кръвта по нощницата си.

Как би могла? И все пак, когато укриваше това доказателство, което със сигурност щеше да прати Джак зад решетките — мястото, за което възпъльничкият магистрат бе казал повече от веднъж през

последния час, че проклетият Тремонт заслужава — не правеше ли и нея виновна?

— Сега го пипнах — изкиска се той, докато ги водеше по пътеката, а глутницата му хрътки скачаха около тях. Зад необичайната групичка вървяха няколко едри мъже, които той бе повикал от конюшните си, за да му помогнат да арестуват господаря на Тисълтън Парк. — Това е велик ден, мис Портър.

— Да. Е, аз просто се чудех дали за всичко това няма някакво обяснение? — замисли се тя, не съвсем убедена, че лорд Джон е поквареният престъпник, за какъвто го обявяваше сър Норис.

Фактите определено бяха изобличаващи, но...

Не, беше прекалено лесно да поеме по пътя на сър Норис и да обяви Джак за поредния „ненормален Тремонт“.

Може би той никога не се бе справял добре, но не можеше да се отърси от чувството, че в целувката му снощи имаше още нещо.

Скръб.

Бе се вкопчил в нея като удавник. Целуваше така, сякаш очакваше да открие утеха в устните ѝ, нещо, каквото и да е, което да отнеме болката, която не можеше да скрие.

Заобиколиха зад ъгъла и се плъзнаха през отвора в стената към обраслия с плевели двор на Тисълтън Парк.

— Колко запуснато — оплака се сър Норис. — Но днес ще се погрижим за лорд Джон. Да, ще го направим.

— Какво искате да кажете с това? — попита Фелисити.

— Ще го обесим, мис — отвърна той доволно. — Възможно най-бързо и открито.

Мис Портър се закова на място.

— Ще го обесите?

Нешбит се изплю на земята.

— Е, не се превземайте. Той е обвинен в убийство и ще увисне на бесилото за това. Няма начин да го избегне.

— Но може би има логично обяснение за смъртта на онзи мъж — предположи Миранда, знаейки, че думите ѝ са напразни, тъй като сър Норис вече бе изкачил парадните стълби и чукаше на входната врата.

Младата жена затаи дъх и зачака Бърдуел да се появи. Тя нервно се огледа из двора и осъзна, че всички очи бяха отправени към

групичката им. Мъжете, които работеха по рязането на дъба, момчетата от конюшнията.

Изведнъж се почувства като предател.

Но вината не беше нейна, успокояваше се тя и ѝ се прииска да каже същото на мъжете, които се взираха в тях.

Магистратът отново почука на вратата и най-накрая тя се отвори, но зад нея не беше Бърдуел, а самият лорд Джон.

Изглеждаше екстравагантен и безгрижен както винаги, облечен в риза и черни бричове.

— Сър Норис, каква изненада! Виждам, че сте придружили дамите до дома. Бях започнал да се притеснявам, че са изчезнали...

— Стига празни приказки, Тремонт — каза Нешбит, като избута вратата и влезе без покана. — Този път ще ви пратя в пъкъла. Със сигурност ще ви обесят. — Мъжът продължи навътре в къщата, сякаш беше негова, и се запъти право към библиотеката.

— Добро утро и на вас — отвърна Джак. Поглеждайки през рамо, той се усмихна на остатъка от групичката. — Добро утро, дами. Как сте в този прекрасен ден?

Момичетата минаха покрай него, кимайки учтиво, но гледаха доскорошния си герой с разочарование.

— Толкова ли е зле? — попита. — Мис Портър, ами вие? Не вярвам да сте онемяла тази сутрин. Изглежда винаги имате собствено мнение и не се притеснявате да го споделите.

Миранда поклати глава.

— А-а-аз... — заекна тя. — Не знаех какво друго да сторя.

Мъжът я погледна въпросително.

— Значи сте поканила сър Норис? Бих се сетил за някои не толкова драстични мерки.

— Лорд Джон, не бива да се шегувате — смъмри го дамата.

— Лорд Джон? Какво стана с „Джак“?

Учителката сведе поглед към върховете на ботушите си.

— Хм — измърмори той. — Ще се оттеглим ли в библиотеката, за да видим какво мисли сър Норис, че има срещу мен... този път? — Намигна ѝ и се запъти към въпросната стая, подсвирквайки си весела мелодийка, сякаш това не беше нищо повече от поредната лудория.

Младата жена отново поклати глава.

— Мис Портър — прошепна Пипин. — Не искам сър Норис да обеси Джак.

Нито пък Миранда.

— Опасявам се, че не можем да направим нищо по въпроса — отвърна ѝ тя. И все пак не можеше да се отърси от мисълта, че пропуска нещо.

— Може би има разумно обяснение — предположи Фелисити, докато следваха домакина им към местопрестъплението.

Брут от своя страна, изтича нетърпеливо в стаята и отиде директно при рафта, но вместо да лае и да вдига врява, просто подуши наоколо веднъж-дваж и с примирена въздишка изостави мястото. Качи се върху трона на лорд Харолд и се настани като у дома си, после се сви на топка и заспа, сякаш нищо важно нямаше да бъде намерено.

Миранда погледна Джак. Той изглеждаше също толкова незаинтересуван от нахлуването, колкото и Брут.

— Е, мис Портър, бихте ли ни оказали честта да ни покажете какво сте открили — каза сър Норис и потри доволно ръце.

Тя дори не смееше да погледне към Джак и мина покрай него, за да стигне до рафтовете с книги.

— Долният рафт е част от ключалка. Просто трябва... — Опита да отмести скритата брава, но тя не помръдваше. Натисна отново, но нищо не се случи.

Сър Норис я избута настрани и клекна, за да погледне сам.

— И казвате, че тайният тунел е точно зад тази стена?

— Да.

— Таен тунел? — попита Джак невярващо. — Да намерите фортепиано е едно, дами, но казвате, че имам и таен тунел? Е, това е невероятно.

— Хм! — изсумтя представителят на властта. — Ще видим.

Мъжът буташе и натискаше рафта, като изтика настрани книгите с досада, за да разгледа по-внимателно стената зад тях.

Решителният баронет дори накара Пипин да обясни точно как се е спънала и паднала, за да се опита да пресъздаде инцидента, който бе довел до откриването на тялото.

Междувременно, Джак се бе облегал на стената и красивите му черти оформяха любопитно изражение, сякаш това нахлуване не беше нищо повече от забавно развлечение през скучен ден.

Най-накрая магистратът се изправи и го изгледа кръвнишки.

— Предполагам, че няма да отворите тази стена за нас?

— Сър Норис, тъй като нямам никаква представа какво са видели тези дами, дори не знам как би трябвало да я отворя. — Той се усмихна като образец за добър домакин, сякаш не би искал нищо повече от това да им помогне. — И какво точно мислите, че има зад тази стена? — попита, отгласвайки се от мястото си до стената и се наведе, за да вдигне някои от падналите книги.

— Мъртъв мъж, милорд — каза Фелисити, проговаряйки за първи път. — Намерихме го съвсем случайно.

— Тяло? — учуди се Джак. — Небеса, момичета, явно сте твърдо решени да останете в Тисълтън Парк, щом стигате толкова далеч в усилията си да ме свържете с мис Портър. — И положи приятелски ръка върху рамото на сър Норис, сякаш бяха стари другари, а не враждуващи съседи. — Страхувам се, че са ви преметнали, добри човече. Тези момичета имат склонност към сватосване и стигат прекалено далеч, за да се уверят, че ще се увлека по учителката им — затова махнаха подковата на единия кон, повредиха сбруите и сега очевидно си измислят мъртъв човек, за да отложат пътуването си. Страхувам се, че сте бил подведен от няколко неконтролируеми ученички.

Рунтавите вежди на баронета се присвиха.

— Но мис Портър, тя каза...

— Сър Норис — продължи лорд Джон с помирителен и загрижен тон, — дори брак с мен би бил по-добър за застаряващо момиче... е, знаете, какво искам да кажа. Снощи тя ми се нахвърли...

— Не съм сторила нищо подобно! — възрази Миранда.

— Не, разбира се, че не — призна Джак и прошепна на магистрата: — Определено го направи.

— О, от всички безочливи лъжи — оплака се дамата, но никой не ѝ обърна внимание, тъй като мъжете бяха потънали в дружелюбното измислено приятелство, в което обикновено се спускаха, щом усетят, че някоя жена се опитва да ги вкара в капан.

— Небеса, бъдете благодарен — казваше господарят на Тисълтън Парк, — че не са се озовали на вашия праг, в противен случай и вие можехте да попаднете в клопката им.

Дребният подлизурстващ баронет започна да ругае и трепери, мърморейки нещо за „обичайната опасност от оставени без надзор женски“.

Миранда ги изгледа невярващо.

— Сър Норис, зад тази стена наистина има тунел със скрито тяло.

Тя отиде до стената и почука на нея, както бе направил и баронетът, надявайки се, че ще се чуе ехо, което да придаде достоверност на твърдението ѝ. Но стената беше солидна, сякаш зад нея имаше камък, и рафтът, който се бе приплъзнал, изглеждаше също толкова непоклатим.

— Е, мис Портър — каза сър Норис, потупвайки я по рамото, — знам, че имате затруднения, но наистина можете да се насочите към нещо по-добро от лорд Джон. — Веждите му се извиха, показвайки, че той няма нищо против брачните ѝ планове.

Дамата раздразнено отхвърли намеренията на противния мъж.

— Сър Норис, знам какво видях и то беше мъртъв човек зад тази стена.

Баронетът я погледна още веднъж и този път поклати глава, сякаш за нея нямаше никаква надежда, след което изхвърча от стаята силно раздразнен.

Джак ѝ намигна триумфално.

О, дяволите да го вземат — помисли си тя. Това не беше краят.

Миранда излезе от стаята, решена да види тази стена отворена, дори това да беше последното нещо, което щеше да направи.

Момичетата я последваха и Брут тръгна след тях, видимо недоволен, че трябва да изостави толкова удобно местенце. Въпреки това заприпка покрай полите на Тали.

— Защо стената не се отвори? — прошепна Фелисити.

— Не знам — отвърна младата учителка, като последва сър Норис надолу по стълбите. — Но нямам намерение да оставя нещата така.

Отчаяна стара мома, как ли не! Противен, омразен мъж. Щеше да види Джак обесен, дори да се наложеше сама да направи възела. Вдигна поглед и забеляза нещо, което би могло да докаже твърденията ѝ дори и пред някой толкова глупав като този така наречен магистрат.

— Сър Норис, ще ви докажа, че лорд Джон е скрил тяло зад тази стена.

Магистратът изсумтя.

— И как смятате да го направите, мис Портър? Нямам време за поредната ви глупост.

Тя отиде при поваления дъб и кимна към работниците, които бяха спрели дейността си, за да изгледат представлението. Възползвайки се от разсеяността им, Миранда вдигна едната брадва и преди някой да успее да възрази, се завъртя на пета и се втурна към къщата, като отново заприлича на Будика на бойната пътека.

Дори сър Норис се отдръпна от пътя ѝ. Тогава бавният му ум прозря плана ѝ — този, който беше очевиден за всички останали. Той побърза, за да я настигне и ѝ препречи пътя.

— Мис Портър, не може да разбивате стените. Това е недопустимо.

— Мога и ще го направя — каза му тя и профуча край него.

— Лорд Джон е прав, вие сте луда. Сега настоявам да прекратите това безумие или в противен случай ще се наложи да арестувам вас.

— Не и преди да докажа, че съм права.

Миранда знаеше, че сър Норис е прав за две неща — тя полудяваше и щеше да се наложи да я арестува, за да я спре.

Закрачи към къщата с брадвата в ръце, но внезапно мистър Джоунс слезе по стълбите, хвана я за китката и я задържа пред себе си с опрян в гърдите му гръб. Джак се опита да хване брадвата и да я изтръгне от ръцете ѝ, но дамата я завъртя към него, без да се интересува от гледката, която представляваше.

— Пуснете ме — крещеше на мистър Джоунс.

— Не и докато държите тази брадва, мис — каза той.

— Освободете ме! — запротестира жената.

Сър Норис се присъедини към свадата и четиримата продължиха да спорят и да си отправят обвинения, а Тали, Фелисити и Пипин ги наблюдаваха в ужасено мълчание.

Изведнъж наред врявата долетя звукът от дивото лаене на Брут.

— Какво е намерило пак това куче? — зачуди се Фелисити. — Тали, трябва да го държиш на каишка, сигурно отново рови в градината.

— Не че някой го интересува — възрази сестра ѝ. — Не мисля, че някой се е грижил за градината от години.

Лаят стана още по-ожесточен и вечно присъстващите хрътки на сър Норис се присъединиха към него. Техният лай напълно заглуши спора на парадното стълбище.

— О, по дяволите — оплака се Херцогинята. — Ако не се погрижиш за Брут, аз ще го сторя! — Девојката се обърна и мина зад ъгъла на къщата към розовата градина до музикалната стая, където внезапно спря. — Мис Портър! Сър Норис! — извика тя. Когато не дойдоха, момичето сложи два пръста на устните си и силно изсвири.

Тали се засмя.

— Бавачката Хелга ни научи да го правим. Може да ти спуска тъпанчетата, не мислиш ли? — каза гордо на Пипин.

Братовчедката ѝ се съгласи, както очевидно и мис Портър, сър Норис и лорд Джон. Те замръзнаха на място и всички погледнаха към ъгъла на къщата, където стоеше Фелисити.

Пръстите на Фелисити бяха върху устата ѝ.

— Мисля, че Брут намери онова, което търсим.

Ако Миранда бе почувствала някакво объркване, то веднага бе пропъдено от преbledнялото лице на Джак.

— Исусе! — измърмори той.

Сър Норис остана неподвижен за секунда, след което наклони глава, сякаш слушаше кучетата си.

— Звучи така, сякаш са открили нещо.

— Чудя се какво би могло да бъде? — попита учителката, гледайки право към лорд Джон. — Или по-скоро кого?

Сър Норис се затича и младата жена го последва, все още стискайки брадвата.

Пипин и Тали се присъединиха към парада и когато минаха зад ъгъла, откриха какво се е случило с мистериозно изчезналото тяло.

Брут бе разкопал куп прясно засипана почва в розовата градина и държеше в уста нещо, което приличаше на ръкав с ръка.

ГЛАВА 12

Джак почти бе стигнал до библиотеката, когато наемниците на сър Норис го догониха. Нямаше значение, че изглежда като страхливец, когато побягна при разкриването на тялото на Малкълм в градината. Можеше да служи по-добре на Англия жив — и да го мислят за страхливец — отколкото героично да увисне на бесилото.

Мислеше си, че ще успее да се добере до тайния тунел, тъй като Бруно стоеше между него и преследвачите му, но при четирима срещу един, шансовете на секретаря му не бяха толкова добри, колкото Джак се надяваше.

Нито пък неговите.

— Хванах те, Тремонт! Хванах те, да! — грачеше сър Норис, сякаш бе заловил самия Наполеон.

— За да сме точни, четири жени и едно псе ме спипаха — отвърна Джак, все още борейки се с двамата главорези, които държаха ръцете му. — Вие нямате почти нищо общо с това.

Магистратът сви рамене.

— Аз ще получа признанието, само това е от значение. И никой няма да го е грижа как се е стигнало до там, веднъж щом увиснеш.

Лорд Джон почувства тръпката от думите на мъжа чак до мозъка на костите си.

— Наистина ли мислите, че брат ми ще позволи да ме обесите? — Нямаше нужда да пита, защото знаеше отговора. Паркъртън може и да беше жесток, дори и само защото мислеше, че трябва да изглежда такъв, но лично би вдигнал тост за сър Норис, задето го е отървал от това „петно в семейната история“, както обичаше да го нарича.

— Няма значение — заяви сър Норис. — Ако имаме късмет, съдът ще бъде свикан вдругиден в Хейстингс и аз ще се погрижа да те признаят за виновен още преди седмицата да е изтекла.

— Сър Норис — възрази Миранда — поне на Джак му прозвуча като възражение, — със сигурност не можете да обесите човек толкова набързо, нали?

Старият чудак изсумтя.

— Мис Портър, оставете това на хората, които разбират. — Той я потупа по ръката и ѝ обърна гръб.

Това беше грешка.

— Сър Норис! — каза тя, като заобиколи баронета и застана пред него. — Не можете просто да обесите лорд Джон, базирайки се на факта, че в двора му има мъртвец.

Проницателна и бдителна, както обикновено, помисли си Джак. Какво беше намислила? Тя беше причината той да е затънал в тази каша, а сега си променяше мнението и го защитаваше?

За него щеше да е по-добре, ако бе размислила, да речем, около час по-рано.

— Защо не? — попита я магистратът, като я гледаше, сякаш бе напълно обезумяла. — Защо да не мога да го обеса?

— Защото нямате доказателство, че той е извършил престъплението. Всеки би могъл да убие този мъж. По дяволите, вие дори не знаете кой е горкият човек.

— Той е мъртъв, ето това е — отвърна представителят на властта, а раздражителността му се повиши при нейната намеса. — Достатъчно е за мен.

— Не съм убивал никого — избухна Джак. — Този човек... той...

— Той какво? — изсъска сър Норис.

Тремонт стисна здраво устни. Какво можеше да каже? Че Грей беше агент на Короната и че Нешбит и войската му трябва да бъдат съдени — не само за убийството на Малкълм, но и за измяна и намеса в Кралските дела?

— Е, кой е? — попита баронетът. — Снощи на плажа имаше престрелка с контрабандисти. Знаете ли нещо за това? Или вероятно предпочитате да ми кажете кой е мъжът в градината ви? — И малките му кръгли очички се впиха в него.

Джак само поклати глава.

— Така си и мислех — каза сър Норис. — Няма значение, убийството е по-добро обвинение от контрабанда. Така със сигурност ще ви обесят.

Гърдите на лорд Джон се стегнаха. Какво щеше да стане, когато тази вечер Даш се върнеше, за да си поиска златото и задържеше

другите агенти, докато не му платят? И тях ли ги очакваше същата съдба като Малкълм?

И все пак, какво можеше да стори? Да каже истината? Да разкрие шпионската мрежа, която ползваше Тисълтън Парк като вход към Континента и отвъд? Имаше достатъчно предатели, които даваха всичко от себе си да видят падението на Англия и без Джек да разкрива ситуацията пред заблуден стар глупак като сър Норис.

Отчаянието, гневът му, скръбта по безсмислената смърт на Малкълм, разкриването на самоличността на мис Портър, всичко закипя вътре в него и с всяка капка сила, която притежаваше, той се хвърли върху Нешбит.

Успя да освободи ръката си и незабавно стовари юмука си върху носа на баронета, пращайки го в калта.

— Ти, тъпо, умствено изостанало копеле — крещеше Джек, дори когато мъжете на магистрата го хванаха отново. — Не можеш ли да проумееш, че тук е заложено много повече, отколкото миниатюрният ти мозък може да разбере?

Ако не друго, то гледката на сър Норис, проснат по задник в прахта, си струваше.

Само че, изглежда това бе последното нещо, което щеше да види, защото в този миг беше ударен по главата и тъмнината го погълна.

— Вие го убихте! — извика Миранда, втурна се към проснатото тяло на Джек и коленичи до него.

— По-добре сега, отколкото Короната да трябва да плаща надниците на съдиите. — Сър Норис се изплю, когато се изправи на крака.

Тя игнорира противния мъж и свали ръкавиците си, а голите й пръсти се допряха до врата на Джек.

— Той... — попита Фелисити, като се приближи заедно с другите две момичета. Те се бяха сгушили плътно една в друга.

Миранда сви рамене и я обзе чувство на безпомощност, когато потърси признак на живот. Най-накрая, изпод пръстите си усети слабото биене на сърцето му.

— О, благодаря ти, Боже, жив е — каза, изпускайки една въздишка.

— Какво е всичко това? — попита сър Норис, кимайки към мъжете да отнесат Джак. — Вие дойдохте до дома ми, готова да видите този мъж арестуван, а сега искате да тъне в коприна и кожи?

— Просто не мисля... — започна младата жена.

— Мис Портър, не ме интересува какво мислите вие. Можете да спделите погрешните си представи в съда.

— Как така пред съда? — заекна тя, изправяйки се на крака пред него, с поглед все още прикован в Джак.

Какво бе казал той, преди да го ударят? Нещо за „заложено много повече“? Какво имаше предвид?

— Съдът — повтори сър Норис. — Ще ви призоват за свидетели. Всички вас.

Думите на баронета най-накрая стигнаха до съзнанието ѝ.

— Да свидетелстваме? — Със сигурност не го бе чула правилно.

— Разбира се. Вие открихте тялото, мис Портър, вие и вашите момичета. Ще трябва да свидетелствате в съда.

Да свидетелстват? Миранда успя само да поклати глава. Не можеха да свидетелстват, особено пред публика. Само дума за това и момичетата щяха да бъдат съсипани.

И най-лошото, техните показания щяха да осъдят Джак на смърт.

О, Джак. Сърцето ѝ прескочи един удар и за първи път разумът ѝ надделя. Имаше нещо повече от това, което се виждаше...

— Не мисля, че ще можем да свидетелстваме, сър Норис — каза Фелисити, сякаш отхвърляше неприлично предложение. — Очакват ни у лейди Калдекот по пладне. И тъй като ще трябва да се закълнем, че ще казваме истината, всъщност Брут намери мъжа. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Ние нямаме нищо общо с това.

Магистратът я погледна.

— И кой е този Брут?

Тали пристъпи напред и вдигна ключовия свидетел.

— Кучето ми.

Баронетът се задави и се закашля.

— Куче? Очаквате кучето да свидетелства? — Лицето му бе станало тъмночервено и той насочи гнева си към мис Портър. — Вие и повереничките ви няма да ходите никъде.

Тя поклати глава.

— Сър Норис, невъзможно е...

— Не само е възможно, мис, а настоявам. Опитайте се да напуснете графството и ще се погрижа и четирите да бъдете затворени редом с негодника, за да съм сигурен, че ще свидетелствате.

— Ще ни затворите? — Сега беше ред на Миранда да се разгневи.

Момичетата се спогледаха.

— О, да, мис. Не изпробвайте търпението ми. Прекарал съм години в преследване на отвратителните Тремонт, както баща ми преди мен, и сега, когато хванах един от тях с изцапани с кръв ръце, ще се замислят, преди да изпратят още някой от тях тук.

— И къде точно очаквате да останем ние? — попита младата жена, а гневът ѝ бързо нарастваше.

Мъжът въздъхна раздражено и махна с ръка към къщата.

— Останете тук. Досега беше достатъчно добро място за вас, а сега, когато лорд Джон е в добри ръце, поне няма да спите с едно отворено око, за да пазите младите дами. — Той се засмя на грубата си шега и подсвирна на кучетата си.

Джак беше хвърлен не особено нежно в една каруца, която сър Норис бе взел от корабостроителите. Мистър Джоунс вече бе там окован и овързан.

Миранда избърза напред и надникна през перилата към Джак, който лежеше неподвижен и мъртвешки тих. *Какво ти сторих?* Тя несъзнателно се протегна да докосне ръката му, за да се увери, че е все още жив.

— Свалете си ръцете от него — изръмжа мистър Джоунс.

Макар да знаеше, че огромният мъж е окован, Миранда отдръпна ръката си при жестокия му и покровителствен тон.

— Не направихте ли достатъчно? — изсъска той. — Трябваше да ме послуша и да продаде всички ви в деня, в който пристигнахте — поклати глава. — Но той е прекалено благороден. Винаги прави това, което е правилно. Опитва се да си изгради добро име. Не че очаквам някой като вас да го разбере. — И извърна лице.

Миранда отстъпи назад. Никога не го бе чувала да говори толкова много, а думите му бяха изпълнени с ярост и вяра. Вяра в Джак, която отразяваше собствените ѝ подозрения относно загадъчния мъж, който лежеше между тях.

— Не исках това да се случи... — започна младата жена, но се спря, осъзнавайки, че каквото и да каже, думите ѝ няма да поправят това, което щеше да се случи с Джак... или мистър Джоунс.

— Но, сър Норис, какво ще стане с горкия човек? — попита тя, посочвайки към тялото в градината.

— Предлагам да бъде заровен, мис. Този път малко по-дълбоко. — Той се изкиска, сякаш никога не бе чувал по-добра шега.

— Човекът заслужава прилично погребение, сър — каза Миранда, игнорирайки подигравката му. — В църковния двор и с благословия от свещеник.

Магистратът извъртя очи, сякаш събираше и последната си капчица търпение.

— Ако искате християнско погребение, ще изпратя пастора да каже няколко думи за този пияница, но не очаквайте да го зароят в църковния двор. Вероятно е също толкова неморален, колкото и останалите, които се навъртат тук, и не заслужава да лежи до добрите хора от графството. Погребете го тук, мис. До останалите членове на тази сган, Тремонт.

Миранда сложи ръце на кръста си.

— Сър Норис, възразявам...

Той вдигна пръст във въздуха.

— Достатъчно, мис! И дори не си помисляйте да тръгвате. Възпрепятстване на правосъдието ще ви осигури най-малкото каторга, а ако аз имам думата, щяхте да увиснете на въжето редом с Тремонт.

И също толкова внезапно, колкото светът ѝ се бе разпаднал, сър Норис и придружителите му си заминаха и младата жена се оказа сама с момичетата на сред двора на Тисълтън Парк.

— Мис Потър? — каза Тали, заставайки до нея. — Какво ще правим?

— Ще стигнем до дъното на всичко това, ето какво ще направим.

Няколко часа по-късно Миранда вече не беше толкова уверена в плана си, тъй като все още не бяха постигнали никакъв успех с отварянето на тайния изход в библиотеката.

Не че бяха прекарвали цялото време в опити да го отворят. Първо трябваше да свършат нещо друго — да погребат непознатия в

градината на Джак. Не успяха да открият мистър Сталингс, нито Бърдуел, затова мис Портър бе помолила работниците да изкопаят гроб. Никой не беше склонен да помогне, докато тя не отиде да си вземе чантичката и не предложи абсурдно висока сума за задачата.

Не ставаше дума за самото копаене на дупката, бе признало едно от момчетата. Това, че трябваше да ровят около погребаните там Тремонт, правеше местните мъже подозрителни.

Но в крайна сметка работата бе свършена и мъжът погребан, а гробът му отбелязан с букет цветя, които момичетата набраха. Тогава Миранда се зае със следващата им задача.

Да отворят тайния изход. Бе убедена, че това ще помогне да си отговорят на въпросите. Но опитите им не доведоха до никъде.

Тали и Фелисити седяха на дивана, а Брут сумтеше между тях. Пипин лежеше на пода пред рафтовете.

— Предавам се — заяви девойката. — Имам синини по цялото тяло от опитите отново да падна по същия начин.

Миранда трябваше да се съгласи с нея. Нямахте друг начин да го отворят отново, освен ако не приложеха по-ранната ѝ идея да използват брадва.

— Не можем ли да предложим на мъжете отвън още малко злато, за да съборят стената? — попита Фелисити.

— Вече опитах — отвърна младата жена. — Няма да го направят. Този Джонас каза, че копаенето на гроб било едно нещо, но нямало да съборят стената и да пуснат навън духовете, които живеят в тази къща.

— Духове — присмя се Тали, което ѝ спечели укоряващи погледи от сестра ѝ и братовчедката ѝ. — Е, може да съм повярвала малко на историите миналата нощ.

— Какво ще правим, мис Портър? — попита Пипин. — Сутринта ще преместят Джак и мистър Джоунс в Хейстингс и тогава няма да можем да ги спасим.

— Не знам, Пипин — призна тя.

— Ами братът на Джак? — предложи Фелисити. — Може да изпратим спешна бележка до херцога.

Миранда обмисли възможността, но реши, че отговорът на херцога на Паркъртън ще бъде същият, какъвто би бил и този на баща ѝ.

Няма да пилея добри пари за нещо лошо.

— Смятам, че ще е по-добре да повикаме моя адвокат. — Имаше пари... и нямаше кой да възрази на начина, по който ги харчи. И щеше да ги похарчи, помисли си, докато се оглеждаше за хартия и писалка. До последния шилинг, ако това означаваше да помогне на Джак.

Поне да се убедя, че ще има справедлив процес, аргументира се тя, докато се опитваше да съгласува кръвта по нощницата си с мъжа, който по думите на мистър Джоунс „се опитва да си създаде добро име“.

Пипин стана от пода и се втрени в стената с ръце на кръста.

— Искан ми се мистър Бърдуел да не бе изчезвал — въздъхна девойката. — Отдавна мина времето за вечеря, а пропуснахме и обяда и следобедния чай. — С това оплакване мис Ноулс отправи огорчен поглед към Миранда. Когато не ѝ спечели никакво съчувствие, госпожицата насочи вниманието си обратно към стената, която беше причината за всичките им проблеми. — Прегладнях от всичката тази работа. — Тя срита най-долния рафт с обувките си в пантофка крак и отскочи назад, когато той изскърца и се измести, оставяйки отвор, колкото някой да се промуши през него.

Учителката се втурна напред.

— Какво направи, Пипин?

— Не знам — призна момичето. — Просто го сригах.

— Това е решение за много неща — долетя нервен старчески глас. — Понякога всичко, от което мъжете и кучетата разбират, е добър ритник.

Тали и Фелисити скочиха на крака, а мис Портър пристъпи пред тях, избухвайки и Пипин зад себе си, за да се изправи пред най-новата изненада.

— Кой е там? — попита тя.

От отвора в стената излезе енергична стара жена. Изглеждаше на около седемдесет, но се движеше с пъргавината на млада дама през първия си сезон.

— О, стига сте зяпали като куп скумрии на пазара. Сякаш не знаете за тайния изход. Поне Дингби така ми каза.

— Коя сте вие? — настоя Миранда.

Едната царствена вежда на дамата се изви неодобрително.

— Аз съм господарката на този дом, щом настоявате да знаете, безочлива нахалница такава.

Тали склучи вежди.

— Искате да кажете съпругата на Джак?

Старата жена се засмя — е, изкиска се, сякаш никога не бе чувала нещо по-смешно.

— Омъжена за този простак? В никакъв случай. Той принадлежи на друга. — При това тя изгледа учителката остро.

Отърсвайки се от тръпките, които преминаха по целия ѝ гръбнак, Миранда се вгледа малко по-отблизо в новодошлата и ѝ хрумна една нелепа идея.

— Лейди Джозефин?

Възрастната дама я огледа бавно и преценяващо, след което кимна.

— Точно както каза безполезният ми племенник, вие сте прекалено умна за свое собствено добро. Да, аз съм лейди Джозефин.

— Но вие сте мъртва — промълви Пипин, отстъпвайки крачка назад.

— Не вярвайте на всичко, което чуете, млада госпожице.

— Но сър Норис ни каза... — рече Фелисити.

— Сър Норис? Този конски задник? Той няма достатъчно мозък да изчисти обор, какво остава да разбере откъде идва изцапаното.

Миранда отново погледна жената и остави думите ѝ да отекнат в спомените ѝ. Бе чувала този глас и преди.

— Вие бяхте с лорд Джон в библиотеката онази нощ. Вие сте мисис Пим.

Лейди Джозефин кимна.

— Да. А вие душехте наоколо.

— Не душех.

Възрастната жена отново се засмя.

— Бих предложила да се съгласите с тази теория, тъй като ако не сте душили наоколо, тогава защо сте търсели компанията на племенника ми по това време на нощта?

Мис Портър се изчерви при обвинението на дамата.

— Те са увлечени един по друг — сподели Тали.

— Увлечени? Така ли го наричат в днешно време? — Старицата изсумтя. — Ние го наричахме по друг начин. Изпепеляваща страст. Това е израз, който означава нещо. И с който не си губите времето.

— Лейди Джозефин, какво означава всичко това? — попита Миранда, решена да върне всички към належащата тема. — Защо се криете в собствената си къща? И къде е мистър Бърдуел?

— Бърдуел? Кой, по дяволите, е... — Усмихна се и кимна. — Имате предвид Дингби? Той е някъде там. — Тя мушна глава обратно в процепа и извика: — Дингби, Дингби Майкълс? Къде си, по дяволите? — След това потърка брадичка. — Беше точно зад мен. Трудно е да се повярва, че един разбойник няма да намери пътя в тъмното. — Кимна към Пипин и посочи с кокалестия си пръст към бюфета. — Бъди добро момиче и ми подай свещите оттам.

Пипин изпълни молбата.

— Разбойник? — запелтечи Миранда, опитвайки се все още да приеме факта, че лелята на Джак е жива. — Тук вътре има разбойник? — попита, като посочи към тунела и издърпа Пипин от входа, хващайки я за полите.

Лейди Джозефин въздъхна.

— Не е като мястото да се е напълнило внезапно с плъхове. И честно казано, през тази дупка са минавали много по-големи престъпници от Дингби. — Дамата въздъхна огорчено и взе свещите от Пипин. После ги пхна в процепа и извика: — Дингби, бъди така добър да излезеш. Този идиот, съседът ни, отдавна го няма и не намирам никакви признаци за капан. — Тя отправи извинителен поглед към публиката си. — Дори след всички тези години си остава плашлив, когато властите се появят. — И отново погледна към тунела. — Ето те и теб. Помислих, че съм те изгубила. Хайде, младите дами те търсеха.

И от тайния вход излезе измачканият и мръсен иконом, който изглеждаше много по-стар и раздърпан от преживяното.

— Мистър Бърдуел! — каза Фелисити и пристъпи напред, за да помогне на съюзника си в сватосването. След което спря. — Или предпочитате мистър Майкълс. Радвам се да видя, че сте невредим.

Миранда също се радваше да види стария човек, но се зачуди дали имаше нещо в Тисълтън Парк, което е такова, каквото изглежда. Мъртвата господарка беше жива. Достойният благовъзпитан иконом бе разбойник.

— Бивш разбойник — каза Бърдуел, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Отказах се преди години.

— Не че не му е от полза в дни като този — изкиска се лейди Джозефин, погледна към Фелисити и присви очи. — Ти си момичето на Лангли, една от... — Думите ѝ секнаха, когато погледна към Тали. — А, да, близначките. Това обяснява много неща. Наследили сте външния вид на майка си и дързостта и ума на баща си. Някой ден ще бъдете страховита двойка.

Мис Портър видя как двете се издуват от гордост. Небеса, всичко от което имаха нужда бе окуражаване от някой като лейди Джозефин.

— Милейди, мистър Бърдуел — каза Миранда, — може да прекараме цялата нощ да се опознаваме и да се тревожим за проблемите с чая, но междуременно Джак... искам да кажа, лорд Джон и мистър Джоунс ще бъдат преместени утре в Хейстингс и тогава... — Тя не искаше да довърши изречението, защото дори изричането на думите „ще бъдат обесени“ изглеждаха равностойни на това да се предадат. — Трябва да направим нещо. Тази нощ.

Възрастната дама погледна към Бърдуел, който ѝ кимна, сякаш даваше съгласието си, че могат да им се доверят.

Тя ги погледна сериозно.

— Това, което ще ви кажа, трябва да бъде запазено в дълбока тайна. Заложени са много повече животи от този на безполезния ми племенник. Трябва всички вие да ми дадете думата си.

Миранда и момичетата обещаха.

И тогава лейди Джозефин им обясни всичко.

В края на невероятната история Миранда погледна през прозореца към тъмата навън.

Джак, о, Джак, защо не разбрах?

Мъжът, който отхвърляше, който мислеше за безделник, бе всичко, за което бе мечтала.

И още веднъж бе на път да го изгуби.

Но този път нямаше да остави благоприличието, доброто поведение или мисълта за другите да застанат на пътя ѝ. Сега, когато бе разбрала, че Джак не е развратният негодник, за когото го мислеше, беше време тя да се превърне в жената, която бе скрита през всички тези години.

Жената, която ѝ бе писано да бъде, би казала бавачката Рана.

— Тогава можем да сторим само едно — заяви Миранда, като се изправи от стола и наметна шала върху раменете си. — Когато сър

Норис пристигне сутринта, за да ги отведе в Хейстингс, ще намери празна килия.

Прочиствайки гърлото си, Бърдуел каза:

— Това е добър план, мис Портър. Но има само един проблем.

— Какъв? — попита тя.

— Те са заключени вътре — отбеляза лейди Джозефин. — Но ентузиазмът ви е похвален. — Стана и закрачи из стаята. — Жалко, че Малкълм си отиде. Той разбираше от експлозиви. Беше много сръчен в подобни ситуации. — Погледна към момичетата: — Някоя от вас умее ли да борави с барут?

Фелисити изглеждаше ужасена, Тали разочарована, а Пипин почти готова да опита, само за да угоди на старицата.

— Милейди, килията е наистина малка — прекъсна я Бърдуел. — По-скоро ще навреди, отколкото да помогне.

— Жалко — каза дамата. — Можеше да докараме на сър Норис фатален апоплектичен удар, ако намери затвора си взривен.

— Само ако мистър Сталингс беше тук, за да ни помогне — каза Пипин.

Бърдуел погледна към лейди Джозефин, която, ако можеше да се вярва, изглежда се бе изчервила.

— Мисля, лейди Филипа, че мога да разреша тази загадка — каза той.

Като взе свещите, мъжът слезе в тунела, след което се върна, водейки Сталингс, овързан и със запушена уста.

— Най-искрените ми извинения — каза икономът. — Но се опасявам, че ни видя да местим тялото на мистър Грей от къщата и Бруно го изпрати в безсъзнание, преди лорд Джон да го спре. След като сър Норис щеше да идва, решихме, че е най-добре мистър Сталингс да се съвземе в тунела.

Кочияшът бе развързан и след като преодоля унижението от цялата ситуация, Пипин и Миранда успяха да го убедят да им помогне.

Както и да е, оказа се, че човекът не разбира нищо от експлозиви и още по-малко от проникване в затвори. Единствената му мисъл бе да се погрижи за конете, затова той се извини и излезе.

След като замина, лейди Джозефин въздъхна и потърка брадичката си.

— Тогава трябва просто да го направим с по-малко финес. Ще намерим някой да разбие ключалките.

— Мисля, че ще мога да помогна с тази задача — долетя отговор, който изненада всички.

Погледите им се насочиха към Тали. Момичето се ухили.

— Мога да отворя ключалка.

Лейди Джозефин се пресегна и с един пръст бутна долната челюст на Миранда.

— Мис Портър, затворете си устата. Не е прилично една дама да зяпа така.

Джак се събуди в почти пълна тъмнина. Главата адски го болеше, а останалата част от тялото му не беше много по-добре. Опита се да стане от студения влажен каменен под, но му се зави свят и се срути обратно долу.

Когато падна, дочу смях, който изпрати тръпка по гръбнака му, която нямаше нищо общо със студения под под него.

— Е, великият Трмонт най-накрая се събуди. Спазваш градските часове, а, денди?

— Сър Норис — измърмори Джак, по-скоро като проклятие, отколкото като поздрав.

Тогава си спомни всичко. Смъртта на Малкълм, предателството на мис Портър — или по-точно на мис Мабърли.

Не знаеше от кое го заболя повече — от факта, че беше жива или че не бе дошла първо при него. Да го попита за тайния проход, за Грей.

О, да, а той щеше да ѝ каже цялата истина, помисли си и потърка пулсиращата си от болка глава. Не, доверието беше дефицит в Тисълтън Парк.

А трябваше да се помисли и за Даш. Ненадеждният, непредвидим Даш.

Ако Джак не се върнеше на плажа тази нощ със златото, кой знае какво щеше да направи арогантният смахнат янки с товара, който бе по-скъп от всички бижута в Лондон. Вероятно щеше да отплава обратно към Франция и да продаде другите агенти, които сега държеше като зложници на Бонапарт.

Иронията във всичко това бе, че Бонапарт най-вероятно щеше да му плати повече от Пим.

Тремонт се изправи на крака.

— Пусни ме от тук. — Той се вкопчи в решетките, дори и само за да се задържи прав. — Не осъзнаваш какво правиш. Трябва да бъда... — Но спря, тъй като не знаеше доколко може да се довери на сър Норис. Макар да беше магистрат, мъжът не бе от най-умните или проницателни хора.

И със сигурност не беше човек, на когото Джак би искал да повери съдбата на Англия.

— Да бъдеш къде, копеле? Обратно на плажа? Да откраднеш поминъка ми точно под носа ми? Е, вече няма да гледам отстрани малките ти среднощни набези. Достатъчно дълго обира печалбата ми. — Баронетът удари с бастуна си по решетките на килията и за малко да отнесе пръстите на Джак, ако той не ги бе дръпнал точно навреме.

— Сър Норис, направил сте си погрешни изводи. Ако само ме изслушате...

— Да те изслушам? Да приема думата на един Тремонт? Лъжи и измами. Леля ти винаги ми говореше, докато ми се завие свят. Тя беше истинска лисица с нейните хитрости и чар. — Мъжът отстъпи назад и поклати глава. — Няма да слушам и дума, казана от твоята уста. Освен ако не искаш да ми кажеш какво ще пристигне на брега тази нощ и кой е доставчикът ти. Винаги съм на разположение за нови източници на бренди.

Лорд Джон седна обратно на пода и поклати глава.

— Не е бренди, а? — каза магистратът. — Чай може би? Точно сега би получил много добра цена в Лондон. — Той щракна с пръсти. — Това е, нали? Чай. И аз си мислех същото. Ще бъда богат до сутринта. Ще се договоря за солидно количество с твоя човек и ще поема бизнеса от Хейстингс до Дънджинес. Или поне ще получа солиден дял от него.

— Ще умреш, ако слезеш там — предупреди го Джак.

— И ще се отървем от него — измърмори Бруно от своя ъгъл.

— Ще ме убият? — изсумтя сър Норис. — Мислите, че ще ме уплашите с лъжите си? Защо, по дяволите, би ме убил? Съвсем просто е — или ми дава товара си, или пускам няколко ракети. Тогава редовният ми контакт с — да ги наречем приятелите ни от Кале, които

са след този тип от месеци — ще разрешат проблема вместо мен. Ще превземат кораба му, преди да успее да отплава. Погрижил съм се за това.

Тремонт скочи на крака и раздруса решетките.

— Не можеш да го направиш. Всички на борда ще умрат.

— Тогава предполагам, че не трябва да уговарям доставка с този човек, така ли? — Баронетът изсумтя. Той се пресегна и отвори джобния си часовник. — Време е да тръгвам. Имам малко чай за разтоварване. — И се обърна, за да си върви, а любимците му го последваха по петите.

— Не, не можеш да сториш това! — възрази Джак. — Мъжът, който ще акостира, не обича игрички или преговори.

— Всички преговарят — отвърна му сър Норис. — В противен случай се оказват в същото положение като приятеля ти в градината. — Той отвори вратата и понечи да си тръгне.

Лорд Джон нямаше какво повече да губи. Ако старият глупак слезеше долу на плажа, всичко, така или иначе, щеше да бъде изгубено.

— Бъдещето на Англия е заложено, човече! Не прави това!

Нешбит спря и се обърна.

— Бъдещето на Англия? — засмя се той. — Леля ти би измислила по-добра история от тази. И щеше да е малко по-убедителна. — След което напусна затвора.

И остави Джак на съдбата му.

ГЛАВА 13

— Разбивате ключалки, мис Талия? — каза мис Портър през рамо, докато тихо приближаваха селския затвор.

Тали имаше нахалството да се ухили до уши.

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че не умеех, преди да постъпя при мис Емъри?

Миранда изстена:

— Не можете да ме убедите, че сте се научила да крадете при мис Емъри. Всъщност някоя от безбройните ви бавачки ли ви го показва?

— Не, вярно е. Кит Ескот ме научи — каза момичето гордо.

Това привлече вниманието на младата жена, която се извърна и се втренчи в Тали. Мис Катлийн Ескот беше едно от най-големите постижения на мис Емъри. Бе сключила много добър брак, макар да се носеха слухове, че обстоятелствата били съмнителни.

Не че това имаше значение за мис Емъри — всичко, което тя искаше за своите ученички, бе добър брак. Това бе по-добра реклама от публикация в „Морнинг Поуст“.

И все пак на Миранда ѝ беше трудно да повярва на Тали.

— Да не ми казвате, че графинята на Радкот ви е научила да разбивате ключалки?

Момичето кимна и се ухили.

— Не съм толкова добра, колкото нея, но тя твърдеше, че съм най-умелата ѝ ученичка.

— Ще видим точно колко сте умела, мис Талия — каза Бърдуел, като загаси фенера, който носеше, и посочи към ниската схлупена сграда в центъра на селския площад.

Миранда огледа малките струпани къщи и магазини, разположени на кръстопътя. Изглеждаше като много други английски градове, които се бяха разраснали, обградени от големи имения или, както това село, в пресечната точка на два пътя.

И за тяхно щастие, затворът не беше нищо повече от малка каменна къщурка.

— Мислите ли, че има някой друг вътре? — обърна се мис Портър към иконома.

— Не. Сър Норис е твърде стиснат, за да плати на някой да остане за през нощта.

Младата жена кимна и погледна отново към затвора, който бе разположен на открито и светло, като черешка върху торта. И за да бъдат нещата още по-лоши, пълната луна над главите им хвърляше светлината си право върху входната врата.

— Не е най-подходящата нощ за това — измърмори Бърдуел. — Щеше да е по-добре, ако можехме да го направим след няколко дни в непрогледна тъмнина.

— Говорите като истински разбойник — прошепна Миранда. — Но сте прав, лунната светлина може да разкрие намеренията ни, ако има някой наоколо. Искам да стоите тук и да се преструвате, че наблюдавате...

Мъжът запротестира.

— Мис Портър! Няма да стоя тук...

— По-добре ще е да останете — настоя тя. — Ако ни хванат, ние ще можем да разчитаме имената и семействата ни да ни защитят. Но вас, мистър Бърдуел, ако разкрият самоличността ви, ще ви обесят.

Въпреки това той поклати глава.

— Така е по-добре — продължи, като постави длан на ръкава му. — Един от нас трябва да отиде да помогне на Тали. Ако сте вие и ви хванат, тогава аз ще спасявам лорд Джон. А аз нямам способността да разбивам ключалки или вашия опит в заобикалянето на закона. Ако се провалим, ще е по-добре за лорд Джон вие да сте резервния ни план.

Икономът въздъхна и кимна.

— Ако някой се появи, ще изсвиря ето така. — И изчурулика странно. — Легнете и си сложете качулките, ще се слеете със сенките и вероятно няма да ви видят.

Младата жена кимна и тръгна бързо и безшумно по селския площад заедно с Тали.

— Сигурна ли си, че можеш да го направиш? — попита я Миранда, все още неубедена дали е правилно да въвлича една от

ученичките на мис Емъри в среднощно нахлуване в един от кралските затвори.

— Надявам се — прошепна момичето.

Селото около тях беше обезпокоително тихо. От близката кръчма не се чуваше глъчка, а главната зала бе тъмна и празна.

Тали коленичи пред вратата и бръкна в торбата си за инструментите.

— Странно е, че лейди Джозефин има комплект за отваряне на ключалки, не мислите ли?

Предвид това, което бяха научили за Тисълтън Парк тази вечер, мис Портър не можеше да си представи, че нещо относно възрастната дама би я изненадало.

Или относно лорд Джон...

Ключалката изтрака упорито, когато Тали опита и сърцето на Миранда се сви. Небеса, ами ако не успееш да освободят Джак?

В такъв случай Фелисити, Пипин и лейди Джозефин трябваше да чакат сами пристигането на Даш.

Тали продължи с опитите да отвори заключената врата, мърморейки нещо, което младата ѝ учителка предположи не само че е на руски, ами и че никак не беше подходящо за устата на една дама.

Поредният урок на бавачката Таша, без съмнение.

След още една ругатня, ключалката изщрака звучно и вратата поддаде.

— Успях! — прошепна девойката. — Успях!

— Успя!

— Единственото друго нещо, което някога съм отваряла — каза тя развълнувано, — е шкафът с вино на мис Емъри.

Младата жена спря и я изгледа.

— Искам да кажа... аз всъщност не... О... — Тали довърши опровержението си с поредната порция руски.

— Нека се престорим, че не съм чула това.

— Ругатните или частта с виното? — попита момичето.

— И двете. — Повеждайки напред, Миранда бавно влезе в затвора. — Джак? — прошепна. — Джак, тук ли сте?

— Мис Портър?

Тя замига в тъмнината. Единствено бледата светлина на луната влизаше през тесен прозорец високо в стената. И когато очите ѝ

привикнаха към оскъдната светлина, го видя.

Той беше на пода до една фигура, която предположи, че е мистър Джоунс. Прекосявайки стаята за миг, Миранда клекна до решетките.

— Ранен ли е?

— Да — отговори младият мъж, без да вдига поглед. — Но не много лошо. Ръката му е счупена, но ще заздравее добре, ако успеем да я наместим както трябва.

— Джак, аз... — започна жената, но спря, когато той най-накрая я погледна, а сините му очи бяха присвити и потъмнели.

— Какво, по дяволите, правите тук? — каза лорд Джон. — Мислех, че вие и повереничките ви вече сте в Хейстингс, удобно настанени при лейди Калдекот.

— Плановете ни се промениха — беше всичко, което успя да измърмори през буцата, заседнала в гърлото ѝ. Имаше още толкова много неща, които искаше да каже.

Междувременно Тали се бе заела с ключалката на килията.

Джак погледна към момичето, а след това към Миранда.

— Това, което си мисля, ли прави?

— Как смятате, че влязохме вътре?

Мъжът кратко се изсмя.

— Нищо чудно, че Паркъртън отписа дъщеря си от това училище. Какво точно учат при мис Емъри... освен благоприличие и кражби?

— Как да се извиняват — каза тя меко.

— За какво? — попита той.

— За това — отвърна младата жена, осмелявайки се да го погледне в очите. — За всичко. — *За това, че те съсипах преди толкова много години. За това, че те отлъчих от обществото. Че толкова дълго вярвах в лъжи. Че не успях да забравя.*

И за един трепетен миг Миранда почувства, че не само бе чул неизречената ѝ молба, но и че знае. Знае какво чувства тя в сърцето си. И щом Тали го освободеше, нямаше да има къде да се скрие.

Вместо да се изплаши до смърт, ѝ се прииска да изтръгне решетките.

Най-накрая момичето успя и ключалката се завъртя. То се ухили и отвори вратата.

— Колко по-различни са нещата с подходящите инструменти. Онези, които Кит ми даде, изобщо не бяха добри като тези на леля ви Джозефин.

— Моята какво? — попита лорд Джон, обръщайки се бавно, за да погледне мис Портър.

— Лейди Джозефин — отвърна девойката, сякаш внезапната поява на покойната роднина на Джак измежду тях не си струваше да се повтаря и дори да се изрече.

Миранда кимна, когато той отново я погледна.

— Леля ви пристигна преди няколко часа.

— Значи знаете...

Тя отново кимна.

— Да, знаем. — След което се усмихна. — Вероятно повече, отколкото ви се иска.

— Това означава, че ако леля Джозефин се е върнала, тогава...

Мъжът не довърши и Миранда реши, че все още не е готов да разкрие повече тайни, отколкото трябва.

Затова му помогна, като продължи:

— Да, върна се със златото.

Той отиде до вратата и вдигна поглед към луната.

— Малко след полунощ е, нали?

— Да.

— Значи може все пак да успее... — Върна се и помогна на Бруно да се изправи на крака.

— Да занесете златото на брега? — предположи Миранда. — Не се тревожете. Погрижили сме се за това.

Джак се завъртя и я погледна.

— Какво, по дяволите, сте направили?

Тя се наежи при тона му.

— Помогнахме ви, ако искате да знаете. Докато ние ви измъкваме от затвора, леля ви е на път да достави златото на капитан Дашуел.

Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва.

Мистър Джоунс беше по-красноречив.

— По дяволите.

— Какво не е наред? — попита младата жена. — Вярвам, че леля ви е напълно способна да...

— ... бъде убита.

— Убита? — прошепна Миранда, а по гръбнака ѝ се плъзна лошо предчувствие.

Мъжът изхвърча от затвора и тя го последва по петите.

— Кой ще ги убие, Джак?

Той се извърна към нея.

— Леля ми ще попадне в капан. Сър Норис се е запътил заедно с войската и хората, които следят за контрабанда, да пресрещне кораба на Дашуел. Мисли си, че е пълен с чай и коприна и смята да се възползва от тях. А ако не получи това, което желае...

Мис Портър усети как кръвта ѝ се смразява.

Зад нея Тали си пое дълбоко дъх.

— Фелисити! Пипин! — успя накрая да каже.

Лорд Джон погледна първо едната, после другата.

— Не ми казвайте, че двете момичета са долу с нея?

Миранда кимна.

— О, Джак, какво направих? Как бих могла да си простя, ако нещо се случи с... — Тя отново потрепери и този път той я хвана. Придърпа я в обятията си и я притисна до себе си.

— Нищо няма да се случи, ако стигнем навреме — обеща ѝ.

Долу на плажа Фелисити и Пипин бяха застанали от двете страни на лейди Джозефин. Зад тях стоеше мистър Сталингс, вече склонен, макар и неохотно, да помогне на родината си.

Луната хвърляше мистериозна светлина върху плажа, предоставяйки им ясен поглед към морето. Пипин отново вдигна далекогледа пред окото си, но не видя никаква следа от кораба, който чакаха.

— Надежден ли е този капитан Дашуел? — попита Фелисити.

Лейди Джозефин изсумтя.

Очевидно не.

— Ами ако не дойде? — попита Пипин.

— Ще дойде — каза убедено лейди Джозефин. — Има да взема злато.

Докато тя изричаше тези думи, момичето се надигна на пръсти, за да погледне отвъд вълните, и бе възнаградено с образа на

приближаващ кораб.

— Там! — възкликна то, посочвайки плавателния съд, който се движеше към тях.

Лейди Джозефин грабна далекогледа и проследи кораба от носа до кърмата. След което го затвори и го върна на собственичката му.

— Това е той — каза и повдигна подгъва на полите си.

За най-голямо изумление на присъстващите, дамата бе прикрепила по чифт пистолети към глезените си.

Измъкна първите два и подаде по един на Фелисити и Пипин.

— Знаете ли как да ги използвате?

Двете момичета кимнаха.

— Добре. Хубаво е да знам, че не всяка госпожичка в Англия е безполезна като ято гъски, които обикалят Лондон. — Тя изкара и другите два пистолета, затъкна единия в колана на кръста си, а другия хвана в ръка. — Никога не вреди да си подготвен — погледна първо едната, после другата, — за всичко.

Пипин пое дълбоко дъх и хвана пистолета малко по-здраво.

От кораба спуснаха лодка във водата и шепа хора се качиха в нея.

Сърцето на девойката се блъскаше в гърдите, докато гледаше как приближават брега. Тя погледна към Фелисити, която всъщност изглеждаше толкова спокойна, сякаш чакаше да бъде сервирано следващото блюдо от вечерята. Но Пипин я познаваше. Можеше да види начина, по който обикновено овладяната ѝ братовчедка потреперва, как пистолетът в ръката ѝ се поклаща леко. Никога не бе виждала Херцогинята толкова нервна.

Това, че Фелисити, с нейните европейски маниери и преживявания бе изплашена, всъщност поуспокои другото момиче. За първи път бяха в равностойно положение.

Лейди Джозефин стоеше царствено изправена и Пипин даде всичко от себе си да заеме същата поза.

Когато лодката се приближи до брега, висок мъж скочи от носа и хвана въжето. Друг се присъедини към него и я издърпаха пред достолепната дама. Ако това беше капитан Дашуел, той бе много по-млад, отколкото Пипин си мислеше.

— И това ако не е самата старица — каза морският вълк, сваляйки украсената си с перо шапка в нисък поклон. — Виждам, че

новините за вашата кончина са прибързани. Или дяволът ви е изхвърлил от ада?

Вместо да се обиди, лелята на Джак се ухили и прегърна нахалника.

— Даш, ти си най-непоправимият, нетърпим млад мъж.

— А вие нямаше да ме харесвате, ако не бях такъв — отвърна морякът, освобождавайки се от прегръдката ѝ. След което отстъпи назад и погледна към Фелисити и Пипин. — И какво си имаме тук? — Нехранимайкото нахално и безочливо намигна на Пипин, което предполагаше, че няма никаква представа от благоприличие или прилично представяне.

И най-лошото бе, че накара коленете ѝ да се разтреперят от усещане за опасност и още нещо, което никога не бе чувствала преди.

— Остави ги на мира, Даш — каза дамата. — Те не са твой тип. И двете знаят как да застрелят плъх, когато го видят.

— Милейди, наранихте ме — каза и сложи ръка на сърцето си.

— Достатъчно с глупостите. Свали пътниците си веднага — настоя тя. — Не мога да повярвам, че не си ги оставил на брега снощи. Знаеше, че ще ти се плати.

Американецът изсумтя, подобно на лейди Джозефин по-рано. Очевидно вярваше на английските си партньори, колкото и те на него.

— Ще си получите товара, когато си взема златото — заяви той.

Жената кимна към куп поплавъци, където бе вързано мулето.

Капитанът се ухили и закрачи по плажа, като отвори първата торба и извади шепа златни монети. Кимайки доволно, изсвири ниско като морска птица към хората си в лодката.

Те изправиха един от заложниците, после друг и отрязаха ремъците, с които ги бяха овързали. След което ги избутаха грубо през борда, право във водата.

Сред вълните се изправи висок, облечен в тъмни дрехи мъж, който излезе на брега с елегантната походка на конте. Другият, не толкова висок, но облечен в подобни дрехи, го последва по петите.

Първият беше само на няколко крачки от тях, когато Фелисити възкликна.

— Чичо Темпъл!

Човекът замръзна на място и зяпна към нея с отворена уста.

— Херцогиньо? Това ти ли си?

— Чичо Темпъл — каза тя отново и се хвърли в обятията му. — Какво правиш тук?

— Ти ме намери, смея да кажа — рече той, прегръщайки я силно, след което сложи ръката ѝ в сгъвката на лакътя си и я придружи до лейди Джозефин.

— Милейди? — рече Темпъл с нотка на доволство и учудване в гласа си. — Как е възможно? — И поклати глава. — Поредната машинация на Пим, предполагам.

— Познаваш съпруга ми — потвърди възрастната дама. — Винаги на крачка пред врага.

— И приятелите си — измърмори мъжът. — Но много се радвам да ви видя отново.

Пое ръката ѝ и я целуна.

— Познаваш лейди Джозефин? — попита Фелисити.

Темпъл кимна.

— Значи ти си... — Тя спря, преди да изрече очевидното. — И всеки път, когато си ни посещавал с татко, всъщност...

— Помагах, с каквото мога — възрази чичо ѝ.

Момичето кимна.

— Ами баща ми? Той знае ли?

— Лорд Лангли — заяви лейди Джозефин — е най-добрият агент, който Външното министерство някога е имало.

Междувременно Даш бе закарал мулето до брега, където се опитваше да разтовари торбите в лодката, но на животното не му харесваше да бъде в такава близост до водата.

Пипин се приближи и хвана юздите, а с другата си ръка загали горкото добиче и му заговори меко, докато не се успокои.

— Имаш подход — каза нахалният млад капитан, докато крачеше напред-назад, помагайки на мъжете си.

Девојката се опита да си спомни какво казваха мис Портър и мис Емъри за подобни ситуации, но не можа да извика в съзнанието си нито един урок за среща със своенравни американци посред нощ. Затова реши, че е по-добре да не казва нищо, вместо да окуражава негодника.

— Имаш ли си име? — попита той, когато и последната торба със злато бе натоварена. От толкова близо можеше да се види, че не бе много по-възрастен от нея.

Този нахалник беше най-красивият мъж, който бе срещала. Не като бледите контета, които брат ѝ водеше у дома, а с морски тен и вързана на тила коса като пират.

— Какво, нямаш ли си име? — настоя американецът и се приближи толкова, че тя усети как самото море сякаш го обгръщаше — върхлетя я аромат на сол, катран, смола и барут.

Около него се носеше усещане за мъжественост, каквото никога досега не бе усещала и предполагаше, че няма да ѝ се случи занапред.

Тя стисна здраво устни, но той стоеше пред нея с повдигнати вежди, а в очите му танцуваха весели пламъчета.

— Пипин — прошепна. Това, че му казваше прякора си, със сигурност не беше в разрез с етикета. Така или иначе нямаше никога повече да се срещнат.

— Пипин, а? — каза капитанът. — Бих те наричал по друг начин. Нещо, което да подхожда на толкова красива дама. Ще те наричам Цирцея. Защото си една истинска сирена, която ме примамва към брега.

Девојката усети как бузите ѝ се зачервяват.

— Не мисля, че това е прилично — рече, събирайки малко кураж.

— Не е прилично? — засмя се мъжът. — Не е приличен фактът, че тези торби изглеждат прекалено леки — и се обърна към групичката на брега. — Милейди, не ми казвайте, че отново сте ме измамими?

Лейди Джозефин трепна, но има куража да отрече прегрешението си.

— Даш, няма да сложа нито пенс повече в продажните ти ръце.

— Тогава ще получа заплащането си по друг начин — каза той и преди някой да успее да си представи какво би направил, хвана Пипин и я придърпа в обятията си.

Тя ахна, първо от това колко бързо се бе придвижил, след което и заради силата, с която я държеше.

— Винаги съм искал да целуна дама — заяви нахалникът, точно преди устните му да покрият нейните.

Отначало девојката помисли, че ще я отвлече, както правеха пиратите, но целувката му нямаше нищо общо с това.

Целуваше я уверено и съблазнително, заглушавайки протестите ѝ, а устните му изпиваха нейните. Езикът му се плъзна в устата ѝ и се

заигра с нейния, оставяйки я без дъх при тази интимност.

Пипин опита да диша, да мисли, но беше невъзможно.

Това беше първата ѝ целувка и никога не си бе представяла, че ще бъде толкова... толкова... невероятно.

Когато ръцете му забродиха по тялото ѝ, позволявайки си волности, които определено не бяха прилични, той запали кожата ѝ и открадна и последната ѝ останала частица дъх.

От целувката му над главата ѝ избухнаха ракети. Но когато отвори очи, осъзна, че нощта се е превърнала в ден. Изглежда изведнъж и капитан Дашуел стигна до същото заключение.

Мъжът се отдръпна от нея и погледна нагоре.

За нейно най-голямо изумление, над тях наистина имаше ракети, които набраздяваха небето.

— Исусе! — изруга американецът. И също толкова нежно, колкото я държеше, я бутна по лице в пясъка и се хвърли върху нея, когато първите куршуми на войниците започнаха да се сипят по плажа.

Миранда се бореше да не изостава от Джак. Той беше толкова непоколебим, сякаш дяволът бе по петите му.

Дори когато лейди Джозефин ѝ бе казала, че лорд Джон е агент на Външното министерство, ръководи операции от Тисълтън Парк и понякога ходи на мисии във Франция, тя не ѝ бе повярвала напълно.

В нейните представи Дивият Джак Тремонт беше безгрижен развратник, а не мъж на действието и опасностите.

А ето го сега тук, хвърляйки се в битката, като... като... е, като герой.

Миранда не знаеше дали да се чувства ужасена, или да се влюби. Ужасена. Определено. Последното вече се бе случило.

Защото Джак бе чаровен и смел, елегантен, когато пожелаеше, и дори в редки случаи джентълмен, без да се споменава силата, която притежаваше целувката му — всичко, което някога бе искала.

А тя бе прекалено сляпа и предубедена, за да го види. Не знаеше ли през цялото време, че нещо в Тисълтън Парк не е наред? Бе си направила погрешен извод за характера му, вместо да го оправдае поради липса на доказателства.

Дано да можеше да ѝ прости за кашата, в която бе превърнала живота му.

Така изгубена в мислите си, тя не видя, че Джак спря в основата на кулата и се блъсна в него точно навреме, за да го чуе как проклина.

— По дяволите! Този проклет глупак!

Опита се да си поеме въздух, за да го попита какво се е случило, когато залп от ракети пронизаха нощното небе и избухнаха, разкривайки гледката пред тях.

По средата на пътеката между скалите редица мъже от войската бяха преградили пътя на групичката на плажа.

Ракетите бяха свършили добра работа, тъй като Миранда ясно видя как лейди Джозефин и Фелисити залягат зад голям куп от поплавци заедно с двама други мъже.

Но от Пипин нямаше и следа.

Тогава сър Норис даде заповед за стрелба.

На мис Портър ѝ прозвуча така, сякаш цялата армия на Уелингтън беше тук. Изстрели от мускети и пистолети разцепиха нощта.

Сърцето ѝ замря, докато не избухна още един залп и не ѝ даде възможност отново да огледа брега. Този път видя девойката да лежи близо до водата, а един мъж я бе покрил с тялото си.

— Джак! — каза младата жена, посочвайки към вълните. — Там. Небеса, ранена ли е?

Не, не и Филипа, замоли се тя, а коленете ѝ се подкосиха.

В този миг пристигнаха Бруно, Бърдуел и Тали и по шока, изписан върху лицето на момичето, можеше да се съди, че и те са видели Пипин.

— Закъсняхме — прошепна Миранда.

— Не, не сме — каза младият мъж и се обърна към Бърдуел. — Колко пистолета имаш?

— Както обикновено — отвърна той.

Тремонт кимна.

— Добре. Дай ми два.

Някога уравновесеният и благоприличен иконом разгърна сакото си и разкри скривалище за оръжия, което би засрамило цял полк. Извади два зловещо изглеждащи пистолета и ги подаде на Джак, който ги затъкна в колана си.

— Внимавайте с този отляво — предупреди го Бърдуел. — Спусъкът е много чувствителен.

— Чудесно — каза лорд Джон, докато вдигаше друг чифт. — Ще го насоча към главата на сър Норис. — След това се обърна към секретаря си. — Можеш ли да стреляш, Бруно?

— Не и със здравата си ръка — отговори мъжът. — Опасявам се, че мерникът ми няма да е точен.

Джак кимна и пое следващия пистолет, който Бърдуел му предложи, след което го подаде на мистър Джоунс.

— Няма значение, не искам да улучваш никого.

— Какво си мислите, че ще направите? — попита Миранда, когато поредният пистолет от арсенала бе натикан в ръцете ѝ.

— Ще дадем урок на сър Норис по военно планиране.

— Какво имате предвид? — попита тя.

Лорд Джон подаде един пистолет и на Тали.

— Знаеш ли как да го използваш?

Момичето кимна с непоколебим израз в очите.

— Глупаво от моя страна да питам — забеляза младият мъж. — Току-що ме измъкна от затвора.

— Джак, какво си мислиш, че ще направиш? — попита Миранда, хващайки ръката му. — Ще слезеш долу и ще заповядаш на сър Норис да прекрати огъня?

Тогавя той я шокира, като ѝ се ухили. Тъмният блясък в очите му и извивката на веждите му го правеха да изглежда зъл, като портрета на лорд Дъглас в галерията.

— Точно това планирам да направя. — Пресегна се и изправи пистолета в ръката ѝ. — И ти ще ми помогнеш.

Миранда знаеше, че този мъж никога няма да се промени.

Той винаги щеше да бъде Дивият Джак Тремонт. И това ѝ даде повече кураж, отколкото ако армията на самия крал беше зад тях.

Сър Норис стоеше в средата между хората си и сипеше заповеди да продължат стрелбата, за да попречат на лодката да напусне брега.

— Обзалагам се, че в тази лодка има цяло състояние в злато и ще дам двадесет гвинеи на този, който... — Думите му секнаха, когато изведнъж една ръка се обви около гърлото му и към слепоочието му бе

насочен пистолет. — Какво по... — Той извъртя глава и видя нападателя си. — Тремонт, дявол такъв! Пусни ме!

— Радвам се да ви видя, сър Норис — рече Джак. — Сега кажете на мъжете си да се оттеглят или ще ви пръсна черепа.

— Не би...

Лорд Джон издърпа петлето и се засмя.

— Аз не бих шавал толкова много, тъй като ми казаха, че пистолетът е малко чувствителен. Има ужасният навик просто да си стреля.

Магистратът преглътна и изкрещя заповедта си:

— Спрете! Спрете ви казвам! — изписка той.

— По-високо — нареди Джак, поклащайки ръката си и своенравния пистолет.

— Прекратете огъня! — изкрещя нещастникът. — Направете го!

Младият мъж издърпа пленника си няколко крачки назад, за да може всички войници да го видят.

— Кажи им да свалят оръжията си на земята.

— Тремонт, наистина ли мислиш, че можеш сам да победиш цялата ми войска? — попита Норис, когато първоначалната му уплаха се уталожи достатъчно, за да събере някакъв кураж. — Щом ме убиеш, те ще те накълцат като куче.

— Но аз не съм сам — отвърна Джак хладнокръвно. Той свали шапката на баронета от главата му с дулото на пистолета си.

Секунда по-късно прозвучаха изстрели и засвистяха куршуми, които се забиваха в пясъка навсякъде около войската. Това беше достатъчно за местните момчета — те хвърлиха настрана оръжията си и избягаха в тъмнината, вероятно без да спират, преди да достигнат уютните предели на къщичките си.

Очевидно дори предложението на сър Норис за двадесет гвинеи не си струваше да изгубят живота си срещу невидим враг.

Без да се споменава и свирепата гледка на един от лудите Тремонт, който размахва пистолет.

— Смела групичка — изкоментира Джак, когато и последните мъже бяха насърчени да си тръгнат от няколко добре изстреляни куршума. — И лоялна.

— Ще увиснеш на бесилото за това, Тремонт! Помни ми думите! Контрабанда с години. А сега можеш да добавиш и намеса в кралските

дела. Да не споменавам и заплашване на кралски агент — избухна магистратът.

— Бих добавил и убийство на кралски агент, ако не млъкнеш и не ме изслушаш за минута, по дяволите.

Баронетът, който не беше от най-умните служители на Негово Величество, нямаше намерение да спре.

— О, трябваше да те обеса за убийството на леля ти, но това... това... преля чашата.

Лорд Джон поклати глава и започна да влачи пленника си към плажа.

— Сър Норис, не съм убил леля си. — Те спряха, когато стигнаха до каменистия бряг. — Темпъл? Лельо Джозефин? Добре ли сте? — извика той.

— Джак, момчето ми — отвърна възрастната жена. — Това ти ли си?

— Да, лельо Джозефин. Аз съм. Можете да излезете.

— Лейди Джозефин? — прошепна сър Норис.

Докато дамата се изправяше иззад един дънер, баронетът шокирано се отпусна върху похитителя си.

— Не може да бъде! — запротестира той. — Вие сте мъртва.

— Сър Норис, все така бавно схващаш, както винаги. Изглеждам ли ти умряла?

Човекът поклати глава.

— Как е възможно? Що за номер е това?

— Не е никакъв номер — каза му Джак. — Но мога ли да ви представя на един друг кралски агент в графството — леля ми, лейди Джозефин?

— Жена? Агент на краля? Абсурдно! — реагира магистратът побурно, отколкото при новината, че въпросната дама е жива.

— Норис, ти си глупак. Работя за Короната от близо четиридесет години.

— Милейди, това е най-безумното нещо, което някога съм чувал — заяви той. — Опасявам се, че ще трябва да се откажа от намеренията си към вас.

— Мисля, че вече направих това, когато умрях — отвърна му тя.

Джак не смяташе да слуша и дума повече.

— Всички ли са добре?

— Така изглежда — отвърна леля му, кимайки към Фелисити, маркиза на Темпълтън и, за негово облекчение, към графа на Клифтън, редом с останалите агенти.

Сърцето му се сви, когато видя Клифтън. Той и Грей бяха партньори. *Бяха.*

Но все още трябваше да открие още един човек. Пипин.

Завъртя се към брега, където последно я бе видял, и въздъхна облекчено, когато забеляза Даш да ѝ помага да се изправи. Но облекчението му се превърна в нещо друго, докато наблюдаваше как дръзкият американски капитан взима момичето в обятията си, сякаш има намерението да...

Внезапно Джак разбра какво е изпитала мисис Мабърли, когато е видяла дъщеря си в обятията му онази нощ в операта. Четири думи му минаха през ума, когато осъзна, че Даш смята да направи същото с Пипин.

Само през трупа ми.

Той избута сър Норис в ръцете на Темпъл и закрачи по плажа, насочвайки пистолета си към Дашуел.

— Свали си ръцете от нея, Даш, или това ще бъде последното нещо, което ще направиш.

Американецът въздъхна, но най-нахално дари Пипин с още една бърза целувка, преди да я избута към Джак и да се хвърли сред вълните, за да заплува към лодката, която го чакаше на около двадесет ярда навътре в морето.

— До скоро, сладка ми Цирцея — извика той. — Ще те намеря отново.

— Ела, малка сирено — каза Джак на изчервеното момиче, докато я дърпаше по плажа.

Погледът на Пипин не се отдели от водата, докато нейният пират вече не се виждаше.

Бруно, Бърдуел и Тали тъкмо пристигнаха, водейки със себе си пленник.

— Кого си имаме тук? — попита Джак.

— Французин — обясни Бруно. — Мис Портър го чу да говори превзето до кулата и ние с Дингби решихме да го забавим малко. — Дори и с една здрава ръка, Бруно Джоунс беше сила, която не беше за подценяване. — Мис Портър отиде да вземе оковите от кулата.

— Така, така — рече лорд Джон, обръщайки се към баронета. — Съюзявате се с врага, сър Норис?

— Не знам кой е този — изпелтечи Нешбит. — Никога преди не съм виждал копелето.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Джак.

— Мой английски не добър — изпъшка мъжът, борейки се да се освободи от Бруно.

Лошият му английски щеше да бъде най-малкият му проблем.

Тремонт хвана дребния човечец за ревера и го повдигна, докато той не застана на пръсти.

— Чуйте ме внимателно, монсеньор — каза на идеален френски. — Този пистолет не е много прецизно изработен. Вярвам, че е произведен в родината ви. И за съжаление не съм много добър в използването му. Опасна комбинация, не мислите ли? — И повдигна мъжа по-високо, докато краката му не увиснаха във въздуха. — Кой сте вие? Какво правите тук?

— Върви по дяволите — изсъска пленникът.

Младият мъж издърпа петлото и опря дулото в слепоочието му.

— Първо ти.

— Джак, не го убивай — възрази лейди Джозефин също на френски. — Никога няма да получим онова, което искаме от него, ако го убиеш. Освен това има още поне шест часа преди приливът да отнесе останките му в морето. Ако трябва да го застреляш, поне го закарай до водата.

Плененият изглеждаше готов да напълни гащите, докато лелята и племенникът спореха за възможностите да изтръгнат информация от него и как да го убият по най-ефикасен начин.

Докато не прозвуча изстрел, който не отнесе шапката на Темпъл, за малко заедно с главата му.

— Това беше прекрасна шапка — оплака се маркизът, когато всички се наведоха. Друг изстрел разцепи пясъка до тях.

— Сър Норис, спрете този глупак — каза Джак. — Отпратете армията си.

Французинът се засмя.

— Това не е англичанин, а партньорът ми. Пригответе душата си за пътешествие до ада, монсеньор.

ГЛАВА 14

Миранда се изкачи до върха на кулата и отново отвори моряшкия сандък. Не беше толкова лесно в тъмното, затова с повишено внимание премести буренцето с барут и навития фитил, като пъкна кремъка в джоба си, преди да затършува за оковите.

Последното нещо, което искаше да направи, бе случайно да взриви мястото.

Дочу как долу вратата се отваря. *Джак*. Извърна се, за да му се обади, но нещо я възпря.

Ами ако не беше той?

И тогава предупреждението на лейди Джозефин от онази нощ прозвуча в ушите ѝ.

Знам от сигурен източник, че ни следят.

Бруно бе успял да се промъкне и да залови онзи французин, който се шляеше наблизко, но ако той имаше партньор?

По стълбището отекнаха стъпки, които се приближаваха все по-близо и по-близо.

О, по дяволите, изруга тя, къде беше оставила пистолета?

След като не успя да го намери, взе буренцето с барут и фитила.

И какво ще правиш с тези, Миранда?, запита се младата жена. *Ще взривиш кулата на Албин? Заедно със себе си?*

Огледа се панически за място, където да се скрие, след което бързо и внимателно се сви зад моряшкия сандък до отвора в пода. Надяваше се, че който и да е това, няма да я види и ще може да се плъзне покрай него.

Стъпките се приближиха още повече.

Тя се опита да диша, но не можеше. Беше като игра на шах. Един ход, после следващия.

А най-добрият ход е да си подготвен, казваше баща ѝ. *Мисли, мисли, мисли!* Защо някой би се качил тук?

Да сигнализира на кораб в морето? Не и когато всички бяха на плажа, помисли си Миранда. Запален фенер щеше да ги накара да

проверят какво става.

Тогава защо би се качил тук, когато те се виждаха съвсем ясно?

Пое си несигурно дъх, когато се сети за причина, по-вероятна от останалите. Който и да беше, щеше да има идеална гледка към брега отдолу, когато стигнеше върха на кулата. И възможност да стреля по хората там.

Сърцето ѝ се скова. Джак. Момичетата. Бърдуел. Лейди Джозефин. Помисли дори и за мистър Джоунс и сър Норис. Всички те бяха в опасност.

Като издърпа тапата на буренцето, тя затъкна края на фитила в него. Ръцете ѝ трепереха, а сърцето ѝ препускаше бясно.

О, какво си мислеше? Не можеше да взриви кулата на Албин. Не беше разумно и в никакъв случай прилично.

Е, сега не бе време за приличие. Защото ако тази вечер оцелееше, първото нещо, което щеше да направи, бе всичко друго, но не и прилично. Щеше да намери Джак и да го накара да довърши онова, което бе започнал преди години.

С целувката си.

Мисълта за Джак, целувката му, ръцете му, които я обгръщат, ѝ даде кураж.

И когато едрият, страшен мъж се показва през дупката в пода, отиде до прозореца и насочи пистолета си към брега, тя знаеше какво точно трябва да стори.

Джак и Темпъл вървяха по пътеката, придържайки се към сенките, но все още бяха мишена за непознатия невидим нападател.

Най-накрая Трмонт забеляза откъде идват изстрелите.

— Гореве в кулата е — прошепна той на Темпъл.

Маркизът кимна и извади пистолета си. Беше отличен стрелец и ако някой можеше да уцели мишена или враг, това бе той.

Джак отново погледна към плажа, за да се увери, че всички са в безопасност. Преброи ги един по един и внезапно спря.

Къде, по дяволите, беше Миранда?

Тогава си спомни какво бе казал Бруно.

Мис Портър отиде да вземе оковите от кулата.

Пресегна се и избута ръката на Темпъл точно когато той стреля, а куршумът се заби в каменната стена далеч от целта си.

— Защо, дяволите да те вземат, направи това?

— Миранда е там — каза му Джак.

— Коя Миранда? — попита приятелят му.

— Миранда Мабърли.

Маркизът го огледа.

— Не си ранен, нали?

Лорд Джон поклати глава.

— Тогава сигурно съм аз, защото мисля, че те чух да казваш, че Миранда Мабърли е в тази кула.

— Там е.

Нов изстрел прониза нощта, този път разкъсвайки палтото на Темпъл.

— Първо шапката ми, а сега и новото ми сако. Този приятел е неизмеримо дразнещ и определено не разбира от мода.

Те се наведоха още по-ниско, за да се прикрият по-добре.

— Запази забавните си забележки за града — скастри го Трмонт. — Трябва да стигнем до Миранда.

Поглеждайки отново към кулата, след което към Джак, Темпъл каза:

— Да не ми казваш, че вярваш, че мис Мабърли, жената, която съсипа преди толкова години, жената, която бих искал да отбележа, че е мъртва, е тази, която стреля по нас?

— Не!

Маркизът въздъхна облекчено.

— Това е добре, защото си помислих, че съвсем си се побъркал. Казах на Пим безброй пъти, че трябва да ти позволява от време на време да идваш в Лондон. Тази твоя къща е достатъчна, за да изпие мозъка на всеки, но да живееш без...

— Млъквай, Лангли — каза Джак на приятеля си, докато изминаваха последните крачки до върха на скалата. — Миранда Мабърли е в тази кула.

Темпъл потърка челото си, сякаш се опитваше да намери смисъл в безсмисленото.

— Този живот те е подлудил. Даяна е права — след още няколко години ще бъда също толкова странен, колкото Пим. Вече започвам да

й вярвам. Виж се само.

Джак бе приключил с обяснението или опитите за такова. Трябваше да измисли как да влезе в кулата и да спре мъжа, без Миранда да пострада.

Щяха да намерят начин да превъзмогнат различията си. Той все още не можеше напълно да повярва.

Благопристойната мис Портър да измъкне човек от затвора.

Макар това да не обясняваше лъжите, които лежаха между тях, и изгубените години, разкриваше на Джак жена, която през цялото време бе подозирал, че се крие зад стегнатия кок и твърдия корсет.

Той се закле, че когато я вземеше отново в обятията си, щеше да намери начин да премахне всичко. Включително и корсета.

— Нека се изясним — каза Темпъл. — Мислиш, че покойната дебютантка е в кулата на братовчед ти?

Покрай тях профуча още един куршум, този път улучвайки петата на излъскания хесенски ботуш на Темпъл.

— Това е обида, която никой мъж не може да понесе — отбеляза той и този път се прицели, преди Джак да успее да го спре и щеше да стреля, ако не беше един малък проблем.

Кулата на Албин, дългогодишният паметник на изгубената любов на горкия човек, маякът, който напътстваше шпиони и приятели през Канала, избухна над тях.

Факли и фенери, въжета и всякакви вещи бяха донесени възможно най-бързо, но това не възпря Джак да рови в отломките с голи ръце, в търсене на онова, за което се страхуваше най-много.

Миранда.

Върхът на кулата беше срутен от експлозията и камъни и отломки бяха нападали вътре и около нея. Сега наистина изглеждаше като древни руини, овъглени и разрушени от времето.

Докато газеха сред отломките, Джак почти се препъна в тялото на мъж. Щом го измъкнаха и го обърнаха, Темпъл отстъпи и поклати глава.

— Не може да бъде — прошепна маркизът, като взе факлата, която Бърдуел му бе подал и я приближи. — Жан-Марк Марден? Как е възможно?

Доведоха другия французин и след известно убеждаване той обясни как точно този от всички мъже се намираше тук...

А за онова, което хитрият шпионин не каза, Темпъл се досети сам.

Лангли беше заловил Жан-Марк Марден, един от най-опасните агенти на Наполеон, преди около година (и същевременно бе спасил своята възлюбена Даяна). Марден бе успял някак да избяга от английските власти и бе дошъл да търси врага си и всички свързани с него.

— Търсеше възмездие за всичко, което е загубил — обясни пленникът им.

— И може да го е постигнал — каза тихо Трмонт, а сърцето му се разкъсваше от мъка.

Без да се притесняват за съдбата на Марден, двамата агенти на Короната започнаха да ровят из останките, отмествайки тежките камъни, претърсвайки отломките от експлозията. Чак по изгрев лорд Джон забеляза един червен кичур да се подава изпод затрупаното стълбище.

Той и маркизът бързо разчистиха камъните около младата жена. Първоначално изглеждаше така, сякаш най-лошите страхове на Джак се бяха сбъднали — тя бе изгубена. Тогава Темпъл се приближи, постави пръсти на шията ѝ и изрече думите, които вдъхнаха надежда на приятеля му.

— Мисля, че е жива.

Щом я освободиха, Джак я пренесе на ръце до къщата и я сложи да легне в музикалната стая.

Всички се събраха и зачакаха хирурга, когото бяха изпратили да повикат.

— Ти си виновна — каза младият мъж, посочвайки леля си Джозефин.

— Аз? — отвърна тя. — Не виждам как...

— Само ти можеш да измислиш такъв лекомислен план. Да слезеш на плажа само с две ученички. Да проникнеш в затвор.

— Да ви спаси живота — измърмори Фелисити.

— Ще стигна и до вас, мис Лангли, само след миг — скастри я Джак, преди да се обърне към възрастната лейди и да започне да я хока така, че би засрамил дори мис Емъри.

Темпъл издърпа племенницата си настрана.

— Остави го да се кара, Херцогиньо. Той е в отвратително настроение и не е в състояние да чуе никого.

— Нищо от това нямаше да се случи, ако просто бе признал, че е увлечен по мис Портър — възрази тя.

— Мис Портър? — попита мъжът.

Фелисити кимна към дивана.

— Нашата учителка по благоприличие. Поне беше допреди края на тази учебна година. Тя наследи голямо състояние миналата зима и реши да отиде да живее в Кент и никога нямаше да осъзнаят, че са родени един за друг. — Момичето въздъхна. — Лорд Джон смята, че е прокълнат да остане верен до края на живота си на отдавна изгубената мис Мабърли. Чичо Темпъл, не можеш ли да го убедиш в противното? Мис Портър е идеалната дама за него, стига той да повярва в това.

Маркизът отново погледна жената на дивана. Червената коса, лицето. След което я огледа още по-внимателно.

Не, не може да бъде.

За бога, Джак не беше луд. Мис Портър беше Миранда Мабърли. Жива през всички тези години.

Бяха минали девет години откакто я бе видял за последно. Девойка не по-голяма от Фелисити и сгодена за граф Оксли. От самата мисъл за този съюз все още му се гадеше. Но той никога не я бе забравил и смяташе смъртта ѝ за ужасен срам. Сега осъзнаваше, че скръбта на стария Матиас Мабърли не е била толкова заради загубата на дъщеря му, колкото от това, че не се е оказало възможно да омъжи въвлечената в скандал наследница за някой друг безполезен, лесно манипулативен глупак като Оксли.

— Херцогиньо, скъпото ми момиче, аз не бих се тревожил за Джак — посъветва я той.

Освен това Тремонт все още четеше конско относно смъртта на леля си.

— И на всичкото отгоре, сега кулата ми беше взривена...

— Има една шега, подходяща за това изказване — каза Темпъл, без да се обръща към някого конкретно, — но смея да кажа, че сега не е подходящ момент.

— Не беше по нейна вина — дочу се слаб глас.

Лорд Джон се обърна.

— Пипин, не виждам как ти... — Лицето му преbledня, когато осъзна, че признанието не беше дошло от нея.

— Спри да се караш на всички, Джак — рече Миранда, а очите ѝ едва се отвориха. — Докарваш ми ужасна мигрена с цялото това дърдорене.

Младият мъж забърза към нея, падна на колене и взе ръцете ѝ в своите.

— Ти си добре.

— Разбира се — отговори тя, опитвайки се да стане, но той я задържа легнала.

— Ще стоиш мирна, докато докторът не те прегледа.

Мис Портър отвори очи и се огледа.

— Как се озовах тук? — Тогава, сякаш изведнъж всички събития от вечерта я връхлетяха и жената се забори със здравия захват на Джак. — Кулата. Бях в кулата на Албин.

— Да, и тя избухна — каза ѝ лорд Джон. — Французинът, който беше там, името му бе Марден. Сигурно е използвал бурето с барут от сандъка като последно средство. Вероятно се е надявал да разруши кулата.

Миранда поклати глава.

— Не, изобщо не е така. Не той я взриви.

Тремонт седна и се втренчи в нея.

— Ако не е бил Марден, тогава кой?

— Аз бях.

— Мадмоазел, изправете се и застанете някъде, където ще мога да ви виждам — нареди мъжът до прозореца с нисък, смъртоносен глас.

Миранда неохотно стана, като остави буренцето с барут, но внимателно разви фитила зад себе си.

— *Très bon*^[1] — каза той. — Ако посмеете да помръднете или да изречете и дума, следващият ми куршум ще бъде за вас.

Тишина изпълни кулата и мис Портър не знаеше какво да стори.

— Разбрахте ли? — кресна французинът.

— Разбира се — отвърна му тя на свой ред, внезапно откривайки някаква ирония в ситуацията. — Но вие ми казахте да не говоря.

Негодникът изсумтя, сякаш бе длъжен да се възхити на куража ѝ.
— Имате остър език за жена, която е на път да умре.

— Тогава може би трябва да го използвам по-добре — отвърна му нахално, осъзнавайки, че колкото повече говори, толкова по-малко време има той да стреля. — Кой сте вие?

— Това не е важно — заяви мъжът и стреля към приятелите ѝ долу.

Тя трепна при острия му отговор. И отново, когато извади втори пистолет от самото си, и се прицели.

— За мен е важно — настоя Миранда. — Искам да знам името на човека, чиято гибел ще причиня.

Той се изсмя кратко.

— Така ли смятате? Е, щом искате да знаете, Марден. Жан-Марк Марден. — И леко изви глава към нея.

— Монсеньор Марден, защо просто не свалите оръжието? Може би ще можем да уредим това...

Французинът се извъртя и насочи пистолета към нея.

— „Това“, както безгрижно го нарекохте, ще бъде уредено, когато убия враговете си — мъжете, които съсипаха кариерата ми. — В гласа му се долавяше напрежение, което подсказваше на Миранда каква може да е „кариерата“ му.

Небеса, какво толкова имаше в шпионската работа, че караше всички замесени в нея хора да се побъркват?

Но това можеше да бъде нейно предимство, тъй като тя се държеше като умопомрачена само когато беше близо до Джак.

Джак...

Поривът да спре този убиец, да сложи край на цялата тази лудост изпълни сърцето ѝ с кураж и ярост, която се разпали като факла. Щеше да предотврати намеренията на Марден, преди да е наранил човека, в когото бе влюбена, или някой друг.

Французинът стреля още веднъж и презареди с притеснителна бързина.

Но за тези ценни секунди Миранда се надяваше, че ще има достатъчно време да...

Поглеждайки назад към черното злоещо стълбище, спря и опипа навития фитил в ръцете си, измервайки наум дължината в опит

да изчисли секундите, които щяха да минат преди буренцето да се възпламени...

Баща ѝ беше търгувал с тези стоки и тя ги познаваше добре, но това не означаваше, че някога бе правила нещо подобно.

Най-вече, защото знаеше и какво щеше да се случи, ако сгреша.

Бавно си пое дъх. Не, не биваше да обмисля възможността, че няма да успее да стигне долу навреме. Просто трябваше.

Марден отново се прицелваше и докато го правеше, младата жена извади кремъка от джоба си. Трябваше да успее да го разпали от първия опит, тъй като нямаше да има друг шанс.

Негодникът стреля и Миранда отпрати кратка молитва куршумът му да е като намеренията му — нестабилен.

Мъжът изруга, което не прозвуча триумфиращо, и мис Портър предположи, че молитвата ѝ е била чута. Беше пропуснал.

Просто трябваше и следващият му изстрел да отиде на халос...

Когато стреля, звукът се разнесе пронизително из кулата и тя се възползва от шанса си да запали фитила.

Той заискри и за миг нищо не се случи. Помисли си, че се е провалила, но тогава се запали и се разгоря с яростно съскане.

Хвърли го на земята и бясно се втурна надолу по стълбите.

Десет... девет... осем, броеше, докато тичаше надолу. Над себе си чу Марден да ругае отново и този път не беше, защото бе пропуснал.

Пет... четири... три...

О, небеса, нямаше да успее да слезе навреме.

Затова скочи от последния оставащ етаж право в тъмнината. Удари земята точно когато бурето с барут експлодира.

Претъркулвайки се под стълбите, тя вдигна поглед и видя как кулата се взривява, обхваната от пламъци. Сви се и се прикри с единствената ѝ останала мисъл, една малка молитва, която се надигна от дъното на сърцето ѝ, от дълбините на душата ѝ и се надяваше да заглуши грохота около нея.

Моля те, нека получи още една целувка от моя развратник...

Миранда завърши разказа си и Джак се втренчи невярващо в нея.

Мис Портър, мис Пристойна до болка, мис Обожаваща благоприличието бе взривила кулата на Албин.

И бе рискувала живота си. Бе рискувала всичко, за да спре Марден.

— Какво, по дяволите, си мислеше? — избухна той, подобно на бурето с барут, което бе запалила.

Младата жена се изправи пред гнева му и на свой ред повиши тон.

— Какво друго трябваше да сторя? Да стоя там и да му позволя да застреля всички ви? Помолих го да спре, но не пожела да изслуша аргументите ми. — Тя изсумтя леко и отправи към него неодобрителен поглед, сякаш той — *да, той* — току-що бе направил социален гаф. Като да забрави да си свали шапката или да остави визитката си в подноса.

— Аз лично адмиравам находчивостта ви, мис Портър — каза лейди Джозефин.

Разбира се, помисли си Джак, а гневът му се засилваше с всяка секунда. По дяволите, не виждаше ли опасността, на която се бе изложила? И да запали буре с барут? Това ли беше нейното разрешение? О, повече нямаше да позволи подобни глупости!

Междувременно леля му засипваше Миранда с хвалебствия.

— Показайте забележителен кураж, мис Портър, и бих казала въображение. Мисля, че следващият път ще имаме нужда от някой...

— Достатъчно, лельо Джозефин — каза младият мъж, като я прекъсна и пренебрегна упорития блясък в очите ѝ. О, тя беше Трмонт, при това една от „дивите“ Трмонт, но вече не бе господарка на тази къща.

Той беше. И беше крайно време да поеме юздите на имението и да го ръководи както сметне за добре.

— Няма да има следващ път — заяви лорд Джон.

— Но, Джак, скъпото ми момче...

Племенникът ѝ се изправи от мястото си до мис Портър.

— Няма да има следващ път. За никого от вас. Достатъчно гледах как приятелите, семейството ми, да не споменаваме и жената, която обичам, рискуват живота си и за какво? — Човекът закрачи из стаята. — Това никога няма да свърши, ако не се направи нещо, затова го прекратявам. Тук и сега.

— Но, Джак... — възрази Миранда.

Мъжът се завъртя към нея.

— Нито дума от теб. Смяташ ли, че искам съпругата ми да рискува живота си по такъв неуместен начин?

— Ти ме обичаш? — прошепна младата жена.

— Да — излая той.

Тя му се ухили.

— Искаш да се ожениш за мен?

— Трябваше да го сторя преди години. — И продължи да крачи напред-назад. — Изгубих те веднъж, Миранда, няма да го допусна отново. — Скръсти ръце на гърдите си и отправи гневен поглед към всеки един в стаята, предизвиквайки ги да възразят.

Фелисити успя да проговори първа, прошепвайки на Темпъл:

— О, небеса, лорд Джон е полудял от проклятието. Мисли си, че мис Портър е мис Мабърли. Така никога няма да се получи!

— Някой ден ще разбереш, че любовта може да бъде блажено проклятие — каза Темпъл, прочиствайки гърлото си. — Но вероятно ще трябва да ги оставим насаме за малко, за да си изяснят нещата. — И започна да побутва останалите да излязат от стаята.

Бърдуел, Пипин и Тали се изправиха доволни и сияещи от успеха на сватовническия си план. А освен това близначката кипеше от завист заради плажното приключение на Филипа.

— Пипин, вярно ли е, че онзи пират те е целунал? — попита тя.

Момичето кимна със замечтано изражение.

— О, проклятие — оплака се Тали. — Как така само ти имаш късмет?

Начинът, по който лицето на Пипин грейна, показваше, че е неизмерно щастлива, че за първи път е направила нещо преди опитните си братовчедки.

Тя дори не възрази, когато Джак отправи остро предупреждение към тях.

— Ще се разправам с вас по-късно — каза той.

Сър Норис изпухтя:

— И аз с вас, сър. Бягство от кралски затвор. Отвлечане на кралски агент. Ще видим това. — Но въпреки всичко, излезе на драго сърце.

Но не и лейди Джозефин и Фелисити. Те продължаваха да седят, сякаш не биха напуснали местата си за нищо на света и възнамеряваха да останат до последното действие.

Маркизът хвана и двете за ръцете и ги издърпа навън от стаята.

— Чичо Темпъл, трябва да го накараш да разбере, че това не е мис Мабърли. Ако не предложи на мис Портър, годежът няма да е легален...

— Хайде, Херцогиньо — каза ѝ той, избутвайки я през последните няколко крачки от стаята. — Нищо не може да спре един влюбен мъж. Повярвай ми, знам го от опит.

Затваряйки вратата зад себе си, те оставиха Джак и Миранда да планират бъдещето, което досега бе изглеждало невъзможно.

Лорд Джон коленичи пред нея и внимателно и много нежно отметна оплетената коса от лицето ѝ.

— О, Миранда. Помислих, че съм те изгубил... отново.

Миранда? Сигурно си бе ударила главата по-силно, отколкото мислеше, защото можеше да се закълне, че я нарече Миранда.

— Какво каза?

— Миранда — повтори младият мъж с дяволити пламъчета в очите. — Мис Миранда Мабърли. Така се казваш, нали?

Той знаеше. Знаеше коя е.

— Темпъл ти е казал. — Тя отправи поглед към затворената врата. Можеше да се разчита на проникателния и наблюдателен маркиз да разкрие истината.

Джак поклати глава.

— Знаех преди това.

— Преди? Как? Кога?

— Не толкова отдавна, колкото трябваше — ухили ѝ се дяволито. — Само откакто се целунахме.

Мъжът постави пръсти върху устните ѝ. Устните, които бяха издали тайната ѝ. След което я прегърна.

— Както казах онази нощ, мис Мабърли, целувката ви не може да бъде забравена.

— Моята целувка?

Тя все още не можеше да повярва на това твърдение. Но идеята я разтърси чак до пръстите на краката, когато си спомни единственото нещо, което смяташе за незабравимо.

Целувката му...

— Да, твоята.

И за да ѝ докаже, я целуна отново, устните му покриха нейните, настоятелни и изискващи. Езикът му се плъзна върху нейния и започна да го дразни, карайки кръвта ѝ да закипи във вените ѝ от желание. Желание, което толкова много години отричаше.

Никога повече, обеща си младата жена. *Никога повече*.

Но имаше нужда да му каже истината. Миранда се отдръпна и го погледна.

— Не бях мъртва.

— Досетих се.

Тя поклати глава.

— Не, ти не разбираш. Родителите ми ме отпратиха. Не знаех, че са казали на хората, че съм умряла. Живях с братовчедите на майка ми, докато те не починаха преди няколко години и тогава отидох да работя за мис Емъри.

— И предполагам, че баща ти никога не ти е казал, че съм предложил да се ожения за теб?

— Не.

Той ѝ бе предложил... Този път му вярваше. С цялото си сърце.

— Какъв би бил отговорът ти?

— Не — прошепна младата жена.

— Не? — Джак отново седна. — Как така не?

О, небеса! Може би не трябваше да бъде толкова откровена.

— Е, тогава ти беше отвратителен развратник. Беше казал на всички, че си ме помислил за танцьорка в операта! Танцьорка в операта!

Мъжът трепна.

— И беше ужасен разсипник. Щеше да пропилееш зестрата ми за по-малко от година. — Огледа се наоколо. — А тази къща не е най-надеждният пример за способностите ти да ръководиш.

— Но, скъпа ми Миранда, ето в това ти си ненадмината — каза и отново я привлече в обятията си. — Смятам, че ще превърнеш къщата в достойна дори за цветущата проза на Билингсуърт.

— Не се опитвай да ме подмамиш, Джак Тремонт — отвърна му и по вените ѝ се разнесе топлината на гордостта. — Отказът ми тогава не би имал нищо общо с лошата ти репутация, а с целувката ти.

— Целувката ми? — Той положи ръка върху сърцето си, сякаш не би могла да го нарани по-дълбоко. — Мис Мабърли, бих искал да ви уведомя, че моята целувка...

Тя постави пръст върху устните му.

— ... е незабравима. И опасна. Твоята развратна, дяволска целувка ме остави трепереща и бездиханна цели девет години. Остави ме напълно недостижима за всеки друг мъж. — Спря за миг и му се усмихна. — Съсипа ме. — При тези думи младият мъж отвърна на усмивката ѝ. — Така че замълчи, престани да се опитваш да ме спечелиш с ласкателства и довърши онова, което започна преди толкова много години.

Погледът му срещна нейния, напрегнат и изпълнен с тъмни въпроси.

— Наистина ли го искаш?

— Моля те, Джак, прави любов с мен. — Можеше ли да го каже по-ясно от това?

Той погледна през отворената врата към избледняващата нощ навън.

— Миранда, не знам... може би трябва да изчакаме, докато те прегледа докторът.

— Да върви по дяволите, чувствам се съвсем добре. — Младата жена постави ръце на кръста си и го погледна настоятелно. — Не ми казвай, че спазваш благоприличие с мен?

Чаровникът се засмя.

— Е, напоследък наистина се опитвам да мисля за себе си като за джентълмен.

Джентълмен? Небеса, това никога нямаше да се получи!

За да докаже колко сериозни са намеренията ѝ, тя притисна устни към неговите и смело го целуна. Ръцете ѝ забродиха по гърдите му, проследиха мускулите под ризата, а бедрата ѝ, о, бедрата ѝ бяха толкова изкусителни — притискаха се към него така, че тя усети как мъжествеността му се надига и изпъва бричовите му.

— Моля те, Джак?

Като я вдигна на ръце, той я занесе до стената, след което се пресегна и натисна нещо по ламперията. След миг дъските се разместиха и разкриха врата.

— Има ли стая в тази къща, която да не пази някаква тайна? — попита го, докато ѝ подаваше свещник.

— Не — отвърна мъжът. — Но тази е една от любимите ми.

— Защо?

— Ще видиш — каза Джак, като я понесе към сенките и нагоре по някакво стълбище. Когато стигнаха края, той дръпна едно резе, стената се отвори и се озоваха в спалня.

— Чия е тази стая? — попита Миранда.

— Моята — отговори той.

Колко подходящо за един развратник да има таен вход към спалнята си.

Остави я върху леглото и с готовност я последва.

Тя знаеше, че това не е прилично. Противоречеше на всеки урок по благоприличие, който някога бе преподавала, но всичко изгуби значение в мига, в който Джак започна отново да я целува, този път без никакви задръжки.

Докато устата му завладяваше нейната, ръцете му се заеха да я отърват от дрехите ѝ. Сдържаността ѝ бе отлетяла заедно със здравия разум, тъй като щом пръстите му преминаха по голата ѝ плът, изпратиха вълни от желание по цялото ѝ тяло и тя изстена тихо от удоволствие.

Преди да осъзнае, роклята ѝ бе издърпана през главата, обувките, чорапите и жартиерите ѝ полетяха и всичко, което остана върху нея, бе корсетът ѝ.

Прекалено пристегнатият ѝ, корав корсет. Този, който той сега бавно развързваше.

Любимата му се гърчеше под него.

— Побързай.

— Както желаяш — отвърна ѝ, ухили се и корсетът последва останалите ѝ дрехи. А веднага след това стори същото и със своите.

Изведнъж двамата се оказаха голи, оплетени в чаршафите на леглото му и младата жена се наслади на усещането — къдравите косъмчета по гърдите му, мускулите на гърба му, начина, по който краката му се преплитаха с нейните. Мястото, което копнееше за него.

— О — изстена. — Никога не съм си и представяла.

— Скъпа Миранда — каза той, — дори не съм започнал.

И тогава започна. Сними устата си към гърдите ѝ, устните му уловиха едното зърно и го засмукаха, докато не се втвърди и набъбна. После пое другото и стори същото. Тя обезумяло се надигна срещу него, когато тялото ѝ бе завладяно от страстна и чувствена мъгла.

Опитваше се да диша, да си представи, че има и още, когато пръстите му се спуснаха към място, което никога не бе докосвано от мъж. Бедрата ѝ послушно се разтвориха, когато той ги раздели с ръка. Спусна се между краката ѝ, разтваряйки я бавно там, когато пръстите му я докоснаха, и отново я загали.

Този път изстена високо и ясно, толкова силно, че Джак покри устата ѝ със своята и я целуна така всеотдайно и дълбоко, както пръстите му я изучаваха.

Тя се разтресе, когато той леко плъзна пръст вътре в нея, след което го върна към розовата пъпка. Напред-назад, дразнеше я, докато цялото ѝ тяло не затрепери и не завибрира от нужда.

Ръцете ѝ, които се бяха впили в чаршафите, за да я държат неподвижна, сега се преместиха върху Джак и забродиха по гърба му. Тялото му беше напрегнато и обляно в пот.

Той отново я целуна, този път толкова дълбоко и горещо, с такава бурна нужда, че тя разбра, че я моли за повече — че иска повече от нейното несигурно изучаване.

Пресегна се и хвана твърдата му мъжественост, като започна да я гали, следвайки неговия пример, прокарайки ръка от основата към влажния връх и обратно, отново и отново, докато той не застена от удоволствие.

Но това не беше достатъчно. За никого от тях.

Тя знаеше какво следва и го искаше като жена. Това, което бе казала, че целувката му я плаши, беше истина. Но вече беше жена... жена, която бе чакала прекалено дълго.

Хвана го за хълбоците и го придърпа така, че мъжествеността му се притисна към нея. Бедрата ѝ подканващо се разтвориха. Вкопчи се в Джак, копнеейки да усети всеки сантиметър от него вътре в себе си.

Той промърмори в ухото ѝ:

— Сигурна ли си?

— Моля те — отвърна тя и надигна ханша си, за да премахне разстоянието помежду им.

— Никога не съм желал жена колкото теб — каза ѝ, докато я изпълваше, бавно се притисна в нея и се раздвижи напред-назад.

Когато стигна до бариерата ѝ, доказателството за нейната невинност, бързо я разкъса и с целувката си я върна обратно в прегръдките на страстта, потъвайки докрай в тялото ѝ.

Отдръпна се и излезе почти целият и очите ѝ се отвориха. Това не можеше да е краят, нали?

Но Джак ѝ се усмихна и отново я изпълни. Миранда почувства как в нея се надига възхитително чувство на глад. Тогава той го направи пак, тласкайки я отново и отново към неспокойната вълна, която заплашваше да я залее.

Младата жена се вкопчи в него и тялото ѝ се разтресе заедно с неговото. Надигна се и почувства как я издига все по-високо и по-високо.

Беше на път да полудее, нямаше друго обяснение. Тази къща, този мъж, тази любов, всичко беше чисто безумие и сега щеше да му се отдаде изцяло.

И го направи в експлозия от страст.

Това раят ли беше?, зачуди се тя, когато усещането я погълна.

Отвори очи и погледът ѝ срещна неговия. На лицето му беше изписано учудване, когато изстена дълбоко и потъна още веднъж в нея, изпълвайки я докрай. Той ахна и я целуна, а устата му бе все така гладна, дори и напрежението в тялото му да бе стихнало.

— Миранда, ти си великолепна — каза Джак.

Опита се да проговори, но не успя да каже нищо. Вместо това се усмихна и се сгуши в него. Въздъхна и остави звукът да отнесе със себе си всички страхове от отминалите девет години.

Никога през живота си не се бе чувствала толкова завършена или така у дома си, както в обятията на този мъж.

Моят развратник, промърмори едва чуто.

Пръстите му погалиха къдриците ѝ, отмятайки ги от лицето ѝ.

Тя му се усмихна и каза:

— Сега вече знам защо си толкова добър развратник. И трябва да отбележа, че си пропилявал таланта си, преструвайки се на джентълмен, Джак Тремонт.

[1] Très bon — много добре. ↑

ГЛАВА 15

Джак се събуди след около час и погледна към спящата до него фигура. Миранда. Неговата страстна, упорита Миранда. Той наистина мислеше онова, което каза за приключване с потайностите и опасностите, които изпълваха живота в Тисълтън Парк. Тя за малко не изгуби живота си, набърквайки се в работата му, и Джак знаеше, че ще продължи да го прави, ако той продължеше да се занимава с това.

Така че имаше само едно решение.

След като тихо и бързо се облече, младият мъж отиде да потърси Темпъл. Щеше да напише доклада си за Малкълм и да се оттегли. Намери приятеля си да забавлява момичетата на късна закуска, имитирайки ужасно скучния си, високомерен дядо.

Джак привлече погледа му от вратата и кимна към коридора.

— Трябва да говоря с теб. Насаме.

Маркизът се извини и го последва в музикалната стая. Когато врата се затвори, той попита:

— Е, предполагам, че искаш да ти се извиня, задето реших, че си се побъркал долу на плажа?

Тремонт, който се бе отправил право към бюфета, спря на място.

— Какво каза?

— Реших, че най-накрая си полудял, когато продължи да настояваш, че мис Мабърли е в кулата — отвърна Темпъл, посочвайки с лорнета си към тавана и към господарската спалня. — Как откри истината?

Не за това искаше да говорят, но Джак познаваше приятеля си достатъчно добре, за да знае, че няма да го остави на мира, докато не научи цялата история.

— Тя ме намери или по-точно — момичетата ме откриха и я доведоха със себе си. Колкото и налудничаво да звучи, те решили, че двамата си подходдаме.

— О, мисля, че тук се усеща намесата на Херцогинята — каза гордият чичо. — И все пак сигурно си бил шокиран при пристигането

на мис Мабърли.

Лорд Джон трепна и не каза нищо.

— Не си я разпознал веднага, нали? — изрече Темпъл с насмешка.

Нямаше смисъл да отрича.

— Да — призна той. — Но все пак онази нощ в операта бях толкова пиян, че не бих я разпознал и след половин минута.

Маркизът поклати глава.

— Е, как я разпозна в крайна сметка, ако смея да попитам?

Тремонт изпи на един дъх остатъка от питието си.

— Мисля, че е по-добре да не питаш.

— О, няма значение — отвърна другият мъж с нотка на съжаление и закрачи из стаята в типичния му силно изразен стил на конте. — Това ѝ е лошото на тази проклета работа — пикантните клюки, които стигат до мен, но не бих могъл да ги споделя, без да разкрия прекалено много. Преди два месеца дочух нещо забележително относно...

— Малкълм е мъртъв — изстреля Джак. Не искаше да го съобщава на Темпъл по този начин, но приятелят му можеше да продължава до безкрайност, а той трябваше да приключи с този разговор.

Когато маркизът се обърна и се втренчи в него, вече не беше непринуденият денди отпреди миг.

— Какво каза? — Лекомисленият му вид бе заменен от смъртоносни намерения.

— Малкълм. Мъртъв е. — Този път едва изрече думите. Чувство на вина отново изпълни сърцето му.

Темпъл потъна в близкия стол.

— Как е възможно?

Знаеше точно какво има предвид. Малкълм Грей се бе изплъзвал от французите повече пъти, отколкото можеха да бъдат преброени.

— На плажа. Войската стреляше по нас и той... — Свивайки юмруци и затваряйки очи, младият мъж се опита да заличи спомените... грохота от пистолетите, плясъка, когато Малкълм падна във водата, ярката кръв по ръцете си.

— Каза ли на Клифтън? — попита маркизът.

Джак поклати глава. Искаше първо да каже на Темпъл, дори и само за да прецени как е най-добре да го стори. Все пак приятелят им бе мъртъв по негова вина.

— О, по дяволите — измърмори младият Лангли. — Не ти завиждам за това, че задачата да му съобщиш се пада на теб.

Да каже на Клифтън бе единствената му мисъл, тъй като въпросните мъже бяха братя. Полубратя. Все пак за наследник и копеле те имаха дълбоко и трайно приятелство, което беше като мост над пропастта на законното раждане, която ги разделяше.

Клифтън, наследникът на баща им. И Грей, издънка от кръчмарско момиче в селото.

А сега незаконороденият беше мъртъв.

— Каж ми точно какво се случи — помоли Темпъл.

Тремонт обясни как Даш бе дошъл на брега и бе отказал да пусне приятеля им, докато не си получи парите. После войската бе изстреляла ракетите и бе отприщила ада.

— И не ти каза нищо, когато се върна на „Цирцея“? — попита Джак.

— Не, алчното копеле — изруга маркизът. — Каза само, че войската е навън и търси контрабандисти и че ти и Малкълм сте успели да стигнете до пещерата.

— Тази част е вярна.

Темпъл сбърчи чело.

— Даш сигурно познава достатъчно добре Клифтън, за да знае, че ако му бе казал, че брат му е прострелян, той щеше да скочи през борда и да се пребори с вълните и скалите само за да види какво е станало с Малкълм. С двама ни на борда, Даш поне е имал шанс да получи пълното си заплащане. — Мъжът отново изруга. — Трябва да оставим това копеле да гние във Франция до края на войната.

Макар Джак все още да беше ядосан на морския капитан и да го винеше донякъде за смъртта на Грей, трябваше да му отдаде дължимото.

— Недей да го съдиш толкова жестоко, Даш опита да спаси Малкълм. Рисува собствения си живот, за да го прикрие, но беше твърде късно.

Лангли кимна.

— Къде е той?

Джак знаеше какво има предвид.

— Бърдуел ми каза, че Миранда и момичетата са накарали работниците да изкопаят дупка за него в гробището зад къщата. — Младият мъж усети как в очите му парят сълзи, задето сам не се бе погрижил за това. Да изпрати приятеля си да почива в мир. — Погребала го е до лорд Албин. Не знам как е разбрала, но мисля, че Малкълм би искал да бъде точно там. Каква ирония, не мислиш ли?

— Да, голяма — каза Темпъл, избърсвайки сълзите си, без да се срамува. — Мога само да се надявам, че душата му ще намери покоя, за който толкова се бори.

Джак отиде до бюфета и взе бутилката с бренди. *Френско бренди*. Върна я обратно и отвори скрина, като се разрови из него, докато не намери нещо не толкова неподходящо.

Уиски. Добро шотландско уиски. Онова, което Малкълм харесваше.

Докато наливаше от кехлибарената течност, опияняващият ѝ аромат предизвика у него куп спомени. Клифтън и Грей пристигат посред нощ, спорейки добродушно за това, кой какво бе открил на последната им мисия.

А сега всичко това бе изгубено.

Двамата мъже вдигнаха чаши в мълчалива наздравица за мъртвия им приятел.

След което Джак отиде да намери Клифтън, за да довърши задачата, в която напълно се бе провалил.

Миранда слезе долу чак следобед. Беше се събудила гола и сама в леглото на Джак. Първо се протегна като котка, наслаждавайки се на спомените от любовното им изживяване, но когато погледна към слънцето, което грееше през прозорците и осъзна кое време на деня е, друга мисъл завладя ума ѝ.

Всички щяха да разберат какво са правили!

Първоначално чувството ѝ за приличие изпрати вълна от паника по цялото ѝ тяло. Защо не бе помислила за това по-рано?

Преди той да я пренесе нагоре по стълбите и... буквално да я обезчести.

Тя изстена и зарови глава в завивките. Как щеше изобщо да слезе долу и да погледне всички?

Не, беше решено. Щеше да остане в спалнята на Джак, докато не получат специално разрешение и не доведат свещеник, за да бъдат законно и почтено венчани.

Изправи се с въздишка и се настани удобно. И все пак нещо дразнеше ума ѝ. Отново се завъртя и огледа стаята.

При цялата тази изгаряща страст, оставяйки се да се изгуби в желанието, което целувките му бяха предизвикали, при дяволската наслада, Миранда не можеше да се избави от мисълта, че забравя нещо.

Нещо изключително важно.

Като например предложение за брак.

Тя се опита да си поеме въздух, но усети, че не може.

Джак ѝ бе предложил, нали? Бързо прехвърли в ума си всичко, което бе казал и направил.

Е, не беше паднал на колене, както винаги си бе представяла, че ще направи нейният герой, истинската ѝ любов. Нито пък всъщност я бе попитал. По-скоро просто го бе заявил.

Какво бе казал?

Мислиш ли, че искам съпругата ми да рискува живота си...

И не беше ли казал също, че тя е жената, която обича? Миранда скръсти ръце на гърдите си и се усмихна, когато си помисли колко много ѝ бе показал през последните няколко часа. Да, той я обичаше.

Със сигурност говореше за нея, когато каза „съпругата ми“.

Поне се надяваше да е имал предвид нея.

Паниката ѝ се задълбочи още малко. Това беше Дивият Джак Тремонт и тогава изглеждаше малко превъзбуден. Ами ако вече си бе променил решението? Ако заявеше, че обяснението му в любов не е било нищо повече от моментна лудост?

Тя си пое дълбоко дъх. Ставаше абсурдна. Това, което трябваше да направи, бе да се облече, да слезе долу, да го намери и да се увери, че е имал предвид нея, когато е казал „съпруга“ и „любов“. После внимателно щеше да му предложи да се погрижи за специалното разрешение и услугите на свещеника в рамките на деня.

Едва тогава можеше да се изправи пред всички в препълнената къща.

Миранда се зарови под завивките и обмисли дали не е по-добре просто да изчака Джак да се върне. Но след няколко мига криене практичната ѝ страна надделя.

Небеса, ако останеше тук, лейди Джозефин и Фелисити щяха да се заемат с домакинството.

Нейното бъдещо домакинство.

Може би дори планираха сватбата ѝ. Поръчваха оранжерийни цветя, специални торти от Лондон и рокля от Париж — без значение дали е военно време, или не.

Приличието бе едно нещо, но мисълта за тези двете на едно място за неопределено време, бе достатъчна да накара Миранда да претършува пода и под леглото, за да събере захвърлените си дрехи. Тя се облече бързо и отиде до вратата, чудейки се как ще намери пътя до долу. Никога не бе идвала в тази част на къщата и за нищо на света не можеше да се сети от коя точно част на ламперията се бяха промъкнали в спалнята на Джак.

Тъкмо благодареше на Бог, че почти бе стигнала до фоайето без да срещне никого, когато иззад ъгъла се появи Бърдуел. Щом я видя, икономът широко се усмихна.

— Мис Портър, колко е хубаво да видя, че сте на крака.

Миранда усети как се изчервява до корените на косите си.

— Благодаря ви, мистър Бърдуел. — Мъжът продължи да стои там, хилейки ѝ се и тя знаеше, че ще умре от срам, ако не изясни нещата, затова попита: — Знаете ли къде мога да открия лорд Джон?

Икономът погледна през рамо и сбърчи чело.

— Негова Светлост е в градината с лорд Клифтън.

— Благодаря ви — каза младата жена и се запъти към стълбите.

— Мис Портър — рече Бърдуел, — може би ще искате да изчакате още малко, преди да отидете там.

— Не мисля, че ще имат нещо против — отвърна, макар да не знаеше пред колко още души би могла да се изправи, преди да получи отговор на въпроса си.

Дали Джак смяташе да се ожени за нея?

Миранда продължи напред, но този път икономът я хвана за ръката.

— Мис, най-добре е да почакате.

— Защо? Това не е поредната интрига на Тисълтън Парк, нали?
— Усмихна се и се опита да се освободи от захвата му. Но той я държеше здраво.

— Не, мис. Негова Светлост съобщава на графа за мистър Грей. За това, което стана.

— О — каза тя. — Лорд Клифтън и мистър Грей добри приятели ли бяха?

— Не. — Бърдуел поклати глава и я погледна право в очите. — Бяха братя.

Коленете ѝ се разтрепериха.

— О, небеса — прошепна. — Не знаех. — Преглътна и погледна към входната врата. — Колко ужасно за лорд Клифтън. — *И за Джак*, помисли си, като си припомни кръвта по ръцете му от опита да спаси живота на приятеля си. — На лорд Джон няма да му е лесно да му каже.

Възрастният мъж кимна в знак на съгласие.

Точно тогава вратата се отвори и пребледнелият Клифтън влезе. Гърбът му беше непреклонно изправен, а изражението сковано и лишено от всякаква емоция. Той мина покрай тях сякаш не ги видя, и се изкачи по стълбите нагоре, без да каже и дума.

— О, боже, мисля, че не е минало добре — прошепна Миранда, щом Клифтън се изгуби от погледа им. Ако опечаленият вид на графа беше показател за това как е приел новината, то сигурно и Джак усещаше подобно опустошително чувство на загуба.

— Лорд Джон ще понесе отговорността за това — каза тъжно икономът.

— Но как би могла вината да е негова? — Тя стисна зъби. — Войската застреля мистър Грей. Ако някой е виновен, то това е сър Норис.

— Лорд Джон едва ли смята така. Негова бе задачата да се погрижи Грей и останалите да стигнат на брега невредими и... — Бърдуел въздъхна. — Мисля, че се е надявал да изкупи греховете си, когато дойде тук, да докаже на всички, че не е такъв пройдоха, да осмисли живота си, но сега... Смея да кажа, че след речта му тази сутрин, никога няма да довърши работата си тук.

Миранда знаеше, че няма предвид само задълженията на Джак към Външното министерство. Той говореше за придобиване на чувство

за значимост и благородство, които бяха липсвали на Тремонт през целия му живот.

Младата жена въздъхна дълбоко. Лейди Джозефин ѝ бе разказала за всички добри и смели неща, които племенникът ѝ бе сторил. Загубата на Грей беше потресаваща, но всички онези животи, които бе спасил?

И сега смяташе да се откаже? Заради нея? Никога!

Вместо да отиде направо навън и да го намери, тя се обърна и се качи в стаята си. Разрови се из чантата си, докато не намери онова, което търсеше.

Копчето от сакото му.

И внезапно разбра защо го бе пазила през всичките тези години.

Джак стоеше пред гроба на Малкълм с наведена глава. Не трябваше изобщо да поема отговорността за Тисълтън Парк. Как изобщо си бе помислил, че би могъл да се изправи пред предизвикателствата, които заради Малкълм, Клифтън и Темпъл изглеждаха толкова лесни.

Дори леля Джозефин, с нейното лекомислие и налудничави планове, беше по-добра в тези дела, отколкото той някога щеше да бъде.

Но край. Защото, ако продължеше, щеше да изгуби не само слабия контрол върху разсъдъка си, но и Миранда.

А как, защо и кога тя се бе промъкнала в сърцето му, не знаеше. Може би беше прокълнат още от първия път, в който я целуна. Погледна към гроба на Албин и се зачуди дали прапращичо му би разбрал чувството на безпомощност и копнеж, което изпълваше сърцето му всеки път, щом погледнеше Миранда.

Някой, вероятно Тали или Пипин, беше оставил букет, вързан със синя панделка върху камъка. Той се усмихна. Сигурно са били тук, за да пишат пиесата си за Тремонт.

Зачуди се какво биха казали за него... в никакъв случай герой и без съмнение луд колкото останалите Тремонт, които почиваха около краката му.

— Джак — долетя шепот, мек като коприна, който обгърна сърцето му.

Миранда. Той се обърна и я видя да стои точно зад него. Беше толкова отнесен в мислите си, че дори не я бе чул да приближава.

— Как си? — попита тя, като се приближи и хвана ръката му. Силата и топлината на пръстите ѝ, които срещнаха неговите, бяха като мехлем, като спасително въже. — Лорд Клифтън изглеждаше съкрушен и предположих, че и ти не се справяш много по-добре.

Младият мъж затвори очи, защото си нямаше доверие да заговори. Иронията на всичко това не му убягна. Тук беше Малкълм, заровен под краката му и той едва понасяше скръбта от загубата на приятеля си. И въпреки това, в обятията на Миранда, когато правеше любов с нея, бе като да намери самия рай. През тези божествени часове бе забравил болката, задълженията си, жертвите, които вървяха ръка за ръка с живота в Тисълтън Парк на ръба на война, която заплашваше да погълне всичко, което обичаше.

Не, щеше да залости портите, да затвори тунелите и никога повече нямаше да закачи фенер отвън. Щеше да я опази от нараняване, дори това да бе последното нещо, което щеше да направи.

— Бях глупак да смятам, че съм скроен за този живот — каза ѝ той. — Виновен съм за смъртта му толкова, колкото ако сам бях натиснал спусъка.

Миранда поклати глава.

— Не, Джак, това не е вярно и ти го знаеш. — Тя стисна ръката му.

Отхвърляйки уверенията ѝ, мъжът отвърна:

— Съсипвам всичко, до което се докосна. Сигурно наистина съм прокълнат, както брат ми обича да казва. Виж какво направих с живота ти — съсипах те. Ако не бях преценил грешно, сега щеше да си графиня Оксли. — Той се осмели да вдигне поглед към нея, за да види презрението ѝ.

Беше прав. Тя повдигна вежди, а устните ѝ оформиха тънка линия.

И тогава Миранда избухна.

— Графиня Оксли?! Смяташ, че си съсипал живота ми, като си сложил край на годежа ми с този мъж? — Младата жена поклати глава. — Джак Тремонт, ти си луд! — Тогава, за негово изумление, тя се разсмя и се смя, докато по бузите ѝ не закапаха сълзи. — Да не си посмял да поглеждаш назад към онази нощ със съжаление. —

Пресегна се и хвана ръката му, поставяйки я на гърдите си. — Някога срещал ли си графа на Оксли?

Джак сви рамене, след което кимна.

— И какво мислиш за него? — Изчака и след като не получи отговор, продължи: — Какво би си помислил за мен, в неговото легло?

При това, той се завъртя изпълнен с гняв, преливащ от ревност, като бурните вълни, които се разбиваха в Канала предишната нощ. Оксли? Да докосва Миранда?

— Така се чувствам и аз — каза му тя. — Ти ми спаси живота онази нощ.

— Но нали каза, че си ме мислела за безполезен пияница?

— Беше такъв — отговори, хващайки ръката му и повеждайки го далеч от гробовете, от смъртта, от миналото. — Но знаех, че си и нещо друго.

— Какво? — осмели се да попита.

— Герой — отвърна тя, като разтвори дланта му и постави копчето в нея.

— Мистериозното ти копче — каза той, чудейки се защо би искала да му го даде.

— Твоето копче.

Джак не разбра.

— Това копче падна от самото ти онази нощ. Видях го на пода и го взех, докато майка ми ме влачеше. Пазех го през всички тези години. Пазех го, защото в мига, в който пръстите на краката ми се свиха в пантофките, разбрах, че съм открила мъжа, за когото сърцето ми копнее. — Тя му се усмихна. — А знаеш, че съм прекалено практична, за да се влюбя в някой, по-малко от герой.

Джак държеше копчето, което го бе омагьосало и заинтригувало, и осъзна, че е бил прав от самото начало — наистина принадлежеше на глупак.

— Аз не съм герой. И не смятам да продължавам да се преструвам на такъв.

— Смея да възразя — заяви Миранда. — Лейди Джозефин ми разказа за миналата зима, когато си откраднал яхтата на сър Норис. Преплавал си сам Канала, за да доведеш Темпъл и Клифтън у дома, когато не се е намерил никой друг, който да рискува с това пътуване.

— И за малко да бъда погълнат от вълните — призна й той.

— Но си се осмелил. И си успял. — Тя го държеше за раменете. — Бърдуел ми каза, че си прекарвал повечето нощи навън в кулата, следейки за кораби, чертаел си карти с движението им и си ги пращал на адмиралтейството. Че си спасил безброй животи и си помогнал на братовчеда на Темпъл, капитан Денвърс, да залови множество френски военни кораби.

Той сви рамене.

— Преди три месеца, когато Малкълм се е опитвал да се върне при Клифтън в Испания, си платил подкуп, за да му осигуриш място на кораб, който тръгвал от Хейстингс, след което с Бърдуел и Бруно се е наложило да се храните доста по-оскъдно през следващия месец и половина.

— Е, имахме пълен килер, така че е много по-лесно да преглътнеш овесената каша с чаша качествено вино.

Тя засия и усмивката ѝ стопли сърцето му.

— Не можеш да се откажеш. Не и заради мен. Заложен е животът на твърде много хора.

Джак поклати глава.

— Не. Направил съм тези неща, които изброи, но през цялото време бях скован от страх. Винаги ме изпълваше ужас да не се проваля. Този живот ме подлудява.

— Тогава може би имаш нужда от малко помощ — предложи Миранда.

Той знаеше какво има предвид.

— Не, никога. Ако си мислиш, че ще...

— Мисля и ще го направя. С или без благословията ти. Предполагам, че лейди Джозефин може да ме представи на нейния нещастен мистър Пим, след което смятам да предложа своите услуги на мястото на твоите.

— Няма да го направиш — заяви младият мъж, изпускайки темперамента си. — Забранявам ти.

— Глупости! — каза тя, имитирайки идеално леля Джозефин. — Ще го направя с или без помощта ти.

— Защо, Миранда? Защо, когато си виждала цената и последиците, би искала да го правиш?

— За нас — отвърна със страст, която запали искра в сърцето му. Малко пламъче надежда, което започна да се разпалва.

— Какво бъдеще ще оставим на децата си, ако не направим нищо? Ако не се борим с тиранията, която заплашва прага ни? — Жената махна с ръка към Тремонт, които бяха заровени зад тях. — Мислиш ли, че техните жертви са били напразни? Лорд Дъглас е помагал да снабдяват корабите с провизии през Стогодишната война. Летисия Тремонт е крила роялисти и е саботирала опитите на предците на сър Норис да помагат на Кромуел. Ти си смела и достойна брънка от тази кръвна линия и съдбата ти е предопределена.

Той я погледна и видя страстта в очите ѝ. По дяволите, тя беше достатъчно луда, за да вярва в него.

И нейната вяра, доверието ѝ запалиха огън в сърцето му.

Бе казала и нещо друго. *Децата ни.*

Джак огледа Тисълтън Парк и внезапно го видя така, както Миранда си го представяше. Дом. Рай. Със зелени морави и детски смях, който се разнася из въздуха.

Той я хвана и я придърпа в обятията си.

— Не мога да правя това сам.

— Разбира се, че не можеш — каза му тя. — Никой не го очаква от теб. Темпъл има своята Даяна, Малкълм е имал брат си. А ти имаш нужда от мен, така както аз от теб.

Младата жена положи глава на гърдите му и Джак повярва. Повярва в съдбата си, в тяхното бъдеще, в искрящата светлина на децата им.

Деца? Той отново погледна към нея и си припомни как бяха прекарали сутринта.

— По дяволите — измърмори той. — Трябва да се оженим.

Вместо да се обиди от никак неромантичното му предложение, скъпата му сладка, практична невеста въздъхна дълбоко.

— О, слава богу — въздъхна тя. — Надявах се да не си забравил или да си си променил решението.

Джак се засмя и се наведе, за да я целуне дълбоко и всеотдайно. Да позволи на сърцето си да полети с надеждата за щастие и радостта от любовта.

Докато не бяха прекъснати.

— Ето къде си, Тремонт!

Мъжът вдигна поглед и челото му се сбърчи раздражено.

— Сър Норис — каза, оставяйки раздражението му да се процеди от всяка негова дума. — На какво дължим това удоволствие?

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна баронетът, махайки на наемниците си, четирима огромни грубияни, способни да разтреперят от страх дори храброто сърце на Бруно.

— Какво е това, сър? — настоя Джак, избутвайки Миранда зад себе си. Погледна към къщата и забеляза, че Темпъл и Клифтън бързо прекосяват моравата.

— Дойдох, за да ви арестувам — заяви магистратът.

— Не и отново тези глупости — отвърна Джак. — Ако някой трябва да се намира в този затвор, то това сте вие — за убийството на Малкълм Грей.

Сър Норис се изчерви леко при този коментар, но упоритият глупак не се отказваше.

— Не съм тук за това, а защото избяга от затвора и ме отвлече снощи, докато изпълнявах дълга си като офицер на Негово Величество. Трябва да те обесят, но заради... е, да кажем, другите ти задължения, имам заповед за ареста ти. — Той подаде призовката и Джак я взе.

— Тридесет дни! — възкликна той. — Не можете да ме заключите за тридесет дни. — И връчи листа на Темпъл, който проучи съдържанието и го предаде на Клифтън.

— Вие сте проклет глупак — каза му Джак. — Не можете да ме арестувате заради снощи.

Баронетът се наежи и изпъчи тлъстия си корем.

— Със сигурност мога и ще го направя. — След което се наведе по-близо. — Не виждаш ли, че трябва, Тремонт? Какво ще си помислят хората, ако аз, техният магистрат, позволя да ти се размине? Ще се вдигне бунт срещу мен, никой няма да приема заповедите ми, ако разбираш какво имам предвид.

Лорд Джон вдигна поглед и видя как Темпъл кима в знак на съгласие.

— Разбирам какво искате да кажете, сър Норис — подкрепи го маркизът. — Дяволско затруднение. Но това изглежда добро решение.

Джак се закашля. И приятелят му ли беше полудял?

— Темпълтън, не искаш да се съ согласиш с този... — той се въздържа да каже „глупак“ и вместо това добави — човек.

Бръкна в джоба си и показа парчето олово, което Бърдуел бе извадил от Малкълм.

— Тук е доказателството, че вие трябва да сте в тази килия, сър Норис. Куршумът, който повали един добър и благороден мъж, и вие трябва да платите за това, а не аз.

Сър Норис погледна към късчето метал в ръката на лорд Джон и поклати глава.

— Това не е английско.

— Как така не е английско?

— Не е от мускет, каквито използват моите хора — обясни баронетът.

— Но това е куршумът, който уби Малкълм — настоя младият мъж.

Тогава, за негово раздражение, Миранда надзърна над рамото му.

— Не е английско, Джак. Това е френски куршум от пистолет.

Той погледна към Темпъл и Клифтън и всички стигнаха до едно и също заключение.

— Марден — каза маркизът.

Джак поклати глава. Това копеле бе чакало в кулата и онази нощ. Бе използвал прикритието на изстрелите на войската, за да си отмъсти.

— Ще намеря всеки един, който му е помагал и ще ги накарам да си платят — закле се той, след което се обърна към сър Норис. — Предполагам, че ви дължа извинение, сър. — Щеше да изглади спора със съседа си, след което да помогне на Клифтън и Темпъл да съставят планове си.

— Направи го от килията си в затвора — каза магистратът.

— Все още искате да ме арестувате?

— Разбира се — отвърна старият глупак. — Трябва да пазя репутацията си и ако ти позволя да се измъкнеш от закона, тогава всеки друг нехранимайко ще си помисли, че и той може. Хайде, идвай. — И направи знак с ръка на Джак да го последва.

Лорд Джон се обърна към приятелите си.

— Направете нещо!

Темпъл и Клифтън свиха рамене.

— Ще помогне на прикритието ти, ако сър Норис те затвори — вметна маркизът. — И ще затвърди непочтената ти слава из

обществото.

Клифтън кимна.

— Спомням си как веднъж Малкълм прекара два месеца в затвора за кражба, вместо да развали прикритието си. Всичко това е част от работата.

Джак поклати глава към тях.

— Но аз планирам да се ожения за Миранда.

Тя кимна и хвана ръката му, подкрепяйки аргумента му.

— Не можем да се оженим, ако той е в затвора.

Темпъл изглеждаше повече вгълбен, отколкото убеден.

— Е, бих казал, че тридесет дни ще дадат на свещеника време да обяви имената ви в църквата, а на мис Мабърли да планира подобаваща сватба. — Младият Лангли махна към на баронета. — Водете го.

Жената се опита да им препречи пътя, но Темпъл я издърпа, а Джак бе отведен от поддръжниците на сър Норис.

— Как можахте да го направите? — настоя тя.

Маркизът се засмя.

— Един ден ще ми благодарите за това. Нуждае се от време да планира бъдещето си — бъдещето с вас, мис Мабърли, а това ще му попречи да направи нещо прибързано и безразсъдно, за да изкупи вината си.

Миранда скръсти ръце на гърдите си и загледа как отвратителният сър Норис отвежда годеника ѝ към затвора.

— Ако промени мнението си и реши да не се жени за мен в края на месеца, ще държа двама ви отговорни.

Темпъл се засмя, а тя отправи решителния си взор към него.

И Темпълтън, един от най-смелите агенти на Външно министерство, разбра какво означава истински страх. Когато се обърна и се запъти към къщата, Миранда го чу да казва на Клифтън:

— Слава богу, че е на наша страна.

ЕПИЛОГ

Джак крачеше напред-назад из килията. Един месец в миниатюрния затвор почти го бе докарал до лудост. Лудост от това, че не можеше да прекарва всяка нощ с Миранда. Идваше да го посещава всеки ден, както бе обещала, и му разказваше за промените, които правеше в Тисълтън Парк, за съкровищата, които заедно момичетата бе намерила на тавана и в килерите, и му прошепваше тихо имената на агентите, които идваха и си отиваха.

И всеки ден я придърпваше толкова близо, колкото металните решетки позволяваха, и я целуваше. Целуваше я, докато коленете ѝ омекнат, и тя излизаше от затвора олюлявайки се, с дяволита усмивка върху нечестивите си, изкустителни устни.

Но днес присъдата му изтичаше и сър Норис трябваше да дойде всеки момент, за да го освободи.

И тогава помежду им нямаше да има решетки.

Джак си бе мечтал за този ден през целия дълъг и труден месец и никой нямаше да застане на пътя им тази нощ.

По дяволите... този следобед, ако зависеше от него. А той се съмняваше, че Миранда ще има нещо против, имайки предвид молбите, които нашепваше в ухото му вчера.

Отвън се дочу скриптенето от колелата на карета и Джак престана да обикаля и се заслуша.

Каретата спря пред затвора. Сър Норис! Крайно време беше. И пристигаше с екипаж. Опитваше се да накара тази пародия на правосъдие да изглежда възможно най-официално.

Сега, след като баронетът знаеше истината за Тисълтън Парк, се бе превърнал в най-верен помощник. Предлагаше подходящи места за разтоварване и имената на връзките си в Кале. И едва ли не намекваше как с удоволствие би направил всичко в името на краля и родината. Джак обмисляше дали да не го изпрати с Темпъл следващия път, когато пресича Канала.

Подходящо отмъщение за маркиза, задето бе взел страната на сър Норис относно арестуването му.

Но когато вратата се отвори, там не стоеше niskият раболепнически баронет, а висок, горд мъж, който огледа спретнатия, но малък затвор и подсмръкна.

Джак отстъпи крачка назад.

— Паркъртън!

— Радвам се да видя, че ме разпозна — каза новодошлият, влизайки в стаята, сякаш беше лондонски салон, подпря се на бастуна си и самодоволно вирна нос.

Никой не можеше да изглежда повече като херцог от Паркъртън.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Джак. Докато останалите членове на семейството се кланяха и подлизурстваха пред наследника на фамилията, по-младият Тремонт никога не бе изпитвал страхопочитание към позицията на брат си.

— Мисля, че по-подходящият въпрос е какво правиш ти тук? — Паркъртън се огледа и отново подсмръкна. — Не че това ме изненадва. Майка винаги е казвала, че един ден ще ни посрамиш.

Лорд Джон потисна раздражението си. Щом сър Норис пристигнеше, нямаше да се налага да слуша проповедите на брат си и щеше да намери Миранда.

— Това ли е? — попита той. — Дошъл си да ми изнасяш лекция? Е, приключвай вече. Имам планове за деня.

— Нетърпелив, както винаги — каза херцогът. — Представи си изненадата ми, когато в Паркъртън Хол пристигна един фургон и получих това безочливо писмо.

Подаде му лист хартия и Джак се приближи до решетките, за да го вземе. Не разпозна почерка, затова започна да чете.

До Негова Светлост, херцогът на Паркъртън

Паркъртън Хол, Съмърсет

Ваша Светлост,

Като бъдеща господарка на Тисълтън Парк, направих опис на къщата и установих, че има множество картини и вещи, които, за свое нещастие, са се озовали тук.

Затова Ви връщам картините на вашите предци и ги
поверявам на Ваша Светлост. Предлагам...

Предлагам? Младият мъж изсумтя. Предложенията на Миранда
бяха като на Паркъртън. Заповеди, отправени с финеса на запалено
буре с барут.

Той продължи да чете.

Предлагам да им предоставите гостоприемството на
дома си, както се полага на всеки един Тремонт. Може би
като ги приемете в къщата си, ще погребете раздорите,
които разделят вашето почитаемо благородно семейство
през вековете.

С почитания
Мис Джейн Портър

Джак се закашля, опитвайки да не се разсмее на глас. Дръзката
женичка се бе противопоставила на Паркъртън. О, не знаеше какво
може да стори, за да изрази благодарността си, че вижда брат си
толкова объркан.

— Е? — настоя херцогът.

— Е, какво?

— Как, по дяволите, си намерил такава великолепна жена?

Лорд Джон срещна погледа на брат си.

По-възрастният мъж се усмихваше. Не, по-точно се хилеше.

— Дойдох тук незабавно, за да дам на безочливата госпожичка
урок по маниери и едва не паднах, когато заварих леля Джозефин да
свири на фортепианото в музикалната стая. — Мъжът повдигна вежда,
сякаш очакваше обяснение или извинение, задето не е бил част от
измамата, но Джак не смяташе да му даде нито едното.

Затова Паркъртън продължи:

— След това бях заговорен от мис Лангли, която в продължение
на час ме разпитва за всеки неженен херцог в страната. — Той
потрепери. — Никак няма да им завиждам, когато тя порасне. После
бях притиснат до стената от още две госпожици, които обикалят из

къщата ти, едната от които ужасяващо много приличаше на първото заговорило ме момиче. Очевидно пишат пиеса, базирана на изпитанията и премеждията на нашето семейство, и искаха да знаят как точно аз съм покосен от лудостта на Тремонт, за да могат да добавят моето проклятие във финалното действие, което по някаква причина са озаглавили „Отмъстителната целувка на пирата“. — Човекът потърка челото си и потрепери. — Както и да е, бях спасен от мистър Бърдуел, който, за щастие, изобщо не се е променил.

Не и доколкото знаеш, помисли си Джак.

— И най-накрая бях представен на мис Портър, която беше заета да въвежда в ред счетоводните ти книги заедно със секретаря ти. — Херцогът въздъхна. — Никога не съм предполагал, че Тисълтън Парк ще започне да носи някаква печалба, но мис Портър го е постигнала. Макар да не съм сигурен, че всичките ѝ начинания са прилични и законни. — Той повдигна вежда и отправи поглед към брат си, с което показваше, че не е много развеселен от тези не съвсем легални занимания.

Джак сви рамене. Какво можеше да каже? За месец Миранда бе подобрила печалбите им от контрабандата, с която той се занимаваше, за да прикрие другите дела на Тисълтън Парк, и сега имотът носеше солидни приходи.

Но Паркъртън още не беше свършил.

— Ако нямаше намерение да се жениш за нея, щях да я наема за управител на имотите ми. Никога не съм срещал по-страховита и остроумна жена.

Лорд Джон се усмихна.

Херцогът също.

— Попитах я дали е сигурна в намерението си да се омъжи за непрокопсания ми брат и тя за малко да ме изгони от къщата, наричайки ме безочлив дявол. — Мъжът въздъхна. — Както казах, тя е забележителна дама.

Джак прокле късмета си. Искаше му се да бе видял как Миранда хока брат му. Със сигурност е било забележителна гледка, особено щом го бе оставила в такова състояние — жалки останки от обикновено високомерната му и арогантна същност.

— И така, дойдох, за да ви дам благословията си и да ти донеса прилични дрехи, които да облечеш за сватбата си.

Той се обърна и почука на вратата, след което върволица облечени в ливреи лакеи внесоха вана, гореща вода — вероятно донесена от кръчмата — и комплект дрехи, заедно с уважавания камериер на Паркъртън, Ричардс.

Те стояха натъпкани в малкия затвор, а Джак все още бе затворен в килията си.

Изад орляка слуги долетя познат глас.

— Дръпнете се от пътя ми — извика сър Норис. Той ги буташе и ръчкаше и едва не събори херцога. Стигна до килията и с цялата пищност и церемониалност, които можеше да събере, изнесе възвишена реч, обявявайки края на присъдата на Джак и изтъкна колко важно е правосъдието в цивилизованото общество, докато Паркъртън не го смушка с бастуна си и не отправи много херцогско предложение... хм, заповед.

— Отключете вратата, сър.

— О, да, разбира се, Ваша Светлост — каза баронетът, пхна ключа и най-накрая освободи затворника.

— Какво е всичко това? — настоя лорд Джон.

— Сватбеният ми подарък за теб. Или по-скоро обещание към приятел, че ще те видя женен днес.

Темпълтън, реши Джак. Маркизът му бе казал за заплахата на Миранда — така че със сигурност щеше да поиска да се увери, че делото ще бъде свършено. Младият Лангли бе предложил херцога за почетен кум — или по-скоро за някой, който ще изисква сватбата да се състои.

Не че младоженецът имаше никакви възражения относно брака с Миранда, но за момента имаше нещо друго на ум.

Следобед в леглото с нея.

Свещеникът можеше да почака. Но очевидно не и брат му.

Преди Джак да се усети, бе почистен, облечен и приведен в приличен вид. Паркъртън го придружи отвън до каретата и го закара право в Тисълтън Парк.

— Какво нещо — каза херцогът, докато минаваха през портите.

— Забележително — възкликна Джак, изскочи от каретата и изкачи стълбите. Едва разпозна собствената си къща. Дворът беше спретнат и чист, бръшлянът, розите и моравите подрязани. Вътре

промените бяха също толкова явни. Къщата му вече не беше тъжна и тъмна, а почистена и представителна, като господаря си.

И тогава я видя. Миранда. Помахваше му от музикалната стая. Беше облякла зелена рокля и изглеждаше като пролетта. Възхитителна, сияйна и изпълнена с обещания.

Младият мъж погледна през рамо и видя, че брат му е потънал в разговор със свещеника, затова се възползва от шанса си.

Когато херцогът се обърна, Джак вече не се виждаше.

— Къде е лорд Джон? — попита Негова Светлост, а тонът му изискваше незабавното внимание на всички около него.

Една от близначките — Фелисити, помисли си той — каза:

— Видях го да влиза в музикалната стая с мис Портър.

Паркъртън отиде до вратите и ги отвори, готов да спре двойката, преди да са създали нов скандал, но стаята беше празна.

— Къде, по дяволите, са отишли?

Леля Джозефин и Бърдуел се спогледаха, след което вдигнаха очи към тавана и спалнята над тях, знаейки точно къде са страстната бъдеща булка и младоженецът. И двамата избухнаха в смях.

— Това е крайно неприлично — заяви херцогът, вдигайки на свой ред поглед към тавана. — А аз си мислех, че женитбата с мис Портър ще поправи развратния характер на брат ми.

И при всички перли на мъдростта, които Фелисити и Тали бяха научили от бавачките си, както и собственият им опит, Пипин бе тази, която изясни нещата на Негова Светлост. Момичето го побутна и поклати пръст, за да се приближи.

— Щом една дама бъде целуната от развратник — каза девойката, — тя никога повече не е същата. Смея да кажа, че мис Портър предпочита Джак такъв, какъвто е.

— Това е крайно неприлично — каза Миранда, докато Джак сваляше роклята ѝ. — Дори не сме женени все още.

— Ще бъдем до края на деня — рече той, сякаш това ги оправдаваше.

Младата жена отвори уста, за да възрази отново, но той я победи, като покри устните ѝ със своите и прекрати протестите ѝ с целувка, докато тя не се разтрепери в обятията му. Езикът му се плъзна върху

нейния и започна да я дразни, а пръстите му продължиха да разхлабват връзките на корсета ѝ.

Имаше нещо, което исках да кажа, помисли си тя, когато ръцете му се плъзнаха в корсажа ѝ и освободиха гърдите ѝ.

Може да почака, реши, щом Джак я взе на ръце и я постави върху леглото. Той се хвърли върху нея като прегладнял и я накара да се гърчи от нужда, равна на неговата.

— Мислех, че ще полудея всеки път, когато те виждах — прошепна младият мъж в ухото ѝ, — а не можех да направя това. — Устните му се обвиха около едното ѝ зърно и започна да го смуче и дразни.

Лудост, това е пълна лудост, се мярна в съзнанието ѝ.

Изви гръб, а бедрата ѝ се разтресоха в очакване на блажения момент.

— И аз си мислех за теб — призна тя.

— Как, Миранда? — прошепна той, подтиквайки я да изостави и последните си остатъци приличие. — Как ме искаше?

Страстта в очите му я окуражи:

— Гол — каза нахално. — Гол и върху мен.

— И какво друго — продължи той, като я хвана и я издърпа под себе си, повече от готов да ѝ даде това, за което копнееше и фантазираше.

Твърдата му мъжественост се притискаше в нея. Усещането отне дъха ѝ. Искаше да го докосне, да го погали и да го вкуси. Но щеше да има време за това по-късно. Тялото ѝ копнееше за него, тя копнееше за нещо, което само Джак можеше да ѝ даде.

— Вътре в мен — призна тя, разтваряйки крака и повдигайки ханша си, за да го посрещне. Не беше единственият, който бе копнял за това от тридесет дни. — Исках те вътре в мен.

Хвана го за хълбоците и го придърпа по-близо, а той ѝ отговори, като я изпълни бързо и дълбоко.

Младата жена извика, изпаднала в транс, а чиста радост и копнеж потекоха във вените ѝ.

Неговите желания и нужди отговаряха на нейните, бушуваха и в двама им и с гореща, вихрена страст, те поеха заедно към освобождението. Миранда отвори очи, докато тялото ѝ се тресеше от удоволствие, а той се бореше за въздух, изпълвайки я докрай.

— О, Джак — каза блажено. — О, да.

От развратната светлинка в очите му, страстния стон, който се откъсна от устните му, тя разбра, че и той е получил онова, което им бе отказвано през последните седмици.

Завършеност.

След няколко мълчаливи мига в обятията си, докосвайки се един друг и споделяйки топлината на приятното чувство на отмала, нейният чаровник се протегна и погледна към нея.

— Сега нека слезем долу и направим това почтено — предложи той.

Тя въздъхна и на свой ред се протегна. Краката ѝ се преплетоха с неговите, ръцете ѝ преминаха по торса му надолу, докато пръстите ѝ не го намериха. Все още беше твърд.

— Хммм — измърмори Джак. Беше такова пилеене на...

Практична както винаги, мис Мабърли придърпа своя негодник обратно в обятията си.

— Не точно сега — каза, преди да го целуне жадно, шепнейки думи в ухото му, които не оставяха у него никакво съмнение какво е желанието ѝ.

Да бъде обезчестена отново.

И докато той го правеше с готовност и ентусиазъм, отвеждайки я отново към главозамайващите, блажени висини на страстта, младата жена осъзна нещо много важно.

За благоприличието си имаше време и място.

А сега не бе един от тези случаи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.